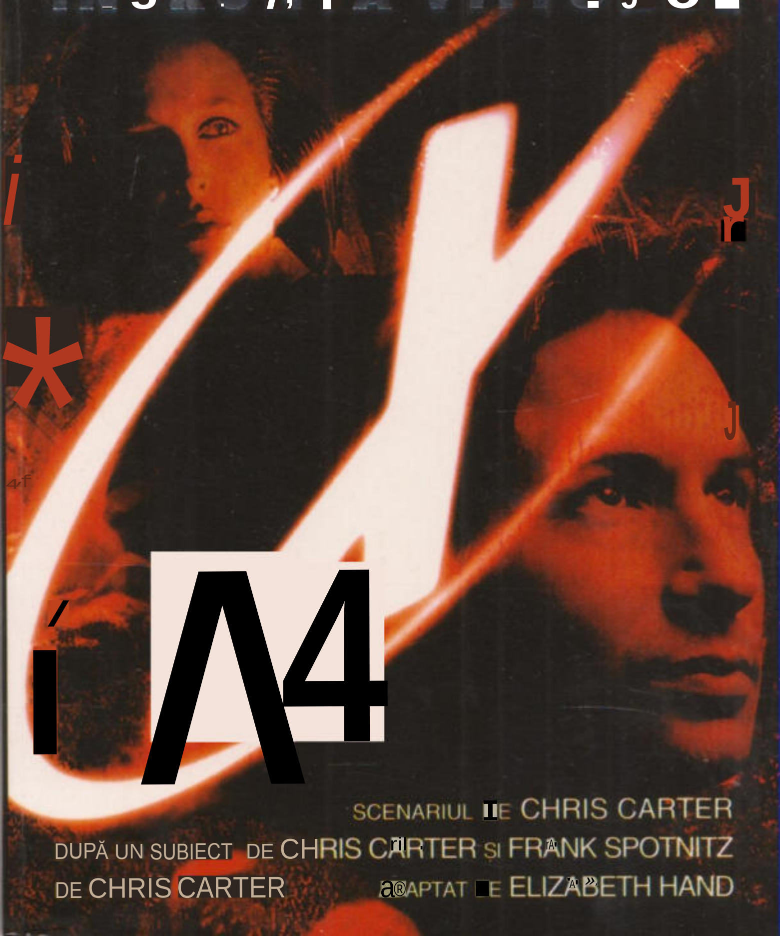
TWENTIETH CENTURY FOX

PREZINTĂ UN FILM ARTISTIC

cu DAVID DUCHOVNY si GILLIAN ANDERSON

DOSARELE X

ÎNFRUNTĂ VIITORUL

„– Bomba aceea din Dallas a fost *lăsată* sâ explodeze, ca să se ascundă nişte cadavre infestate cu un virus. Un virus pe care l-ai detectat tu însăţi, Scully.

– În autocisterne se transportă benzină, se transportă petrol, dar nu viruşi.

Mulder privi cu încăpâţînare în întuneric.

– Ei bine, s-ar putea ca de data asta sâ fie altfel.

– Ce vrei sâ spui?

Pentru prima oară, Scully se uită direct la el, cu chipul întunecat de furie şi de o suspiciune crescîndă.

– Ce nu mi-ai spus?

– Acest virus..., spuse el, întorcîndu-i spatele şi temîndu-se sâ continue.

– *Mulder...*

– S-ar putea să fie extraterestru.“

Titlurile seriei

Dosarele X

Duhurile

Vîrtejul

Punctul zero

Ruinele

Anticorpii

Adevărul e dincolo de noi
(Ghidul oficial)

Nu vă încredeţi
(Noul ghid oficial)

Înfruntă viitorul

DOSARELE X

ÎNFRUNTĂ VIITORUL

CHRIS CARTER

Adaptare de
Elizabeth Hand

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
GRUPUL EDITORIAL RAO
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

CHRIS CARTER
Adapted by
ELIZABETH HAND
The X-Files
Fight the Future

Traducere din limba engleză
ANCA NISTOR

Ediţia I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98626-5-9

PROLOG

Nordul Texasului
Anul 35 000 î.C.

Peisajui sterp se întinde de la un orizont la altul; peste tot numai zăpadă, gheaţă şi un imens cer plumburiu. În depărtare apar două siluete micuţe, care aleargă înnebunite. Seamănă cu nişte oameni, au păr încîlcit şi trăsături aspre, iar trupurile lor sînt ascunse sub nişte veşminte grosolane din piele. Aleargă peste întinderea pustie şi albă, aplecaţi, ca şi cum s-ar uita după urme. Drumul pe care par sâ-l urmeze duce spre o crevasă, o crăpătură triunghiulară între bucăţi de gheaţă şi pietre sfărîmate. La gura grotei, urmele dispar. Unul din primitivi se apleacă şi se uită înăuntru. Apoi intră amîndoi în grotă.

Înăuntru, pereţii sînt în spirală şi acoperiţi de nervuri din gheaţă, care sclipesc slab. Primul primitiv aprinde torţa. O ţine ridicată, dar tovarăşul său îl apucă de braţ şi îi arată spre punctul în care grota face o cotitură la cîţi'va metri în faţa lor. Acolo e un petic de zăpadă imaculată, pe care se văd urmele după care se ţinuseră. Focul trosneşte şi, parcă în semn de răspuns, din întunericul din faţă se aud nişte rîcîieli clare. Cei doi o pornesc în grabă. La un moment dat, grota se desparte în două tuneluri. Fără o vorbă, fiecare porneşte pe cîte un drum.

Primul înaintează în tăcere prin tunel. La capăt descoperă o deschizătură suficient de mare pentru ca un om să se poată strecura prin ea. Vîrâ torţa prin deschizătură, împingînd-o

înainte şi înapoi. Apoi se strecoară prin gaură şi îşi dă drumul în partea cealaltă.

Îi trebuie un moment ca să-şi recapete răsuflarea. Apoi ridică torţa şi priveşte în jur. Se află într-o peşteră aproape rotundă, de vreo zece metri diametru, în ai cărei pereţi acoperiţi de gheaţă se văd nişte deschideri geologice stîncoase. Una din ele este mai mare decît celelalte. Uitîndu-se la ea, primitivul se încruntă şi să se apropie încet.

La cîţiva centimetri de deschidere, se opreşte şi întinde mîna ca să atingă ceea ce i-a apărut în faţa ochilor – trupul unui alt om, îmbrăcat în blănuri şi piele, învăluit din cap pînâ-n picioare într-un strat subţire de gheaţă. înainte sâ-l poată atinge, ceva puternic îl loveşte din spate.

Primitivul se prăbuşeşte la pămînt cu un ţipăt şi torţa îi cade din mînâ. Se face ghem, ţinînd o mînâ la piept cu cuţitul în afară; dar ceva este deja acolo, nişte gheare sfîşiindu-i hainele din blană şi piele tare de parcă ar fi fost nişte fire de iarbă uscată. Primitivul ţipă din nou. Se rostogoleşte pe o parte, trâgîndu-i creaturii un cot în faţă. Loveşte disperat cu cuţitul. Creatura scoate un ţipăt ascuţit; el simte ceva cald şi vîscos curgîndu-i pe mînâ. Cu un geamăt, se îndepărtează împleticindu-se pînâ ajunge lîngâ perete. O aude prăbuşindu-se în întuneric la picioarele lui.

Primitivul scoate un urlet şi loveşte din nou, simţind cum lama cuţitului pătrunde în pielea creaturii. Dar nu există senzaţia liniştitoare de străpungere a osului şi a muşchilor; e ca şi cum cuţitul s-ar fi înnămolit în trup. Cu un mormăit, trage cuţitul afară.

Prea repede. În clipa următoare, îşi pierde echilibrul şi cade, iar creatura se năpusteşte asupra lui, sfîşiindu-i pulpele cu ghearele. Cuţitul îi alunecă mai departe. Înainte sâ-l apuce, o umbră umple încăperea.

Peştera pare să se învîrtească, inundată de o lumină care, în cele din urmă, se adună în torţa din mîna celui de-al doilea primitiv, care tocmai a apărut în încăpere. Creatura se uită în sus. Al doilea primitiv ridică un cuţit şi, cu un strigăt, îl împlîntâ în ea.

Se aude un ţipât asurzitor în clipa în care creatura se prâbuşeşte pe spate. În momentul următor, primitivul se

năpusteşte asupra ei, înfigînd de mai multe ori cuţitul în timp ce ea încearcă să fugă. Cu o forţă şi o viteză uluitoare, creatura îl trînteşte la pămînt.

Ameţit, primitivul se ridică, pregătindu-se să atace, însă creatura a dispărut. Se chinuie să-şi recapete răsuflarea şi se uită la tovarăşul său căzut. Hainele îi sînt pline de sînge, iar ochii i s-au împăienjenit deja. E mort: Primitivul se întoarce, căutîndu-şi duşmanul. Îşi roteşte privirea prin peşteră. Într-o încăpere alăturată, dă peste trupul căzut al inamicului. Se apropie de el prudent, mişcînd torţa prin faţa lui. Ochii i se deschid încet. Pentru o clipă, privirea vînătorului o întîlneşte pe cea a vînatului.

Primitivul se pregăteşte să-i dea lovitura de graţie, însă, înainte ca braţul să-i coboare, creatura atacă iute. Dintr-o mişcare, primitivul lasă sâ-i cadă torţa şi, cu mîna cealaltă, înfige cuţitul în partea superioară a trupului creaturii. Îl scoate şi apoi îl înfige din nou, şi măi adînc, în timp ce aceasta se zvîrcoleşte şi peştera răsună de ţipetele ei; el continuă să lovească pînâ cînd o lasă nemişcată la pămînt.

Primitivul se trage înapoi, respirînd anevoios, şi se sprijină în armă. În faţa lui, prada zace moartă. Ceva negru se scurge din rănile creaturii. La lumina torţei, pare să se înroşească şi să se adune într-o baltă. Primitivul se uită încruntat.

În podeaua peşterii este o mică fisură, către care se îndreaptă substanţa neagră şi uleioasă. Nu în mod firesc, precum apa spre un punct de scurgere, ci asemenea unui lucru viu. Priveşte fascinat cum uleiul acela umple crăpătura pînâ aproape că dă pe dinafară, după care dispare în adînc. Mai trecură cîteva clipe şi observă altceva.

Pe piept are nişte pete întunecate în locurile unde l-a împroşcat sîngele creaturii. Privirea îi e atrasă de o singură picătură uleioasă. Se uită la ea încruntîndu-se. Expresia i se schimbă, de la supărare la curiozitate şi apoi la groază. Este acoperit tot cu picături dintr-o substanţă vîscoasâ neagră, care se tîrâsc în sus pe bust, de-a lungul braţelor, peste părţile de sus ale pulpelor şi pe piept. Primitivul mormăie şi încearcă să le înlăture cu mîinile, însă ele nu vor să dispară. Deschide gura să ţipe, dar nu se aude nici un sunet.

UNU

Blackwood, Texas
în zilele noastre

Deodată, un băiat căzu prin acoperişul peşterii.

– Stevie? Hei, Stevie, eşti teafăr? strigă o voce din dreptul deschizăturii de deasupra lui.

Alţi trei băieţi stăteau acolo şi priveau neliniştiţi înăuntru. De cîteva zile începuseră să construiască un fort acolo, sâpînd şi scormonind pâmîntul. În spatele lor, soarele pîrjolea solul uscat şi tare. La cîţiva kilometri spre est, clădirile sclipitoare ale Dallasului se profilau la orizont. Puţin mai aproape, se întindea un spaţiu destinat locuinţelor – clădiri identice, împrăştiate intr-un peisaj cenuşiu-cafeniu.

Stevie rămăsese întins pe podeaua peşterii, cu răsuflarea tăiată.

– Mi s-a... mi s-a tăiat respiraţia, îngăimâ el, în sfîrşit.

Rîsete de uşurare. Chipul lui Jason apăru lingă cel al lui Jeremy.

– Se pare c-ai avut dreptate, Stevie, îi strigă el. Pare să fie o peşteră sau aşa ceva.

Jeremy îi împinse pe ceilalţi doi, încercînd să vadă mai bine.

– Ce-i acolo jos, Stevie? E ceva?

Stevie se ridică în picioare încet şi făcu cîţiva paşi. Ceva sclipi în întuneric, ceva rotund şi neted, aproape de mâinea

unei mingi de fotbal. Luă obiectul şi îl înclină cu foarte mare grijă spre lumină, astfel că, deodată, păru să strălucească în mîinile lui.

– Stevie? strigă Jeremy din nou. Haide, spune, ce-ai găsit?

– Un craniu omenesc, şopti Stevie. E un *craniu* omenesc!

Jason scoase un chiot.

– Aruncă-l încoace, amice.

Stevie clătină din cap.

– În nici un caz, fraiere. Eu l-am găsit. E al meu, zise el, după care privi în jur uluit. Sfinte Sisoie, e plin de oase pe aici.

Făcu cîţiva paşi spre cercul de lumină. Privi apoi în jos şi văzu că stătea într-un fel de substanţă uleioasă. Cînd încercă să ridice piciorul, pămîntul îi supse talpa adidasului.

– Drace, murmură el, ţinînd strîns craniul. Ce nai...

Atunci văzu că era ulei peste tot, nu numai sub picioarele lui, ci ieşind pretutindeni prin crăpături. Şi *se mişca*. Venea spre el. Uleiul negru i se urcă pe picior şi i se strecură în adidas. Craniul îi căzu din mînâ, rostogolindu-se pe podeaua din piatră, în timp ce el trase de pantalonii scurţi, privindu-şi piciorul.

Ceva i se mişca pe sub piele; ceva care se zvîrcolea şi era lung cît degetul lui. Numai că acum nu era doar unul, ci zeci, toate strecurîndu-i-se şi urcînd pe sub piele. Şi mai era ceva, la fel de înspăimântător: în locurile pe unde trecuse acel ulei negru, membrele îi erau amorţite şi îngheţate. Paralizate.

– Stevie? spuse Jeremy privind în întunericul de jos. Hei, Stevie?

Stevie mormăi, dar nu se uită în sus. Jeremy privi, neştiind dacă era o glumă sau nu.

– Stevie, ai face bine să nu...

– Stevie? strigară şi ceilalţi. Te simţi bine?

Era limpede că Stevie nu se simţea bine. Sub privirile lor, capul îi căzu pe spate, ca şi cum s-ar fi uitat la ei, iar în lumina orbitoare îi văzură ochii umplîndu-i-se de întuneric şi apoi devenind complet şi nefiresc de negri.

– Dumnezeule, şopti Jason. Haideţi s-o ştergem de-aici.

– Staţi, zise Jeremy. Ar trebui să-l ajutăm...

Jason şi cu celălalt îl traseră brusc. Jeremy îi urmă fără tragere de inimă, paşii răsunîndu-i cu zgomot pe pămîntul tare.

Şuieratul sirenelor se auzea purtat de vînt. În zona locuințelor, uşile se trînteau şi oamenii începură să iasă din case, coborînd cîte două, trei trepte o dată. La capătul unei alei, o femeie slăbuţă, în blugi şi cu un tricou negru, îşi cuprinse umerii cu braţele şi ieşi pe stradă, pornind în aceeaşi direcţie cu ceilalţi.

Pompierii erau deja acolo. Doi bărbaţi echipaţi complet săriră din maşină, coborîră scara şi se îndreptară repede spre gaura de unde plecaseră băieţii. Alţi cîţiva îi urmară, în timp ce căpitanul frînă maşina şi coborî cu radioemiţătorul în mînă.

– Sînt căpitanul Miles Cooles, spuse el. Efectuăm o operaţiune de salvare.

Apoi se îndreptă spre gaură. Cei trei pompieri puseseră deja scara şi unul dintre ei coborî repede. Casca îi străluci în razele soarelui, după care se făcu nevăzută cînd el atinse pămîntul şi se îndepărtă de scară.

– Ce-i acolo, J.C.? strigă Cooles în urma lui.

Nu primi nici un răspuns şi, o clipă mai tîrziu, coborîră şi ceilalţi doi pompieri în întuneric.

Afară, soarele îşi trimitea razele necruţător asupra grupului din ce în ce mai mare de părinţi şi copii care se adunaseră la faţa locului. Căpitanul Cooles stătea tăcut şi se uita la gaură, pe chipul ridat citindu-i-se îngrijorarea. După o clipă, puse încă doi oameni să coboare.

Deodată, ridică privirea brusc. Un zumzet ameninţător se auzea în aerul torid cînd un elicopter apăru în chip misterios dinspre apusul strălucitor. În jurul lui se strîngeau din ce în ce mai mulţi oameni, părinţi şi copii, care scrutau orizontul. Elicopterul se apropie de grup mai repede decît părea posibil, se înclină mult şi apoi pluti deasupra lor. Oamenii îşi astupară urechile şi îşi protejară ochii cînd se stîrniră nori de praf, iar elicopterul fără însemne ateriză uşor pe pămîntul ars de soare.

Ce naiba? îşi spuse Cooles. Una din uşile elicopterului se deschise şi dinăuntru săriră cinci persoane. Îmbrăcaţi în costume albe de protecţie, cu feţele ascunse în dosul măştilor

grele, duceau o targa metalică strălucitoare cu un capac de plastic transparent, ca o carapace a unui gîndac imens. Se îndreptară imediat spre gaură. Cooles dădu din cap şi pomi după ei, dar nu apucă să facă doi paşi, că un alt individ cobori din elicopter, un bărbat înalt şi slab, într-o cămaşă albă şi cu cravata fluturînd în vîntul stîmit de elice.

– Îndepărtează oamenii! strigă el, arâtînd spre mulţimea de oameni care se ţinea după cei nou-veniţi.

Pe un ecuson de plastic pe care îl avea la gît scria DR. BEN BRONSCHWEIG.

– Fâ-i să plece de-aici!

Cooles încuviinţă şi, întorcîndu-se spre şirul de pompieri care aşteptau, strigă:

– Îndepârtaţi-i pe toţi! Imediat!

Apoi, grâbindu-se să-l prindă din urmă pe Bronschweig, zise:

– Mi-am trimis oamenii jos după băiat. Am auzit că ochii i s-au înnegrit. Ăsta e ultimul lucru pe care l-am auzit...

Bronschweig nu-l luă în seamă şi se îndreptă repede spre gaură. Oamenii în costume de protecţie urcau deja scara, cârînd trupul inert al băiatului pe targâ. La vederea lor, Bronschweig se opri în sflrşit, privind cum se îndreptau spre elicopter. Ceilalţi îl urmară şi, sub privirile mute ale curioşilor, elicopterul se înălţă, stîmind nori de praf cărămiziu. Un minut mai tîrziu, era doar o pată neagră pe cerul roşiatic.

– E băiatul meu? întrebă o femeie din spatele mulţimii. E băiatul meu?

Bronschweig porni spre zona de locuinţe, urmat îndeaproape de căpitanul Cooles. Cîteva vehicule de mare tonaj se văzură venind pe şosea şi intrînd pe drumul de acces care ducea spre şirul de case identice. Erau conduse de indivizi cu chipuri inexpresive în uniforme negre. În fruntea acelei mici caravane erau două autocisterne albe uriaşe, fără nici un fel de însemne, care străluceau sinistru în razele soarelui la apus. Bronschweig se opri şi le privi încordat, cu mîinile încrucişate peste piept.

– Şi cu oamenii mei cum râmîne? întrebă căpitanul Cooles, apărînd lîngă el roşu de furie. Am trimis cinci oameni acolo...

Bronschweig se întoarse şi se îndepărtă fără să scoată o vorbă.

Cooles gesticula furios spre deschizătură.

– La naiba, ai auzit ce-am spus? Am trimis...

Pârînd să nu-l audă, Bronschweig se îndreptă spre camioanele care se apropiau. Cîteva opriseră, unul în spatele celuilalt. Oameni cu înfăţişări oficiale descărcau deja corturi, pari de cort, antene satelit, şiruri de becuri şi echipamente de monitorizare. Locuitorii orăşelului priviră uluiţi cum primul dintre numeroasele congelatoare fu coborît dintr-un camion şi transportat spre deschizătură. Şoferii continuarâ să manevreze camioanele imense şi formară o barieră ce ascundea zona de acţiune de privirile mulţimii.

Bronschweig dispăru în mijlocul acelei agitaţii. Cînd ajunse la autocisterne, se ascunse între ele şi scoase pe furiş un telefon celular. Cu chipul tensionat, formă un număr, aşteptă şi apoi vorbi.

– Domnule? Ştiţi acel scenariu imposibil pe care nu l-am avut în plan?

Ascultă cîteva clipe, după care spuse încordat:

– Ei bine, ar trebui să ne gîndim la un plan.

DOI

Sediul federal
Dallas, Texas

La o săptămînâ după aceea, cincisprezece agenţi cu hanorace negre pe care scria FBI priveau impasibili cum un alt elicopter zumzăia deasupra lor. Stăteau în aparentă dezordine pe un acoperiş, cu ochelari de soare şi cu chipurile lipsite de orice expresie. Şase dintre ei ţineau în lese dobermani şi ciobăneşti germani epuizaţi şi cu limbile atîmînd, căutînd în zadar să se ascundă de căldura toridă din miezul zilei. Cînd elicopterul aterizâ, cîinii îşi dădură urechile pe spate, dar, altfel, nu arătară nici un interes. O clipă mai tîrziu, uşa elicopterului se deschise şi coborî un singur om. Cu o faţă prelungă şi trăsăturile ascuţite, mijindu-şi ochii cînd se uită la bărbaţii şi femeile de pe acoperiş, agentul special Darius Michaud se opri puţin, după care se îndreptă hotărît spre ei.

– Am evacuat clădirea şi am verificat-o de jos pînâ sus, spuse unul dintre agenţi, ieşindu-i înainte cu celularul într-o mînă, şi arătă spre acoperişul cenuşiu pe care se aflau. Nici urmă de vreun mecanism explozibil sau ceva de felul ăsta.

Michaud îl privi, strîngînd din buze.

– Aţi verificat şi cu cîinii?

Agentul încuviinţă din cap.

– Da, domnule.

– Bine, mai verificaţi o dată.

Agentul îl privi o clipă, neputînd să-şi ascundă nemulţumirea de pe chip.

– Am înţeles, domnule, spuse el şi se întoarse la oamenii săi.

În spatele lui, Michaud se întoarse şi scrută orizontul, cu mîinile împreunate la spate. Stătu aşa un minut sau două, observînd priveliştea familiară a clădirilor din Dallas, nemărginirea argintie a cerului fără nori şi scările, turbinele şi suprafaţa de beton a blocului alăturat.

Deodată, încremeni. Ducîndu-şi mîna streaşină la ochi, se apropie încet de marginea acoperişului, rezemîndu-se de balustradă. Nu spuse nimic, dar strînse din buze şi mai tare cînd văzu pe cineva apărînd pe acoperişul blocului alăturat. Chiar şi de departe, sesiză fermitatea cu care se mişca acea persoană îmbrăcată în hanorac FBI şi felul cum îi strălucea în razele soarelui părul roşcat şi lung pînă la umeri. Michaud strînse pumnii.

Pe celălalt acoperiş, agentul special Dana Scully se strîmbă cînd uşa se trînti în urma ei. Formă un număr pe celular în timp ce cobora treptele cu grijă, păşind pe acoperiş şi privind în jur cu prudenţă.

– Mulder? spuse ea repede în telefonul lipit de obraz, după care făcu o pauză. Eu sînt.

Vocea lui Mulder îi răsună sec în ureche.

– Unde eşti, Scully?

– Pe acoperiş.

– Ai găsit ceva?

Ea îşi şterse o picătură de sudoare de pe nas.

– Nu. *N-am găsit* nimic.

– Ce s-a-ntîmplat, Scully?

Se îndreptă şi clătină din cap nervoasă, de parcă Mulder ar fi stat în faţa ei şi nu undeva la celălalt capăt al unui telefon celular.

– Tocmai am urcat douăsprezece etaje, mi-e cald şi sete şi, ca să fiu sinceră, mă întreb ce caut aici.

– Cauţi o bombă, spuse Mulder calm.

Scully oftă.

– Ştiu asta. Dar telefonul a fost pentru clădirea federală de peste drum.

– Cred că au trimis oameni şi acolo.

Scully se strîmbâ şi îşi pierdu răbdarea şi mai mult. Trase adînc aer în piept şi începu:

– Mulder, atunci cînd se anunţă existenţa unei bombe, scopul logic al oferirii acestei informaţii este de a ne face *să găsim bomba*. Ţelul logic al teroristului este de a produce teroare. Dacă ai studia statisticile, ai descoperi un anumit model comportamental aproape în fiecare din cazurile în care, în urma unui asemenea telefon, s-a descoperit un mecanism explozibil...

Tăcu puţin, apropie şi mai mult telefonul şi îşi alese cuvintele cu mare grijă, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil greu de cap.

– Dacă nu acţionăm în conformitate cu aceste informaţii – dacă le ignorăm, aşa cum am făcut deja – e posibil să nu găsim bomba, dacă aceasta există cu adevărat. Ar putea muri oameni...

Se opri din nou pentru a-şi trage sufletul şi, deodată, îşi dădu seama că, de cîteva minute, vorbea numai ea. Ridică vocea uşor cînd întrebă:

– Mulder...?

– Ce s-a-ntîmplat cu presimţirile?

Scully tresări speriată: vocea nu se mai auzise la telefon, ci de la o jumătate de metru. Acolo, în umbra blocului AC, se afla Fox Mulder. Ridică dintr-o sprinceană aproape imperceptibil cînd sparse o sămînţă de floarea soarelui între dinţi, aruncînd coaja pe jos şi, închizînd telefonul, se îndreptă spre ea.

– Dumnezeule, Mulder! gemu Scully, clătinînd din cap.

– Elementul surpriză, Scully, zise el pe un ton egal. Gesturi întîmplătoare, imprevizibile.

Vîrî o altă sămînţă în gură şi continuă:

– Dacă nu reuşim să anticipăm neprevăzutul sau să ne aşteptăm la lucruri neaşteptate într-un univers al posibilităţilor neprevăzute, ne trezim la cheremul oricărei persoane sau al oricărui lucru ce nu poate fi programat, categorisit sau discutat cu uşurinţă...

În timp ce vorbea, se duse spre marginea acoperişului. Ajungînd lingă balustradă, azvîrli seminţele şi apoi îşi scutură mîinile. Timp de cîteva clipe tăcu, privind gînditor, aproape nostalgic, în gol, după care se întoarse spre Scully spunînd:

– Ce facem aici? E mai cald ca-n iad.

Înainte ca ea să mai dea vreun răspuns exasperat, el pomi agale spre treptele pe care Scully venise cu cîteva minute în urmă. Ea privi în urma lui şi vîrî telefonul în buzunar. Ascunzîndu-şi un zîmbet, îl urmă şi îl luă de braţ.

– Ştiu că te plictiseşte misiunea asta, spuse ea şi de pe chip îi dispăru orice urmă de bună dispoziţie. Dar un mod de a gîndi neconvenţional nu ţi-ar aduce decît probleme în momentul ăsta.

Mulder o privi impasibil.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să încetezi să mai cauţi ceea ce nu există. Au închis Dosarele X, Mulder. Aici e vorba de respectarea procedurii. *Protocol*, adăugă ea, imprimînd cuvîntului o tentă ameninţătoare.

Mulder încuviinţă ca şi cum s-ar fi gîndit la sfatul ei.

– Ce-ai zice să anunţăm că e pusă o bombă în Houston? zise el apoi, înclinîndu-şi uşor capul. Cred că e seara în care se bea bere pe gratis la „Astrodome".

Scully se strîmbâ şi îl privi urît, dar fu în zadar. Oftînd, trecu repede pe lîngâ el, urcînd treptele şi, cînd ajunse sus, puse mîna pe clanţă. Răsuci o dată, de două ori, dar în zadar; se uită la Mulder.

– Acum ce facem? întrebă ea încruntată.

Expresia poznaşă dispăru de pe chipul lui.

– E încuiată? întrebă el puţin neliniştit.

Scully se uită la el şi răsuci clanţa din nou.

– Asta pentru că vorbeam despre anticiparea neprevăzutului...

Se uită la soare şi apoi la Mulder. Înainte să apuce să mai spună ceva, el se repezi şi îi dădu mîna la o parte de pe clanţă. O răsuci şi uşa se deschise imediat.

– Te-am păcălit, zise ea, rezemîndu-se de perete.

Mulder clătină din cap.

– Ba nu m-ai păcălit.

– Cum să nu. Te-am păcălit în stil mare.

– Ba nu...

Ea intră înaintea lui în clădire, ignorîndu-i protestele, şi se îndreptă spre liftul de mărfuri. Apăsă pe buton şi aşteptă „ping“-ul familiar din clipa în care se deschideau uşile.

– Sigur că te-am păcălit, zise ea, zîmbind în continuare cînd Mulder îşi făcu loc şi intră în lift înaintea ei. Ţi-am văzut mutra, Mulder. A fost un moment de panică.

El stătea cu o demnitate forţată, în timp ce liftul cobora.

– Panică? spuse el, clătinînd din cap. M-ai văzut vreodată intrînd în panică, Scully?

Liftul se opri şi un aer răcoros şi înviorător pătrunse înăuntru cînd uşile se deschiseră în holul aglomerat: bărbaţi în costume, cu serviete şi teancuri de hîrtii în mîini, curieri în uniforme şi un paznic cu o înfăţişare plictisită.

– Tocmai am făcut-o, spuse Scully triumfătoare, ieşind în hol.

În faţa ei, un grup de şcolari se despărţi în două, copiii întorcînd capetele fascinaţi la vederea hanoracului ei FBI.

– Cînd intru în panică, fac faţa asta, spuse Mulder, uitîndu-se la ea complet inexpresiv.

– Exact aşa arătai, zise ea. Faci cinste.

Mulder o urmă, ignorînd-o pe profesoara care încerca în zadar să-i facă pe şcolari să intre în liftul alăturat.

– Bine, zise el fără tragere de inimă.

Scully stătu cu braţele încrucişate şi se uită cu subînţeles spre o uşă deasupra căreia scria SNACKS/BEVERAGES[1]. Mulder vîrî mîna în buzunar, căutînd mărunţiş, şi o întrebă:

– Ce vrei, Coca-Cola, Pepsi? Apă minerală?

– Ceva dulce, zise ea, aruncîndu-i un zîmbet victorios.

El îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre magazin. Mergea încet, alegînd dintr-o mulţime de monede, cînd altcineva trecu pe lîngă el, făcîndu-şi loc cu cotul cînd ieşi din magazin: un bărbat înalt, în uniformă albastră de vînzător, cu părul tuns foarte scurt. Îi aruncă o privire lui Mulder în treacăt. Acesta îl privi şi el şi se grăbi să intre pînă nu se închidea uşa.

[1] Gustări şi răcoritoare *(n.tr.)*.

În încăperea fără geamuri, trecu pe lîngă şirurile de automate cu gustări şi dulciuri, îndreptîndu-se spre o vitrină uriaşă şi puternic luminată în care se vedeau băuturi răcoritoare. Numără banii necesari şi, după aceea, dădu drumul fiecărei monede înăuntru, aşteptînd să audă zgomotul liniştitor pe care îl făcură cînd ajunseră jos. Apoi apăsă pe un buton, se balansâ pe câlcîie şi...

Nimic.

– Haide odată, mormăi el, bătînd cu pumnul în partea din faţă a aparatului.

Tot nu se întîmplâ nimic şi, în cele din urmă, se scotoci prin buzunar după mai multe monede. Mai vîrî una şi apăsă pe buton – nimic.

– La naiba!

Se uită la vitrina aceea veselă unde se vedeau tot felul de cutii, după care bătu în ea cu ambii pumni; după o clipă, apăsă încă o dată pe buton.

Nimic.

Înjurînd printre dinţi, Mulder se îndepărtă de aparat şi îl privi furios, iar apoi se duse în spatele lui. Între aparat şi perete era spaţiu cam de o palmă. Se lăsă pe vine şi se uită în spate încruntat.

Pe jos era un cablu electric gros şi negru şi ştecherul se afla la cîţiva centimetri de Mulder.

Aparatul nu era în priză.

Luă ştecherul şi se uită la el din ce în ce mai neliniştit. Apoi, foarte repede şi cu foarte mare grijă, îl puse din nou jos, întorcîndu-se în faţa aparatului în care tocmai bătuse cu pumnii. Deschise uşa şi privi înăuntru îngrozit, strîmbîndu-se cînd îşi aminti cum bătuse cu pumnul în geamul puternic luminat, după care se întoarse şi pomi repede spre uşă. Puse mîna pe clanţă, o răsuci – şi întîmpină rezistenţă.

– La naiba, murmură el.

Trase de clanţă, o răsuci în toate părţile... dar nu mai avea nici o urmă de îndoială. Era încuiat acolo.

Scoase repede celularul din buzunar, formă un număr şi lipi aparatul de ureche, uitîndu-se fix la vitrina cu băuturi. După o clipă, vocea lui Scully se auzi în receptor.

– Scully.

Mulder trase adine aer în piept.

– Scully, am găsit bomba.

În faţa magazinului, Scully se plimba încoace şi încolo privind iscoditor în jurul ei.

– Unde eşti, Mulder?

– În magazin.

Ea dădu din cap uşor, după care privi în lungul unui mic coridor, începînd sâ-l străbată. Auzind nişte bătăi vagi, se întoarse şi se trezi în faţa unei uşi.

SNACKS/REFRESHMENTS

– Tu baţi? întrebă ea, răsucind şovăitoare clanţa.

În partea cealaltă, Mulder lipi telefonul de bărbie şi bătu şi mai tare.

– Scully, adu pe cineva să deschidă uşa asta.

Ea clătină din cap.

– Frumoasă încercare, Mulder.

Mulder se îndepărtă de uşă şi deschise vitrina cu băuturi răcoritoare.

– Ascultă, Scully, zise el cu puţină disperare în glas cînd uşa aparatului se deschise. E în aparatul cu Coca-Cola. Ai aproximativ paisprezece minute ca să evacuezi clădirea.

Scully dădu din cap. încercă din nou să deschidă uşa – dar era tot încuiată.

– Haide, deschide odată, spuse ea, pierzîndu-şi răbdarea.

În loc de răspuns, auzi nişte bătăi şi mai puternice în uşă. Pentru prima oară, Scully se simţi cuprinsă de teamă.

– Mulder? spuse ea în telefon. Spune-mi că e o glumă.

Vocea lui Mulder îi răsună în ureche.

– Treisprezece cincizeci şi nouă, treisprezece cincizeci şi opt, treisprezece cincizeci şi şapte...

În timp ce el continua să numere, ea se lăsă în jos şi examină gaura cheii. Fusese lipită. Apăsă cu degetul mare şi simţi puţină căldură – o lucrătură recentă.

– Treisprezece cincizeci şi şase... Te gîndeşti la vreo schemă, Scully?

– Stai liniştit, spuse ea. O să te scot de-aici.

În magazin, Mulder auzi cum se întrerupse legătura. Închise şi el telefonul, după care îl vîrî în buzunar şi se lăsă pe vine în faţa aparatului de răcoritoare. Înăuntru era o baterie cu circuite şi fire, afişaj şi şir după şir de cutii din plastic transparente pline cu lichid, conectate la ceea ce trebuiau să fie pachete cu explozibil plastic. În mijlocul acestora se găsea un ecran pe care era afişată numărătoarea inversă. Mulder se uită la el, luptînd cu groaza, şi îşi spuse: *Unui expert o să-i ia mai mult de treisprezece minute ca sâ-şi dea seama de unde să înceapă...*

În hol, Scully se duse la biroul paznicului, dîndu-i ordine şi arâtînd spre mulţimea de angajaţi care nu ştiau nimic.

– Această clădire trebuie evacuată în zece minute!

Apoi, ridicînd ameninţător degetul în faţa paznicului, strigă:

– Sună la pompieri şi spune-le să blocheze centrul oraşului pe o rază de un kilometru şi jumătate în jurul acestei clădiri.

Paznicul rămase cu gura căscată.

– În *zece minute?*

– NU MAI STA PE GÎNDURI! strigă ea. PUNE MÎNA PE TELEFON ŞI FĂ-O!

Dar oamenii din hol alergau deja afară şi ea dispăru înainte ca el să poată protesta sau sâ-i ceară vreo explicaţie, formînd deja un alt număr pe telefonul ei.

– Sînt agentul special Dana Scully. Vreau să vorbesc cu agentul special Michaud. Nu se află în clădirea care trebuie...

Se opri lîngă uşa turnantă, privind afară, unde camionete şi maşini fără însemne frînau deja lîngă bordură. Din ele coborîră în fugă agenţi FBI cu hanorace, printre ei aflîndu-se şi Darius Michaud.

– Unde e? întrebă el, dînd buzna în hol.

În jurul lor, oamenii părăseau clădirea în fugă, vociferînd neliniştiţi. Profesoara striga, îndemnîndu-şi elevii să meargă mai repede, în timp ce aceştia exclamau captivaţi, vâzînd mulţimea de agenţi FBI. Scully se opri şi se uită prin peretele

uriaş de sticlă cum maşinile pompierilor opriră în spatele camionetelor fără însemne, urmate de un şir de autobuze. Totul semăna deodată cu o situaţie gata să scape de sub control.

Se dezmetici înainte să se lase cuprinsă de disperare şi se întoarse spre Michaud.

– Mulder a găsit-o în aparatul cu răcoritoare. E închis acolo cu ea.

Michaud aruncă o privire peste umăr şi îi strigă unui agent care dirija oamenii spre ieşiri:

– Trimite-l încoace pe Kesey cu aparatul! E în magazinul de răcoritoare.

Apoi se uită din nou la Scully.

– Du-mâ acolo.

– Pe aici...

încăperea aceea fără geamuri i se părea ca o celulă lui Mulder, care se ghemui în faţa vitrinei, uitîndu-se fix la şirul de explozibili şi la cifrele care se schimbau mereu.

7:00

Îşi şterse o picătură de sudoare de pe bărbie, apăsînd repede pe telefon cînd acesta începu să piuie. Tresări şi îl deschise, râsuflînd uşurat.

– Scully? Ştii faţa aia pe care o făceam? O fac acum.

– Mulder, spuse ea cu vocea acoperită de un zgomot de pe hol. Îndepârteazâ-te de uşă. Vrem s-o doborîm.

El se dădu înapoi chiar în clipa în care flacăra orbitoare albâ-albăstruie a unui aparat de tăiat cu plasmă începu să traseze conturul uşii metalice. Un fum cenuşiu pătrunse în încăpere o dată cu mirosul de metal ars. Balamalele străluciră, după care se înnegriră. Aparatul îşi termină circuitul şi, o clipă, în cadrul uşii se văzu un dreptunghi mai mic. Mulder auzi o serie de bufnituri şi o voce slabă care strigă „Acum!“ În clipa următoare, uşa se prăbuşi înăuntru cu zgomot.

– Mulder..., începu Scully, dar tăcu imediat, căci Michaud trecu repede pe lîngă ea, dîndu-i aparatul de tăiat altui agent şi luînd o trusă grea de scule.

Ea îl urmă înăuntru împreună cu alţi trei agenţi – genişti – îndreptîndu-se spre locul unde Mulder stătea şi se uita la afişajul bombei.

4:07

Clătină din cap.

– Spune-mi că în cutiile alea e doar sifon.

Michaud aşeză trusa cu grijă pe podea şi se lăsă pe vine în faţa aparatului.

– Nu. E ceea ce pare. O bombă extraordinar de puternică – zece galoane de astrolit.

Strînse din buze studiind bomba şi, fără să ridice privirea, spuse deodată:

– Bun. Plecaţi cu toţii şi evacuaţi clădirea.

Mulder se încruntă.

– Cineva trebuie să stea aici cu tine.

– Ţi-am dat un ordin, se răsti Michaud, tot fără să ridice privirea. Acum pleacă naibii de-aici şi evacuează zona.

Scully apăru în spatele lui.

– Poţi s-o dezamorsezi?

– Cred că da, zise Michaud, deschizînd trusa şi scoţînd un cleşte de tăiat fire.

Ceilalţi agenţi îşi făcură semne reciproc şi ieşiră repede. Mulder îi privi bănuitor.

– Ai patru minute la dispoziţie ca să descoperi dacă te-ai înşelat sau nu.

Deodată, Michaud se întoarse spre el.

– Ai auzit ce-am spus?

Glasul îi tremura uşor şi privirea îi era de o intensitate febrilă.

– Hai să mergem, Mulder, murmură Scully. Haide.

Porni spre uşă, dar Mulder mai rămase cîteva clipe, uitîndu-se la Michaud.

Însă atenţia acestuia era îndreptată în totalitate asupra bombei. Trecură cîteva secunde pînă cînd Mulder se întoarse, în sfîrşit, şi ieşi după Scully pe hol. În încăperea din spatele lui, Michaud puse cleştele cu grijă pe genunchi, dar nu mai făcu

nimic altceva; se ghemui doar şi se uită fix la bombă. Atît şi nimic mai mult.

Afară, ieşiseră şi ultimele persoane din clădire. Şcolarii urcară repede într-unul din autobuze, în timp ce altele se îndepărtau, lăsînd în urmă nori de fum. Oamenii fugeau spre relativa siguranţă din capătul îndepărtat al străzii, unde poliţiştii ridicaseră în grabă baricade şi unde oameni în uniformă îi îndemnau pe cei rămaşi în urmă să fugă.

– Fugiţi *acum!* strigau ei prin portavoci şi ecoul lor răsună peste strigătele mulţimii cuprinse de panică.

Piaţa din faţa clădirii era absolut goală acum. După ce se îndepărtă şi ultimul autobuz, pompierii făcură acelaşi lucru şi maşinile de poliţie la fel, în afara unei singure maşini şi a unei camionete anonime, care rămaseră lîngă bordură cu motoarele în funcţiune. Uşa turnantă fîşîi cînd Scully şi Mulder ieşiră în grabă, îndreptîndu-se spre maşinile lor. Deodată, Mulder încetini şi apoi se opri. Duse mîna streaşină la ochi şi se uită în spate la clădire.

– Ce faci? întrebă Scully, care o luase înainte, dar care îi observă ezitarea. Mulder?

Un agent FBI ţîşni pe uşă: ultima persoană care ieşi.

– Nu mai e nimeni! strigă el, alergînd spre singura maşină de poliţie care rămăsese.

Mulder îl ignoră şi rămase cu privirea aţintită asupra clădirii.

– Ceva nu e-n regulă...

Scully se duse repede lîngă el.

– *Mulder?*

Maşina de poliţie trecu în viteză pe lîngă ei. În singurul vehicul rămas, un agent FBI se uită uluit la Mulder şi strigă:

– Ce face?!

– Ceva nu e-n regulă, spuse Mulder ca pentru sine.

Scully clătină din cap şi îl apucă de braţ.

– Mulder! Urcă-n maşină!

Agentul din maşina care aştepta le făcu semn furios.

– Nu mai e timp, Mulder!

Îl trase după ea, îndreptîndu-se spre maşină. El se întoarse şi mai aruncă o ultimă privire peste umăr.

– Michaud... zise el.

În magazinul de gustări şi răcoritoare, Michaud pusese cleştele la loc şi închisese trusa. Acum stătea pe ea, cu privirea aţintită asupra afişajului.

0:30

Se uita cum dispăreau secundele şi, totuşi, nu făcea absolut nimic. În cele din urmă, îşi lăsă capul în piept, nu atît de disperare, cît de resemnare – un om devotat Biroului pînă în ultima clipă.

Afară, soarele îşi trimitea necruţător razele asupra pieţei aproape pustii.

– Mulder! strigă Scully şi, în cele din urmă, el alergă împreună cu ea spre maşină.

– Urcaţi odată, pentru Dumnezeu, îi îndemnă agentul care stătea în dreptul portierei deschise de pe partea şoferului. Ar putea să sară în aer în orice clipă...

Mulder se aruncă pe bancheta din spate, Scully în faţă şi maşina pomi imediat. Se întoarseră să se uite pe geamul din spate, văzînd cum se îndepărtau din ce în ce mai mult de clădire – zece metri, douăzeci, nu suficient de repede.

Şi deodată explodă, întregul edificiu fiind cuprins de o minge de foc imensă, care izbucni de jos, mârindu-se din ce în ce, pînă cînd păru să devoreze tot ce se vedea. Fumul ţîşni în afară o dată cu grinzi de oţel deformate şi valuri de cioburi, într-un bubuit asurzitor. Scully ţipă, dar vocea îi fu acoperită de acel zgomot teribil. Se lovi cu braţul de portieră cînd suflul exploziei împinse maşina pînă cînd aceasta se izbi de spatele alteia care era parcată pe stradă. Partea din spate se ridică şi apoi căzu la loc; toate celelalte maşini din jurul lor pătiră la fel. Se auzi un pocnet puternic şi geamul din spate se făcu ţăndări, acoperindu-i cu cioburi.

– Eşti teafără? strigă agentul de la volan.

– Cred... cred că da, îngâimă Scully.

Afara erau cioburi peste tot. Aerul era plin de moloz înnegrit, cenuşă şi metal şi plastic în flăcări. Sub privirile îngrozite ale lui Mulder şi Scully, o parte a clădirii ieşi la iveală printre valurile de fum, astfel încît putură să vadă flăcările care şerpuiau pe coridoarele abandonate şi prin ceea ce mai rămăsese din birouri. Focul făcea ravagii de la parter pînâ la acoperiş şi, în depărtare, se auziră primele sirene.

Pe bancheta din spate, Mulder clătină din cap, dînd la o parte cioburile care îl acopereau. Apoi se aplecă încet peste geamul lateral spart pentru a deschide portiera. Coborî în timp ce Scully ieşea pe uşa din faţă, amîndoi uitîndu-se şocaţi şi cu răsuflarea tăiată la clădirea cuprinsă de flăcări, la cioburile şi la bucăţelele de hîrtie care ardeau, plutind peste tot.

– Data viitoare, *tu* faci cinste, zise el sumbru.

TREI

Sediul FBI
Clădirea J. Edgar Hoover
Washington, D.C.
A doua zi

Pe uşâ scria BIROUL DE ANALIZĂ PROFESIONALĂ. Înăuntru, Scully se mişcă pe scaun cuprinsă de nelinişte, mult prea conştientă de faptul că scaunul de lingă ea era gol, încercînd să se concentreze asupra lucrurilor care se spuneau.

– Ca şi la Waco şi Ruby Ridge...

Scully îşi muşcă buzele. Analiza aceea era importantă, mult prea importantă pentru ca Mulder să întîrzie; dar ea însăşi abia reuşise să ajungă la timp, epuizată după ce călătorise noaptea cu avionul de la Dallas. În faţa ei, şase directori adjuncţi stăteau la o masă lungă, foşnind hîrtii şi dregîndu-şi glasurile plini de ei. La mijlocul mesei, directoarea adjunctă Jana Cassidy rostea un discurs cu aerul unei persoane care ţinea soarta întregii lumi în mîinile ei puternice şi cu o manichiură impecabilă.

– ...pentru distrugerea catastrofală a unei proprietăţi publice şi pierderea unor vieţi omeneşti din cauza activităţii teroriste...

Alături de Cassidy, directorul adjunct Walter Skinner îi aruncă o privire lui Scully şi se uită doar o clipă spre scaunul

bătător la ochi de gol al lui Mulder. De-a lungul anilor, Skinner îşi petrecuse mult timp în încăperea aceea. Scully şi Mulder îi raportau direct lui încă de cînd începuseră să lucreze împreună. Cînd putuse, acţionase ca un fel de apărător pentru ei. Totuşi, în dimineaţa aceea avea sâ-i fie greu să facă asta, din moment ce Mulder era absent. Scully îşi încrucişa mereu picioarele, încercînd să nu se uite iarăşi peste umăr la uşă.

– Multe amănunte sînt încă neclare, spuse Cassidy, privind-o pe Scully cu răceală pe deasupra unui teanc de hîrtii, după care continuă: Rapoartele unor agenţi nu au fost întocmite, în timp ce altele sînt sumare, fără o relatare satisfăcătoare a evenimentelor care au dus la dezastrul din Dallas. Dar doamna procuror general ne cere o prezentare exactă a situaţiei pentru ca ea să poată da o declaraţie.

În clipa aceea, Scully auzi ceea ce tot aşteptase: scîrţîitul slab al uşii care se deschidea în sfîrşit şi un pas familiar. Se întoarse şi îl văzu pe Mulder, a cărui haină proaspăt călcată nu reuşea să ascundă faptul că purta aceeaşi cămaşă din ziua precedentă, avînd expresia unui om care ştia că întîrziase la propria sa înmormântare. Scully nu îndrăzni să zîmbească, dar răsuflă uşurată cînd Mulder se aşeză lîngâ ea. Nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire înainte să-şi îndrepte atenţia asupra Janei Cassidy. Aceasta se uită cu severitate la amîndoi şi continuă înainte ca Mulder să se aşeze.

– Acum ştim că cinci persoane au murit în timpul exploziei. Agentul special Darius Michaud, care încerca să dezamorseze bomba ce fusese ascunsă într-un aparat de răcoritoare, trei pompieri din Dallas şi un băieţel.

Mîna lui Mulder îngheţă pe scaunul din faţa lui. Se uită repede la Scully, a cărei sprinceană ridicată îi confirma faptul că şi pentru ea era o noutate.

– Vă rog să mă scuzaţi, zise Mulder, clătinînd din cap şi încercînd să-şi păstreze vocea calmă. Pompierii şi băiatul – erau în clădire?

Privirea lui Cassidy deveni rece ca gheaţa.

– Agent Mulder, din moment ce nu ai fost capabil să ajungi la timp la această şedinţă, te voi ruga să ieşi, pentru ca agentul

Scully să ne poată relata versiunea ei. Ca să nu fie nevoită să-ţi suporte lipsa de respect pe care ne-o arăţi nouă, celorlalţi.

Mulder o privi fără să clipească.

– Ni s-a spus că nu mai era nimeni în clădire.

– Îţi va veni şi dumitale rîndul, agent Mulder, spuse Cassidy cu răceală şi îi arătă uşa. Te rog să ieşi.

Mulder înghiţi în sec şi, pentru prima oară, se uită la ceilalţi directori adjuncţi de la masă. Singurul chip înţelegător era cel al lui Skinner, dar înţelegerea acestuia era dublată de un avertisment. Directorul adjunct fusese acolo cu Mulder de multe ori şi îl văzuse izbindu-se inevitabil de Birou şi de convenţiile rigide ale acestuia. Nu putea să facă prea multe pentru el de obicei, iar acum nu putea să facă absolut nimic.

Dar întotdeauna merita să faci o încercare. Mulder se forţă să-şi păstreze vocea calmă şi arătă spre dosarul din faţa Janei Cassidy.

– Acolo scrie că agentul Scully şi cu mine am descoperit bomba...

Cassidy îi făcu semn să iasă.

– Mulţumesc, agent Mulder. Te vom chema noi peste puţin timp.

Înfrînt, Mulder îşi împinse scaunul în spate şi părăsi încăperea. Scully privi în urma lui. O clipă mai tîrziu, Walter Skinner se scuză şi îl urmă pe Mulder.

Îl găsi în faţa vitrinei cu trofee obţinute la concursurile de tragere, privind îngîndurat.

– Ia loc, spuse Skinner, arătînd spre o canapea bej de lîngă vitrină. Mai durează cîteva minute. Încă stau de vorbă cu agentul Scully.

Mulder se trînti pe canapea şi Skinner se aşeză lîngă el.

– Despre ce?

– I-au cerut să relateze cum s-au petrecut lucrurile. Vor să ştie de ce se afla în altă clădire.

– Era cu mine.

Skinner îl privi şi clătină din cap.

– Nu înţelegi ce se petrece, nu? spuse el încet. S-au înregistrat pagube în valoare de patruzeci de milioane de dolari. Au murit oameni. Nu s-a pomenit numele nici unui suspect.

Astfel, concluzia care se trage este că *acest lucru ar fi putut fi împiedicat*. Că FBI-ul nu şi-a făcut datoria.

Mulder făcu ochii mici.

– Şi vor să dea vina pe noi?

– Agent Mulder, amîndoi ştim că, dacă tu şi agentul Scully n-aţi fi luat iniţiativa de a verifica şi clădirea alăturată, numărul victimelor ar fi fost mult mai mare...

– Dar nu e vorba de vieţile pe care le-am salvat, spuse Mulder, savurînd ironia. Ci de cele pe care nu le-am salvat.

Skinner îi adresă un zîmbet trist şi spuse:

– Dacă arată râu, e râu pentru FBI.

Mulder îşi încleştâ pumnul.

– Dacă vor să dea vina pe cineva, s-o dea pe mine. Agentul Scully nu merită aşa ceva.

– În clipa asta, ea spune acelaşi lucru despre tine.

Mulder clătină din cap.

– Am încălcat protocolul. N-am ţinut legătura cu agentul special...

Tăcu brusc, amintindu-şi de chipul tras al lui Michaud cînd se uita la aparatul de răcoritoare în care se afla bomba, şi clipi dureros pentru a alunga imaginea.

– Am... am încălcat o regulă tactică importantă şi l-am lăsat singur cu bomba...

– Agentul Scully a spus că ea a fost cea care te-a forţat să ieşi din clădire. Că tu voiai să te întorci...

– Uitaţi care e treaba, ea...

Înainte să apuce să continue, uşa se deschise şi o văzură pe Scully ieşind. Privirea pe care i-o aruncă lui Mulder îi spuse că, indiferent ce se întîmplase în Biroul de Analiză Profesională, lucrurile nu merseseră deloc bine. Trase adînc aer în piept, după care se îndreptă spre ei.

– V-au rugat să intraţi, domnule, îi spuse ea lui Skinner.

Acesta îi mai aruncă o privire lui Mulder, după care se ridică şi se duse înapoi în birou. Scully privi cum uşa se închise în urma lui, cu o expresie de durere pe chip. Mulder se uită la ea şi după cîteva clipe zise:

– Indiferent ce le-ai spus acolo, să ştii că nu-i nevoie să mă aperi.

Scully clătină din cap.

– Tot ce le-am spus a fost adevărat.

Ochii ei albaştri păreau răniţi, dar îşi feri privirea.

– încearcă să ne despartă cu chestia asta, Scully, spuse Mulder, ridicînd glasul şi adoptînd un ton defensiv. Nu putem sâ-i lăsăm s-o facă.

Pentru prima oară, Scully îşi privi partenerul în ochi.

– Chiar ne-au despărţit, Mulder. Ne separă.

Mulder o privi fără să priceapă.

– Poftim? întrebă el, în cele din urmă. Ce vrei să spui?

– Poimîine trebuie să vin la BAP pentru remediere şi încredinţarea altei misiuni.

El păru şocat.

– De ce?

Oftînd, Scully se aşeză pe canapea.

– Cred că ai şi tu o bănuială. Au pomenit de nişte probleme care au început din 1993.

– Bine, dar ei au fost cei care ne-au pus să lucrăm împreună, protestă Mulder cu înflăcărare.

– Pentru că voiau să-ţi infirm munca şi investigaţiile în paranormal, îl întrerupse ea. Dar cred că acum e vorba de mult mai mult...

– Nu e vorba de tine, Scully, spuse el, privind-o intens, aproape rugător. *Mie* îmi fac asta.

– Nu *ei* fac asta, Mulder, spuse ea, ferindu-şi privirea. Am lăsat în urmă o carieră în medicină pentru că am crezut că o să-mi aduc o contribuţie importantă lucrînd la FBI. Cînd m-au recrutat, mi-au spus că în Birou nu există decît nouă la sută femei. M-am gîndit că ăsta nu e un impediment, ci o ocazie de a mă remarca. Numai că n-a fost deloc aşa. Şi acum, chiar dacă aş fi transferată în Omaha, Wichita sau oricare alt orăşel, unde sînt sigură că m-aş putea remarca, pentru mine nu mai prezintă interesul de altădată. Nu după ceea ce-am văzut şi am făcut.

Tăcu şi îşi privi mîinile. Lîngâ ea, Mulder era uluit.

– Deci... demisionezi?

Pentru o clipă, Scully nu spuse absolut nimic. În cele din urmă, ridică din umeri.

– Nu mai am nici un motiv sâ râmîn...

Apoi se întoarse şi îl privi cu ochii ei albaştri şi senini.

– Poate că şi tu ar trebui sâ te întrebi dacă mai vrei cu adevărat sâ continui.

În spatele lor, uşa se auzi deschizîndu-se. Mulder ridică privirea, încâ uluit, cînd îl văzu pe Walter Skinner în hol, fâcîndu-i semn.

– Agent Mulder, vino, te rog.

Scully îi aruncă o privire tristă.

– îmi pare râu, spuse ea încet. Mult noroc.

El se întoarse spre ea, aşteptînd să vadă dacă avea sâ mai adauge ceva, dîndu-i şansa de a se râzgîndi, de a oferi o explicaţie mai bună. Dar Scully nu mai spuse nimic. În cele din urmă, el se ridică şi pe chipul său uluit se văzu ceva ce aducea a disperare cînd îl urmă pe Skinner în birou. Scully privi în urma lui. înainte sâ ajungă la uşă, îl strigă. Cînd se întoarse, ea îi arătă haina pe care şi-o uitase pe canapea.

Abia după ce uşa se închise în urma lui, Scully renunţă la masca de om foarte hotârît şi scoase un oftat ce părea mai degrabă un plînset înăbuşit.

PATRU

Barul lui Casey
Sud-estul Washingtonului

Casey nu avea niciodată mulţi clienţi în cursul sâptămînii, doar cîţiva care veneau regulat, angajaţi ai guvernului care treceau pe acolo pentru a bea cîte ceva înainte de a prinde ultimul metrou spre Falls Church, Silver Spring sau Bethesda. Mulder se afla acolo încă de la sfîrşitul dupâ-amiezei şi Casey se întreba dacă avea de gînd să mai plece vreodată.

– Cred că ai depăşit raţia minimă zilnică, spuse ea, punîndu-i tequila în paharul din faţă, după care zîmbi, îşi dădu pe spate o şuviţă de pâr de un blond decolorat şi puse sticla la loc.

În faţa ei, Fox Mulder stătea pe un scaun înalt şi se uita fix la cercurile lipicioase de pe suprafaţa din lemn închis la culoare a barului, lumina slabă aurind marginile celor patru pahare goale. Cînd femeia îi puse paharul plin în faţă, el îl roti îngîndurat, lingîndu-şi degetul în locul unde se vârsase un strop, după care îl goli dintr-o înghiţitură. Punîndu-l jos, le lovi pe celelalte şi le răsturnă.

– Trebuie să fii antrenat pentru sportul ăsta, continuă ea, privindu-l cu puţină îngrijorare şi spunîndu-şi că individul nu părea să fi exersat prea mult pînâ în seara aceea.

Mulder înclină capul, ca şi cum s-ar fi gîndit la sfatul ei, după care îi făcu semn să-i mai pună un pahar. Ea le strînse pe cele goale, intrigată de tăcerea lui mohorîtâ.

– O zi proastă? întrebă ea pe urmă.

– Da, zise Mulder cu o voce îngroşată, căci trecuse mult timp de cînd nu mai vorbise.

– O femeie? continuă ea şi el clătină din cap. Serviciul?

Mulder încuviinţă şi femeia păru plină de compasiune, dar acest lucru se schimbă atunci cînd el arătă din nou spre sticla de tequila.

– Eşti sigur? întrebă ea, iar el se uită fix la sticlă, aşa că îi umplu un alt pahar fără nici o tragere de inimă.

Mulder îl bău, cutremurîndu-se uşor cînd alcoolul îi arse gîtlejul. Apoi trînti paharul de tejghea, se răsuci puţin pe scaun şi închise ochii ca şi cum l-ar fi luat cu ameţeală. Cînd îi deschise din nou după o clipă, văzu un bărbat care îl privea din capătul barului. Un bărbat mai în vîrstâ, de vreo şaizeci de ani, probabil, cu o faţă bătută de vînt, îmbrăcat într-un costum de vară Brooks Brothers vechi, şifonat, de aceeaşi culoare cu firele cărunte de la tîmple. Mulder se uită la el ameţit şi fără nici un pic de curiozitate, după care se întoarse iarăşi spre bar.

– Încă unul.

Ea îi umplu din nou paharul şi apoi începu să le adune pe cele goale, punîndu-le într-o ladă de plastic.

– Cu ce te ocupi?

– Cu ce mă ocup? întrebă Mulder privind-o, şi ea încuviinţă. Sînt un element cheie într-o şaradă guvernamentală. Un tip supărător pentru superiorii mei. Un obiect de batjocură pentru colegi. Îmi spun „Spooky“. Spooky Mulder... A cărui soră a fost răpită de către extratereştri cînd el era încă un puşti. Care acum urmăreşte omuleţi verzi înarmat cu o insignă şi cu un pistol, strigîndu-le tuturor celor care vor să-l asculte că ceva nu e în regulă...

Expresia de compasiune a femeii începu să dispară. Ce sucit, parcă spunea tăcerea ei forţată.

– Guvernul nostru ascunde adevărul şi face parte din conspiraţie. Cerul se prăbuşeşte şi, cînd o să ajungă jos, o să fie cea mai mare furtună din cîte s-au văzut vreodată.

Cînd termină, îi aruncă un zîmbet plin de amărăciune. Ea îl privi cîteva clipe, după care îi luă din faţă paharul pe care tocmai i-l umpluse.

– Cred că ai băut destul, Spooky, spuse ea, vârsînd băutura în chiuvetă şi apucîndu-se să scrie nota de plată.

– Cît e?

– Se pare că optzeci şi şase e numărul tău norocos.

Mulder o privi cu tristeţe. Nimeni nu-l credea.

– Unu e numărul cel mai singur.

Ea clătină din cap şi îi puse nota în faţă.

– Păcat. Pentru tine e ora închiderii.

Mulder ridică din umeri impasibil şi coborî de pe scaun. Se clătină puţin şi, instinctiv, aruncă o privire în jur ca să vadă dacă îl observase cineva. Dar femeia de la bar îi întorsese deja spatele şi bătrînul din capăt plecase. Mulder făcu un pas spre uşă, dar îşi aminti de notă şi se întoarse. Lăsă o mînâ de bancnote pe tejghea şi pomi nesigur spre partea din spate a barului, unde un hol îngust şi slab luminat ducea spre toalete. O bucată de hîrtie era lipită pe uşa toaletei bărbaţilor.

DEFECT.

– La naiba, mormăi el.

Încercă uşa alăturată, a toaletei femeilor, şi îi răspunse o voce iritată.

– Scuze, zise el repede.

Concentrîndu-se cît putu, se întoarse şi pomi înapoi pe coridor, în direcţia unei ieşiri de incendiu ce dădea pe o alee. Un şir de lăzi de gunoi se vedeau lipite de un zid din cărămidă sfârîmat pe alocuri. Mulder găsi un spaţiu între ele şi îşi deschise fermoarul. Cîteva clipe mai tîrziu, o voce se auzi în spatele lui.

– E vorba de o chestiune oficială a FBI-ului?

– ***Poftim?***

– Pun pariu că Biroul te acuză că ai făcut acelaşi lucru la Dallas.

Mulder încremeni în clipa în care o siluetă apăru deodată din umbră: acelaşi bărbat în vîrstâ, cu costumul şifonat, care îl privise la bar. Necunoscutul îi aruncă un zîmbet strîmb şi se strecură paşnic într-un spaţiu aflat la cîţiva metri de locul unde se afla Mulder.

– Cum adică? întrebă acesta prudent.

– Că ai stat şi ţi-ai ţinut scula în timp ce bombele explodau.

Necunoscutul începu să rîdâ cînd Mulder se întoarse şi îl privi atent.

– Te cunosc cumva?

– Nu. Dar îţi urmăresc cariera de cîtva timp. Încă de pe vremea cînd erai un tînăr agent care promitea. Înainte de asta...

– M-ai urmărit aici cu un scop anume?

– Da, zise insul, întorcîndu-se în aşa fel încît să stea cu spatele la Mulder şi desfâcîndu-şi fermoarul. Numele meu e Kurtzweil. Doctor Alvin Kurtzweil.

Mulder se încruntă, încercînd să ignore acea prezenţă care îl deranja. Îşi trase fermoarul la loc şi se întoarse, vrînd să plece.

– Un vechi prieten de-al tatălui tău, spuse Kurtzweil, privind peste umăr şi zîmbind cînd văzu expresia de uimire de pe chipul lui Mulder. De pe vremea cînd era la Departamentul de Stat. Eram ceea ce s-ar putea numi tovarăşi de drum, dar dezamăgirea lui a durat mai puţin decît a mea.

Kurtzweil aşteptă, de parcă i-ar fi lăsat timp lui Mulder să priceapă ceea ce spusese.

Chipul lui Mulder împietri. Străbătu repede distanţa pînâ la uşă şi o deschise furios.

Kurtzweil isprăvi de făcut pipi, îşi trase fermoarul şi îl urmă pe Mulder înăuntru. Îl prinse din urmă lîngâ cuierul de la uşă, unde se chinuia să-şi îmbrace haina.

– Cum m-ai găsit? întrebă Mulder, părînd mai degrabă plictisit decît furios.

Kurtzweil ridică din umeri.

– Am auzit că vii aici din cînd în cînd şi m-am gîndit că o să simţi nevoia să bei ceva în seara asta...

– Eşti reporter?

Kurtzweil clătină din cap şi îşi luă impermeabilul din cuier.

– Sînt doctor, dar cred că ţi-am mai spus asta. OB-GlN.

– Cine te-a trimis?

– Am venit din proprie iniţiativă. După ce-am citit despre bomba din Dallas.

Mulder îl măsură din cap pînâ-n picioare, observîndu-i ochii umezi şi inteligenţi şi gura cu buze subţiri.

– Ei bine, dacă ai ceva să-mi spui, poţi s-o faci pînâ cînd o să opresc un taxi, zise el, ieşind pe uşă.

Înainte să ajungă pe trotuar, Kurtzweil îl apucă de braţ.

– Vor să-ţi pună Dallasul în cîrcâ, agent Mulder, spuse el pe un ton deloc acuzator.

Ba chiar părea un ton blind, plin de regret – avocatul de încredere al familiei, care aducea vestea morţii cuiva.

– Dar n-ai fi putut face nimic. *Nimeni* n-ar fi putut împiedica bomba aceea să explodeze... Pentru că adevărul e un lucru pe care nu l-ai fi putut ghici niciodată. La care nici nu te-ai fi gîndit.

Mulder se uită la el, începînd să se înfurie. Se smuci din mîna lui şi se îndepărtă, dar Kurtzweil se ţinu după el cu încâpâţînare.

– Şi care-i ăsta? se răsti Mulder.

Kurtzweil iuţi pasul pînâ cînd ajunse lîngâ el.

– Agentul special Darius Michaud nici n-a încercat, nici n-a intenţionat vreo clipă să dezamorseze bomba.

Mulder se opri brusc, clătinîndu-se pe bordură. În jurul lor, L'Enfant Piaza era un labirint de străzi udate de ploaie şi pline de automate de ziare goale. În apropiere se conturau clădiri guvernamentale urîte şi cîteva taxiuri circulau pe Constitution Avenue în căutare de clienţi. Mulder privi în jur dezgustat, se întoarse spre Kurtzweil şi spuse neîncrezător:

– Pur şi simplu a lăsat-o să explodeze.

Kurtzweil îşi ridică gulerul impermeabilului.

– Care e întrebarea pe care nu şi-o pune nimeni? De ce clădirea *aceea?* De ce nu cea federală?

Mulder păru agasat.

– Clădirea federală era prea bine păzită...

– *Nu*, spuse Kurtzweil şi mai agitat cînd Mulder ieşi în stradă şi ridică mina pentru a opri un taxi. Au pus bomba în clădirea alăturată pentru că *avea* birouri federale. Agenţia Federală pentru Cazuri Urgente avea un birou provizoriu de carantină acolo. Unde au fost găsite şi cadavrele. Dar tocmai ăsta e...

Taxiul opri. Kurtzweil ocoli o baltă pentru a se ţine după Mulder.

– ...lucrul pe care nu-l ştii. Pe care nu te-ai gîndi niciodată sâ-l verifici.

Mulder deschisese portiera, aplecîndu-se pentru a urca în maşină. Kurtzweil se uită la el, iar ochii nu îi mai erau trişti, ci aprigi, aproape provocatori.

– Oamenii ăia erau morţi deja.

Mulder clipi uluit.

– Înainte să explodeze bomba?

– Exact.

Mulder îl privi un moment şi clătină din cap.

– Michaud lucra de douăzeci şi doi de ani pentru Birou...

– Michaud era un patriot. Iar cei cărora le era loial ştiau să se descurce prin Dallas. Au aruncat clădirea aia în aer ca să ascundă ceva. Poate ceva ce nici ei nu-şi închipuiau.

Kurtzweil se rezemă de maşină şi se uită la Mulder, aşteptînd. Dar acesta clătină din cap, nu chiar neîncrezător, ci ca şi cum ar Fi încercat să descopere încet soluţia unui puzzle.

– Vrei să spui că au distrus o clădire întreagă pentru a ascunde cadavrele a trei pompieri?

Kurtzweil bătu triumfător cu pumnul în capota taxiului – în sfîrşit, răspunsul aşteptat!

– Şi pe cel al unui băieţel.

Fără să scoată un cuvînt, Mulder urcă în maşină şi trînti portiera. Apoi îi spuse şoferului:

– Du-mâ în Arlington.

Coborî geamul şi se uită la Kurtzweil.

– Nu cred nimic din ce-ai spus, zise el.

– Chiar aşa? întrebă Kurtzweil calm, după care bătu darabana pe capota taxiului şi se dădu la o parte, privind cum acesta

se îndepărta în viteză. Chiar aşa, agent Mulder? repetă apoi ca pentru sine, îngîndurat.

În taxi, Mulder se apleacă înainte, încruntat.

– M-am răzgîndit, îi spuse el şoferului. Vreau să merg în Georgetown.

Dana Scully stătea în pat, uitîndu-se în tavan. În ciuda oboselii, nu putuse să adoarmă; de fapt, nu putuse să facă nimic altceva decît să stea acolo şi să se gîndească întruna la evenimentele din ultimele două zile: explozia din Dallas şi ceea ce urmase, interminabila şedinţă care dusese la încheierea carierei ei în cadrul Biroului Federal de Investigaţii. Ploaia râpăia în ferestre, un zgomot pe care în mod normal îl găsea liniştitor, dar care în seara aceea suna ca o altă mustrare, aducîndu-i aminte că, într-un fel, scăzuse în ochii Biroului şi – ceea ce era şi mai râu – în propriii ei ochi.

Şi în ai lui Mulder. Cînd se gîndi la partenerul ei, Scully oftă şi închise ochii, luptînd împotriva unei disperări pe care nici lacrimile nu o puteau alina. Nici măcar nu se putea gîndi că acela era sfîrşitul...

Nu te duce acolo, spuse o voce din capul ei, încercînd să i-l facă să se învîrtească. Dar Scully îşi muşcă buzele.

Sint acolo, îşi spuse ea.

Ploaia răpâia în pereţii apartamentului ei, iar vîntul izbea crengile de acoperiş; şi atunci mai auzi ceva. Se ridică brusc în capul oaselor, ciulind urechile.

Cineva bătea la uşă. Scully se uită la ceasul de pe noptieră. 3:17. îşi puse repede halatul şi se duse în camera de zi. Ajungînd la uşă, ezită, ascultînd cum cel din partea cealaltă se opri puţin, după care reîncepu să bată şi mai tare. Se uită prin vizor, se dădu înapoi şi oftă, uşurarea fiindu-i amestecată cu îngrijorare. După aceea scoase lanţul, descuie uşa şi o deschise.

Mulder stătea în faţa ei, cu hainele ude şi cu părul răvăşit. În ciuda acestor lucruri şi a orei, părea ciudat, chiar tulburător de vioi.

– Te-am trezit?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– De ce nu? întrebă el, intrînd pe lîngă ea.

În clipa aceea ea simţi mirosul de tequila şi pe cel mai vag al tuturor barurilor la ora închiderii, cel de fum şi aer închis.

– E trei noaptea...

Ea închise uşa şi îl privi cu uimire.

– Eşti *beat*, Mulder?

– Am fost pînă acum douăzeci de minute.

Scully îşi încrucişă braţele şi îl privi calmă.

– Asta înainte sau după ce te-ai gîndit să vii încoace?

Mulder păru nedumerit.

– Ce vrei să spui, Scully?

– Credeam că te-ai îmbătat şi pe urmă te-ai hotărît să vii aici ca să mă convingi să nu demisionez.

– Asta ai vrea să fac?

Scully închise ochii şi se rezemă de perete, amintindu-şi cum, în urmă cu cincisprezece minute, în urmă cu o oră, se gîndise exact la acelaşi lucru. Imediat îi deschise şi oftă.

– Du-te acasă, Mulder. E tîrziu.

El clătină din cap, aproape cu o licărire de om nebun în ochi. O privire pe care Scully o cunoştea prea bine şi care, de obicei, o vîra în bucluc. El întinse mina spre hanoracul ei, care se afla încă pe canapea, unde îl lăsase în seara precedentă, şi i-l întinse.

– Îmbracă-te, Scully.

– Mulder, ce faci?

– Îmbracă-te, am spus, zise el şi licărirea din ochi i se înteţi, neputînd însă să ascundă începutul unui zîmbet, aluzia subtilă că era pe cale să se întîmple ceva senzaţional. O să-ţi explic pe drum.

CINCI

Blackwood, Texas

Un vînticel sufla în noaptea aceea neîncetat peste prerie. Dupâ un timp se înteţi, de parcă s-ar fi apropiat o furtună.

Două elicoptere negre, fără însemne, apărură deasupra acelei întinderi acoperite de salvie şi praf, apropiindu-se periculos de mult de pâmînt şi îndreptîndu-se spre destinaţie: cîteva cupole mari şi sinistru de luminate, copii ale reflectării lunii asupra preriei. La numai cîteva sute de metri distanţă, luminile obişnuite ale locuinţelor sclipeau în noapte, albe, galbene şi albăstrui acolo unde era un televizor în funcţiune. Dar şantierul de lucru care apăruse acolo cu numai cîteva zile în urmă, cînd patru băieţi se apucaseră să sape în pâmîntul cărămiziu, nu avea nimic neobişnuit.

Acum cele cîteva corturi albe sub forma unor cupole se întindeau aproape pe tot acel petic de pămînt, înconjurate de camioane lungi şi albe pe care nu scria absolut nimic şi de cîteva vehicule anonime: maşini, furgonete, camionete. Printre acestea, oameni în uniforme negre se deplasau cu hotărîre, costumele lor sumbre contrastînd puternic cu cele albe de protecţie pe care le purtau colegii lor care intrau şi ieşeau din cupola centrală şi din celelalte corturi.

Zumzetul elicopterelor deveni şi mai puternic cînd acestea se înclinară şi apoi se lăsară încet pe pămînt, ridicînd nori de praf

înjur. Pînzele corturilor se umflară, forţînd legăturile. Lumina ireală ca de ziuă din cupola principală se revărsă asupra unuia din elicoptere cînd cîţiva inşi în uniforme îi făcură semne pilotului. O clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi un bărbat coborî aproape degajat, cu mişcări studiate, protejîndu-şi ochii de praf şi de lumina orbitoare. Lăsă capul în jos instinctiv cînd trecu pe sub elice şi se îndreptă spre un şir de camioane care ofereau un adăpost împotriva vîntului stîrnit de elice. Odată ajuns acolo, se întoarse cu spatele la tot – la elicoptere, precum şi la cortul imens şi puternic iluminat – şi îşi aprinse o ţigară.

– Domnule?

Fumătorul vîrî bricheta înapoi în buzunar, trase fumul în piept, după care se întoarse şi se uită la bărbatul în uniformă care i se adresase.

– Doctorul Bronschweig vă aşteaptă în zona principală.

Fumătorul îl privi cu ochii mijiţi, chipul ridat părînd să aibă o culoare cenuşie în lumina orbitoare a cupolei. Expresia îi era rece, aproape impasibilă, dar după o clipă încuviinţă şi, fără să scoată un cuvînt, îl urmă. La intrarea în cupola centrală, bărbatul în uniformă salută scurt din cap, arătînd spre o persoană într-un costum de protecţie alb şi voluminos.

– Domnul doctor Smith vă va conduce înăuntru, spuse el apoi şi plecă.

– Pe aici, domnule, zise celălalt din dosul măştii, cu o voce care părea cavernoasă şi subţire, după care ţinu ridicată o bucată de vinilin, iar Fumătorul se strecură pe dedesubt.

Înăuntru era un labirint din tuburi de plastic transparente, pereţi din vinilin translucid şi bariere opace care separau o zonă de lucru de alta. Între acestea, în cămăruţe improvizate şi pe culoare cu pereţi de plastic, oamenii stăteau în picioare sau în faţa unor mese din oţel inoxidabil. Unii purtau costume de protecţie sau măşti chirurgicale; toţi aveau acea expresie intensă, aproape visătoare, caracteristică celor angajaţi într-o muncă pentru care se pregătiseră o viaţă întreagă. Pe mese erau fiole, alambicuri şi creuzete din sticlă, dar se vedeau şi alte instrumente mai comune, ciocane, dalte şi site, toate fiind uneltele specifice arheologilor. Locul acela părea o combinaţie între un şantier arheologic ce beneficia de o înaltă tehnologie şi o sală de operaţii.

Sau un abator modem. Peste tot erau blocuri frigorifice imense, conectate prin cabluri electrice. Cupola răsuna de zumzetul lor şi în aer se simţea mirosul vag şi dulceag pe care îl emanau. Fumătorul trecu repede şi tăcut pe lîngâ ele, abia observînd activitatea intensă din jurul lui, pînâ cînd ajunse în sfîrşit la intrarea în nucleul cupolei. Acolo luă costumul alb şi voluminos şi masca pe care i le dădu cineva, şi le puse repede şi, dînd la o parte bucata de vinilin, intră.

Înăuntru era o zonă mai mică, fără despărţituri, plină de blocuri frigorifice. Era frig, suficient de frig pentru ca Fumătorul să scoată abur cînd respira, chiar şi în interiorul măştii. Cîteva paturi metalice erau aşezate sub lămpi cu halogen şi acoperite cu plastic. În mijlocul acestor lucruri, o gaură în pâmînt fusese acoperită cu un plastic transparent, asemenea capacului unei trape: gros de treizeci de centimetri, cu suprafaţa transparentă brăzdată de bare grele din oțel inoxidabil. Pereţii gropii fuseseră întăriţi cu un fel de tub metalic care fusese introdus în pâmînt, asemenea unui podeţ tubular, suficient de mare pentru a putea încăpea un om prin el. Deasupra acestuia se potrivea capacul, asemănător uşii unei trape. De acolo apăru doctorul Bronschweig, îmbrăcat în costum, cu capul ascuns sub masca voluminoasă. Dădu capacul la o parte şi ieşi în clipa în care Fumătorul se apropie de el.

– Ai ceva să-mi arăţi.

Doctorul Bronschweig aprobă din cap. Nici măcar masca nu putea sâ-i ascundă expresia de nelinişte sau nota de nervozitate din glas.

– Da.

Apoi arătă spre capac şi spre scara care se vedea coborînd în pâmînt. Fumătorul se strecură prin deschizătură, mişcîndu-se stîngaci în costumul acela. Un moment mai tîrziu, doctorul Bronschweig îl urmă.

Se aflau în peşteră, o încăpere rece, luminată de o serie de becuri cu halogen şi fluorescente.

– Am creat o atmosferă foarte rece pentru a controla dezvoltarea, explică el. Iar această dezvoltare este ceva ce nici unul din noi n-a văzut vreodată...

Fumătorul stătea lîngâ el, ţinîndu-şi respiraţia.

– Ce anume a provocat-o?

– Căldura, presupun. Invadarea simultană a unei gazde – pompierul – şi un mediu care a făcut ca temperatura corpului acestuia să crească la peste treizeci şi opt de grade.

Îi făcu semn sâ-l urmeze într-un capăt al peşterii. Două sisteme portabile de foraj fuseseră instalate şi pistoanele se mişcau silenţios în sus şi în jos, asemenea unor cai de lemn macabri. În spatele lor, alte folii de plastic atîmau din tavan, ca o draperie strălucitoare, deoarece erau luminate din interior. Doctorul Bronschweig ezită şi apoi dădu plasticul la o parte.

– Priviţi...

Lumina albăstruie dezvălui un pat acoperit cu nelipsitul plastic, deosebindu-se însă de celelalte pe care le văzuse Fumătorul printr-un singur lucm – pe el se afla un trup. Un bărbat dezbrăcat al cărui corp era acoperit de o mulţime de tuburi şi fire conectate la nişte monitoare înşirate lîngâ peretele peşterii. Se auzea zumzetul aparatelor care înregistrau semnele vitale, pulsul ritmat, sunetul aparatului de respirat şi bătăile asemănătoare celor ale unui metronom ale dispozitivului ce monitoriza bătăile inimii. Fumătorul stătea şi se uita tăcut la trupul de pe pat.

– Omul ăsta încă trăieşte, spuse el.

Pielea era aproape transparentă, venele şi capilarele fiind foarte vizibile şi pulsînd uşor – nişte Firişoare albastre şi roşii ce străbâteau braţele şi picioarele, îngroşîndu-se cît o frînghie în dreptul gîtului.

– Omul ăsta încă ***trăieşte...***

Doctorul Bronschweig ridică din umeri.

– Teoretic şi biologic. Dar nu-şi va mai reveni niciodată.

Fumătorul clătină din cap.

– Cum se poate întîmpla aşa ceva?

– Organismul care se dezvoltă îi foloseşte energia vitală, digerînd oase şi ţesuturi. Noi doar am încetinit procesul.

Mişcă apoi lampa, îndreptînd lumina asupra bustului pompierului. Pe sub pieptul neted şi poros se mişca ceva.

Fumătorul se strîmbâ.

Pe pat, trupul pompierului se cutremură. Un fior păru sâ-l străbată deodată, pielea transparentă şi strălucitoare unduindu-se asemenea unei meduze atunci cînd se tîrâşte pe o plajă. Pieptul

i se umfla uşor, ca şi cum ceva s-ar fi mişcat şi s-ar fi întins înăuntru. O privire mai atentă dezvălui o mînă ataşată la ceea ce trebuia să fie un organism.

Pe urmă, întunericul *clipi*. O singură dată, foarte încet, şi se transformă într-un ochi, atent, de forma unei migdale.

Fumătorul se uită la el, gîndindu-se febril la toate posibilităţile care se deschideau în faţa lui, la toate consecinţele...

– Vreţi să-l distrugem şi pe acesta? îl întrebă doctorul Bronschweig. Înainte să intre în gestaţie?

Fumătorul aşteptă înainte să răspundă.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Nu... trebuie să încercăm vaccinul pe el.

– Şi dacă n-are succes?

– Arde-l. Ca şi pe ceilalţi.

Doctorul Bronschweig se încruntă.

– Familia lui va vrea sâ-l îngroape.

Fumătorul făcu un gest indiferent.

– Spune-le că a-ncercat să salveze viaţa băiatului. Că a murit ca un erou, ca şi ceilalţi pompieri.

– Din ce pricină?

– Se pare că au crezut povestea în legătură cu virusul Hanta, spuse Fumătorul, ţuguindu-şi buzele şi uitîndu-se meditativ la figura din faţa lui, ca şi cum l-ar fi văzut dincolo de ea pe bărbatul care fusese odată. Să ai grijă să fie despăgubite familiile şi să se facă o donaţie generoasă comunităţii.

Continuă să se uite la pompier.

– Poate un mic monument, spuse el în cele din urmă, după care se întoarse şi, fără să mai scoată un alt cuvînt, ieşi din încăpere.

ŞASE

Spitalul Marinei Bethesda
Bethesda, Maryland

Înăuntru, Walter Reed mirosea la fel ca orice alt spital, a dezinfectant, lâmîie chimică, tampoane cu spirt şi aer condiţionat. Dar puţinii oameni pe care îi întîlnirâ Mulder şi Scully în drumul lor purtau uniforme de marină şi mustăţi tunse scurt; iar persoana care mînca la capătul holului nu era o infirmieră, ci un bărbat foarte tînâr în uniformă, care stătea aplecat asupra ziarului *Washington Post*. Cînd îi auzi apropiindu-se, îşi ridică privirea vioi, de parcă n-ar fi fost 3:30 noaptea.

– Un act de identitate şi etajul pe care doriţi sâ-l vizitaţi, spuse el.

Ei îi arătară legitimaţiile.

– Mergem la morgă, spuse Mulder.

Paznicul clătină din cap.

– Zona aceea este interzisă în prezent oricui altcuiva în afara personalului medical autorizat.

Mulder îl privi cu răceală.

– Din ordinul cui?

– Al generalului McAddie.

Mulder nu ezită nici o clipă.

– Generalul McAddie este cel care ne-a cerut să venim aici. Am fost treziţi la ora trei şi ni s-a spus să ne prezentăm imediat.

– Eu nu ştiu nimic despre asta, spuse tînârul, încruntîndu-se şi uitîndu-se la hîrtia de pe birou.

– Foarte bine, atunci sunâ-l pe generalul McAddie, zise Mulder, privind nerăbdător în lungul coridorului.

– Nu am numărul lui.

– Îţi face legătura centrala.

Lingă Mulder, Scully privea în gol. Paznicul îşi muşcă buzele şi se uită agitat la ceas, după care puse mina pe telefon şi începu să se uite în cartea de telefon. Mulder se arătă de-a dreptul şocat.

– Ascultă, băiete, n-avem timp să ne jucăm aici şi să ne uităm la tine cum îţi arăţi ignoranţa în ceea ce priveşte ierarhia. Ordinul a venit direct de la generalul McAddie. Pe *el* trebuie sâ-l suni. Noi o să ne vedem de treabă în timp ce tu vei confirma permisiunea.

Fără să se uite înapoi, Mulder o conduse pe Scully pe lingă biroul paznicului. În spatele lor, tînărul puse din nou mina pe telefon şovăitor.

– Duceţi-vâ înainte, iar eu voi confirma, le strigă el apoi.

Mulder încuviinţă scurt.

– Mulţumesc.

Străbătură repede coridorul, relaxîndu-se abia după ce intrară pe un alt coridor, mai slab luminat.

– De ce să fie o morgă dintr-o dată teritoriu interzis din ordinul unui general?

– Presupun că o să aflăm, zise Scully, arâtînd spre intrarea în morgă.

De cum intrşră, simţiră aerul foarte rece şi mirosurile oribile de formaldehidâ şi dezinfectant. Şiruri de brancarde pe rotile erau întinse într-o ordine sinistră, fiecare avînd cîte un trup sub un cearşaf alb. Scully verifică repede primul şir, apoi pe următorul, uitîndu-se la fişele de identitate pînâ cînd găsi ceea ce căutau.

– Acesta este unul dintre pompierii care au murit la Dallas? întrebă ea, desfăcînd sfoara care ţinea legat trupul lipsit de viaţă de pe pat.

Mulder încuviinţă.

– Potrivit etichetei.

– Şi tu ce cauţi?

– Cauza morţii.

Scully îi aruncă o privire chinuită.

– Pot să-ţi spun asta şi fără să mă uit la el. încetare a funcţiilor vitale datorită expunerii la sursă şi bucăţilor de moloz care cădeau...

Dădu drumul sforii şi scoase fişa de autopsie pe care o găsi pe pat.

– Acest cadavru a fost autopsiat deja, Mulder, spuse ea pe un ton răbdător. Poţi să-ţi dai seama de asta după felul cum a fost legat şi înfăşurat.

Netulburat, Mulder se apucă să dea cearşaful la o parte. Primul lucru pe care îl văzură fu faptul că încă era îmbrăcat cu uniforma de pompier. O mînecă atîma goală pe lîngă bust, iar în locul unde fusese pieptul, uniforma atingea patul.

– Se potriveşte descrierii pe care tocmai mi-ai citit-o, Scully? întrebă el încet, în timp ce partenera sa ocoli patul pentru a i se alătura.

– Dumnezeule! Ţesuturile acestui om..., spuse ea vîrînd mîna în buzunar, de unde scoase o pereche de mănuşi chirurgicale, pe care şi le puse repede.

Apoi se apleca şi palpă uşor pieptul omului, cu un deget.

– Parcă e... parcă e *gelatina*.

După aceea îi atinse faţa şi gîtul, descheindu-i uniforma cu grijă.

– E un fel de distrugere a celulelor. E complet edematos.

Mîinile ei căutară cu pricepere leziuni sau arsuri, orice ar fi găsit în mod normal la o victimă a unei explozii. Îi descheie cămaşa, clătinînd din cap.

– Mulder, nu s-a făcut nici o autopsie. Nu se vede nici o incizie în formă de Y, nici o urmă de examinare internă.

Mulder luă fişa de autopsie şi o flutură.

– Adică, ceea ce e trecut aici la cauza morţii e fals. Acest om *nu* a murit din cauza exploziei şi nici a molozului.

Ea se dădu un pas înapoi.

– Nu ştiu *ce* anume l-a ucis pe acest om. Şi nu cred că ştie cineva.

– Aş vrea sâ-l duci în laborator şi să-l examinezi cu atenţie, Scully.

Ea se uită la cadavru şi apoi la Mulder. După cîteva clipe, încuviinţă. Împinseră amîndoi brancarda pe rotile prin uşile batante care dădeau în laboratorul de patologie. Mulder îl împinse apoi la perete. Scully aprinse lumina, văzînd instrumentele familiare pentru disecţii, frigiderele pentru păstrarea anumitor lucruri, hemostatele strălucitoare şi teancurile de cearşafuri proaspăt spălate, cutii peste cutii de mânuşi, măşti chirurgicale, şorţuri, soluţii de curăţat – toate lucrurile necesare meseriei ei. În cele din urmă se duse la Mulder, care aştepta lîngâ pat.

– Ai ştiut că acest om n-a murit la locul exploziei înainte să venim încoace.

El îi aruncă o privire evazivă.

– Mi s-a spus.

– Adică bomba a fost doar o muşamalizare. A ce anume?

– Nu ştiu. Dar am o presimţire că, indiferent ce-o să descoperi aici, nu e ceva ce poate fi categorisit sau despre care să vorbeşti cu uşurinţă.

Scully aşteptă să vadă dacă mai urma vreo explicaţie – sau vreo scuză. Cînd văzu că el nu spune nici una nici alta, îşi scoase una din mânuşi şi oftă, clătinînd din cap.

– Mulder, o să dureze ceva timp şi cineva o să-şi dea seama în curînd că nici măcar n-ar trebui să ne aflăm aici, zise ea şi închise ochii o clipă, după care îi deschise şi adăugă: încalc serios etica medicală.

Mulder arătă spre cadavru.

– O să fim învinuiţi de moartea acestor oameni, Scully. Vreau să ştiu de ce a murit tipul ăsta. Tu nu?

Ea îl privi fix şi apoi se uită din nou la cadavru. Cuvintele lui pluteau în aer între ei, ceva între o provocare şi o rugăminte. În cele din umiâ, ea se întoarse spre masa cu ustensile care era lipită de peretele din spatele lor, unde aşteptau şirurile de bisturie, foarfece, pensete şi cuţite sterilizate. Începu să stringâ în tăcere tot ce îi trebuia.

Dupont Circle
Washington, D.C.

Connecticut Avenue era aproape pustiu cînd Mulder traversă, păşind pe trotuar şi făcîndu-şi drum printre grămezi de saci de gunoi strînşi pentru a fi luaţi de maşini. Taxiul lui se îndepărtă, alăturîndu-se altor cîteva vehicule: o maşină de gunoi, un alt taxi, o maşină de poliţie. Mulder nici nu-i dădu atenţie acesteia din urmă, pînă cînd intră pe R Street şi văzu alte două maşini de poliţie oprite în faţa unei case din cărămidă care făcea parte dintr-un şir de alte case identice. Se uită la adresa mîzgălită pe hîrtia din mîna lui şi începu să meargă. O lumină cenuşie şi monorîtă se revărsa pe treptele de la· intrare; uşa casei era deschisă. Mulder încetini pasul, ezitînd în faţa uşii, după care intră.

Era un apartament tipic pentru cartierul Dupont Circle. Cu bani mulţi cumpărai puţin spaţiu şi o adresă frumoasă, atît şi nimic mai mult. Un pat nefăcut se afla într-un colţ al camerei; într-o chicinetă încă se mai vedeau resturile unui mic-dejun. În camera principală erau cîţiva poliţişti în uniformă, care examinau un teanc de casete video în cutii negre de plastic, scotoceau prin sertarele unui birou, se uitau în spaţiul pentru dischetă al unui computer. Un mic birou fusese amenajat în ceea ce ar fi trebuit să fie un dormitor. Acolo un detectiv de poliţie contempla teancuri din ceea ce păreau a fi reviste de obstetrică şi ginecologie. Ridică privirea cînd umbra lui Mulder apăru peste prag.

– Aici locuieşte doctorul Kurtzweil?

Detectivul îl privi suspicios.

– Ai vreo treabă cu el?

– Îl caut, spuse Mulder evaziv.

– Pentru ce?

Mulder îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă. Detectivul îi aruncă o privire, după care le strigă celorlalţi din camera alăturată:

– Hei, îl caută şi FBI-ul.

După aceea se întoarse spre Mulder.

– Frumoasă afacere învîrte, nu?

Mulder se încruntă uşor.

– Ce anume?

– Vinde prin computer poze cu copii goi.

Mulder încuviinţă, încercînd să nu-şi arate surprinderea. Se duse în mijlocul încăperii, uitîndu-se la raftul de cărţi de lingă detectiv. Pe fiecare cotor de carte apărea acelaşi nume, tipărit cu litere mari şi în relief.

DR. ALVIN KURTZWEIL

Mulder se strecură lingă detectiv şi luă o carte. Surprinzător de uşoară pentru un volum atît de mare – cinci sute de pagini pe puţin – tipărită pe o hîrtie ieftină, care începuse deja să se îngălbenească. O răsfoi şi apoi citi coperta:

CEI PATRU CAVALERI AI CONSPIRAŢIEI PENTRU DOMINAŢIA MONDIALĂ

Mulder îi aruncă o privire detectivului care apăru în spatele lui.

– Îl cauţi pentru un alt motiv?

– Da, zise el punînd cartea la loc şi uitîndu-se la detectiv cu ochii îngustaţi. Aveam o programare pentru o examinare a pelvisului.

Detectivul şi ceilalţi poliţişti îl priviră cu o repulsie deloc mascată, dar, cînd Mulder zîmbi, izbucniră cu toţii în hohote de rîs.

– Vrei să te sun dacă dăm de Kurtzweil?

Mulder se întoarse şi pomi spre uşă.

– Nu. Nu te deranja.

Cerul avea obişnuita-i strălucire palidă de dinaintea zorilor: lumini gălbui, fum albăstrui de la ţevile de eşapament, umiditatea oraşului, toate conspirau pentru a da peisajului un aspect vineţiu. Mulder ieşi din casă, sperînd să nu dureze mult pînâ va găsi un taxi, cînd, deodată, observă o siluetă deşirată la cîţiva metri de el, care îi făcea semne pe furiş. Se uită peste umăr şi apoi iarăşi la siluetă. Era Kurtzweil, stînd vizibil neliniştit în faţa unui spaţiu îngust între două case. Cînd văzu că Mulder îl zărise, încuviinţă şi dispăru în întuneric. Mulder se duse repede după el.

Îl găsi pe la jumătatea unei alei întunecoase, care mirosea a urină şi bere vărsată. Sticle sparte şi fiole de la droguri scrîşneau sub picioarele lui – nu era cel mai atrăgător aspect din Dupont

Circle. Kurtzweil se ghemui lingă zidul de cărămidă şi clătină din cap furios.

– Ai văzut porcăria asta? spuse el dispreţuitor. O aiureală... Cineva ştie că vorbesc cu tine.

Mulder ridică din umeri.

– Nu şi după părerea tipilor în albastru.

– Ce mai e de data asta? Iarăşi pornografia cu copii? Agresarea sexuală a unei paciente? spuse Kurtzweil scuipînd. Mi s-a luat autorizaţia în trei state.

Mulder încuviinţă.

– Deci, vor să te discrediteze – pentru ce?

– Pentru ce? repetă Kurtzweil şi îşi dădu capul pe spate, uitîndu-se la cerul vineţiu. Pentru că sînt un tip periculos! Pentru că ştiu prea multe despre adevăr...

– Te referi la porcăriile alea legate de sfîrşitul lumii, despre care scrii?

O scînteie apăru în ochii lui Kurtzweil.

– Îmi cunoşti opera? întrebă el cu speranţă în glas.

Mulder oftă.

– Domnule doctor Kurtzweil, nu mă interesează ideile fanatice despre rasă sau genocid. Nu cred în Bătrînii din Zion, templieri, Grupul Bilderburg sau într-un guvern mondial condus de evrei...

Kurtzweil zîmbi.

– Nici eu nu cred, dar chestiile astea fac să se vîndâ cărţile.

Scîrbit, Mulder se întoarse şi dădu să iasă de pe alee. Înainte să ajungă pe trotuar, Kurtzweil îl apucă de guler.

– Am avut dreptate în legătură cu Dallasul, nu-i aşa, agent Mulder?

Mulder oftă şi se uită la el.

– Cum? întrebă el.

– Am luat documentul istoric al venalităţii şi ipocriziei guvernului american. Cotidianul de ştiri.

O umbră de nerăbdare trecu peste chipul lui Mulder.

– Ai spus că pompierii şi băiatul au fost găsiţi în birourile temporare ale Agenţiei Federale pentru Cazuri Urgente. De ce?

Kurtzweil îşi strînse impermeabilul şi aruncă o privire plină de nelinişte spre alee.

– Potrivit celor scrise în ziar, AFCU fusese chemată să pună capăt răspîndirii virusului Hanța. Ştii ce e aia virusul Hanța, agent Mulder?

– Era un virus fatal râspîndit de şoareci în sud-vestul Statelor Unite, acum cîţiva ani.

– Ştii exact ce este cu AFCU? Ştii ce înseamnă *adevărata* putere a Agenţiei Federale pentru Cazuri Urgente?

Mulder ridică din sprîncene, aşteptînd să vadă ce va urma. Kurtzweil continuă repede:

– AFCU permite Casei Albe să suspende guvernul constituțional dacă se anunţă o urgenţă naţională. Permite crearea unui guvern neales. Gîndeşte-te la asta, agent Mulder.

Mulder se gîndi. Kurtzweil ridică vocea uşor, ştiind că, în sfîrşit, îi atrăsese atenţia.

– De ce o agenţie cu o asemenea putere se ocupă de o mică izbucnire a unui virus într-o suburbie texanâ?

– Vrei să spui, zise Mulder rar, că n-a fost vorba de o mică izbucnire?

Înfăţişarea lui Kurtzweil devenise febrilă.

– Vreau să spun că n-a fost vorba de virusul Hanța.

Din stradă se auzi deodată şuieratul unei sirene. Amîndoi tresâriră şi se lipiră şi mai mult de zidurile umede din cărămidă cînd o maşină de poliţie trecu încet pe stradă. După ce trecu, Mulder îl întrebă şuierător:

– Dar ce-a fost?

Kurtzweil îşi privi mîinile şi în cele din urmă spuse:

– Cînd eram tineri, în armată, tatăl tău şi cu mine am fost recrutaţi pentru un proiect. Ne-au spus că era vorba de o armă biologică. Un virus. Circulau zvonuri... în legătură cu originea lui.

Mulder clătină din cap, pierzîndu-şi răbdarea.

– Ce i-a omorît pe acei oameni?

– Nici măcar n-o să scriu despre ce i-a omorît, explodă Kurtzweil. Îţi spun eu, ar face mai mult decît să mă hărţuiască. Trebuie să protejeze viitorul.

Mulder îl privi cu răceală.

– O să aflu destul de curînd.

Dar Kurtzweil era prea agitat ca să-l audă.

– Ceea ce i-a omorît pe acei oameni nu poate fi exprimat în simpli termeni medicali, continuă el cu înflăcărare. Dumnezeule, nu putem să înţelegem nici măcar ceva evident cum e HIV! Nu avem nici un *context* pentTu ceea ce i-a omorît pe acei oameni şi nici nu putem să ne dăm seama în ce măsură se va răspîndi acel ceva în viitor. Cum va fi transmis, care vor fi factorii de mediu implicaţi...

– O epidemie?

– Cea mai cumplită dintre epidemii, agent Mulder, şopti Kurtzweil. O armă silenţioasă pentru un război tăcut. Eliberarea sistematică a unui organism care nu alege pe cine atacă şi pentru care cei care îl răspîndesc încă nu au nici un antidot. Lucrează la asta de *cincizeci de ani*..., zise el, lovind cu pumnul în gol pentru mai multă emfază. În timp ce restul lumii lupta contra coreenilor şi comuniştilor, aceşti indivizi negociau în secret un Armageddon.

Mulder se încruntă.

– Cu *cine* negociau?

– Cred că ştii, spuse Kurtzweil, strîngînd din buze. Programul a fost stabilit. Se va întîmpla într-o vacanţă, cînd oamenii sînt plecaţi de-acasă. Cînd oficialităţile noastre alese se află în staţiunile lor de odihnă sau în afara ţării. Preşedintele va declara starea de necesitate şi atunci toate agenţiile federale, *întregul* guvern, vor intra sub jurisdicţia Agenţiei Federale pentru Cazuri Urgente. AFCU, agent Mulder. Guvernul secret.

Mulder fluieră uşor.

– Şi se mai spune despre mine că sînt paranoic.

Kurtzweil clătină din cap furios.

– S-a-ntîmplat ceva, ceva neprevăzut. Du-te înapoi în Dallas şi cercetează, agent Mulder. Sau o să aflăm şi noi la fel ca restul ţării – cînd o să fie prea tîrziu.

Bătrînul îşi vîrî mîinile în buzunare, se întoarse şi se îndepărtă repede pe alee. Mulder privi în urma lui, supărat şi neîncrezător, dar gîndindu-se că acel om ar fi putut să aibă dreptate. În cele din urmă, strigă:

– Cum pot să te găsesc?

– Nu poţi, zise Kurtzweil fără să privească înapoi.

Mulder o luă la fugă pentru a-l prinde din urmă, scoţînd în acelaşi timp celularul.

– Ţine..., spuse el cu răsuflarea tăiată.

Kurtzweil se opri şi se uită la el. Avea ochii mari şi, pentru prima oară, Mulder recunoscu pe chipul lui acea combinaţie de fanatism şi teamă care era semnul unei adevărate şi intense paranoia. Îi puse telefonul în mînâ şi apoi îl atenţiona cu degetul.

– Să nu suni în Hawaii.

După care se întoarse tăcut spre întinderea cenuşie a lui Connecticut Avenue.

Spitalul Marinei Bethesda
Bethesda, Maryland

Dana Scully era atît de concentrată asupra autopsiei pompierului, încît aproape că nici nu auzi paşii grăbiţi de pe coridor şi, după cîteva clipe, zgomotul unei uşi care se deschidea. Se răsuci brusc, fâcînd ochii mari pe deasupra măştii chirurgicale. Nişte siluete se vedeau mişcîndu-se dincolo de geamul mat: îl recunoscu pe tînărul paznic pe care ea şi Mulder îl minţiserâ mai devreme şi care era însoţit de alţi doi inşi îmbrăcaţi în uniforma poliţiei militare. Fără să scoată un sunet, trase repede cearşaful peste cadavrul pompierului şi fugi spre uşa camerei frigorifice.

O deschise cît putu de repede şi fără zgomot, se strecură în încăperea rece ca gheaţa şi zăvori uşa grea de metal în urma ei. Se strimbâ cînd o auzi închizîndu-se. Din încăperea alăturată se auzeau glasuri slabe, dar ea ciuli urechile şi îşi ţinu respiraţia, încercînd să desluşească ce spuneau.

– *... au zis câ aveau permisiunea generaluluiMcAddie...*

Deodată, liniştea îngheţată din camera frigorifică fu întreruptă de piuitul telefonului. Îşi pipăi repede buzunarul, încercînd să închidă celularul înainte să fie auzit de cei de dincolo. Înainte

să apuce să sune a doua oară, luă telefonul în palmă şi apăsă pe butonul ON.

– Scully...?

Ea se ghemui lîngâ uşă, respirind repede, îngrozită la gîndul că paznicul putea să intre în orice clipă. Vocea lui Mulder se auzi iarăşi.

– Scully?

Ea apropie telefonul de faţă încet.

– Da, zise apoi într-o şoaptă răguşită.

– De ce vorbeşti în şoaptă?

În fundal se auzeau zgomotele traficului intermitent, un radio în trecere; era la un telefon public.

– Nu pot să vorbesc în clipa asta, zise ea, uitîndu-se spre uşă.

– Ce-ai găsit?

Ea trase aer în piept.

– Urme ale unei infecţii grave.

– Ce fel de infecţie?

– Nu ştiu.

Urmă un moment de linişte aproape totală, în care ea auzi paraziţi, şi apoi zgomotul puternic al unui autobuz. După aceea, Mulder spuse:

– Ascultâ-mâ cu atenţie, Scully. Mă duc acasă şi pe urmă îmi iau un bilet la avionul pentru Dallas. Îţi iau şi ţie unul.

– ***Mulder...***

– Am nevoie de tine acolo, continuă el repede, fără sâ-i dea şansa să se împotrivească. Am nevoie de priceperea ta. Bomba era menită să distrugă acele cadavre şi ceea ce le-a infectat.

Ea clătină din cap.

– Mîine trebuie să fiu la audiere...

– O să te aduc înapoi pentru asta, Scully, îţi promit. Poate şi cu dovezi care să spulbere toată audierea.

– Nu pot, Mulder, zise ea, ridicînd glasul, dar apoi îşi muşcă buzele, temîndu-se să nu fie descoperită. Am depăşit deja cu mult limitele judecatei sănătoase...

Auzind deodată glasuri de partea cealaltă a uşii, Scully închise telefonul fără să mai spună nimic şi îl vîrî în buzunar. Apoi se ascunse sub o brancardâ pe rotile, retrâgîndu-se cît mai în spate şi ţinîndu-şi respiraţia cînd uşa se deschise.

Paşi. Din locul în care era ascunsă, Scully văzu pantofii lustruiţi ai paznicului la cîţiva centimetri de faţa ei. Urmară alte două perechi de picioare, cînd poliţiştii militari traversară încăperea, paşii lor răsunînd zgomotos pe linoleum. Era atît de frig, încît Scully începu să tremure. Strînse din dinţi, simţind raftul metalic al brancardei lipit de spatele ei, ca o lamă.

Cînd ajunseră la peretele îndepărtat, poliţiştii militari ezitară. Scully privi cum întîi unul, apoi şi celălalt se înălţară pe vîrfuri. Se auzi zgomotul unui dulap de oţel care fu deschis şi apoi închis; după aceea poliţiştii se întoarseră, pornind spre uşă, urmaţi de paznic. Acesta abia trecuse de locul în care se ascunsese ea, cînd se opri deodată. Scully îşi ţinu respiraţia şi inima îi bătu cu putere; ar fi putut să-l apuce de gleznă, dacă ar fi vrut.

Pleacă, îşi spuse ea şi închise ochii. *Hai, du-te, pleacă odată...*

Cei trei ieşiră şi uşa masivă a camerei frigorifice fu trintită. Scully oftă şi aşteptă pînă cînd consideră că putea să-i urmeze.

ŞAPTE

Laboratorul judiciar
Sediul FBI
Dallas, Texax

– Cauţi ceea ce pare a fi acul în carul cu fîn, spuse agentul, arâtîndu-i spaţiul din jur, care era cît un teren de baschet. Mă tem că explozia a fost atît de devastatoare, încît n-a mai rămas nimic întreg, de aceea încă n-am reuşit să terminăm.

Mulder trebui să recunoască acest lucru. Erau grămezi de moloz, grinzi răsucite, zone împrejmuite cu frînghie, unde experţii se chinuiau să asambleze din nou ceea ce fusese un birou, o bucătărie sau cadrul unei uşi. Părea cea mai migăloasă muncă din lume. Mulder se opri şi se uită la o masă acoperită cu ceea ce păreau a fi o mie de picături argintii de aliaj de lipit. Ridică dintr-o sprinceană şi se întoarse din nou spre agent.

– Caut orice lucru ieşit din comun. Poate ceva din birourile AFCU, unde au fost găsite cadavrele.

Agentul încuviinţă şi, trecînd pe lîngă Mulder, arătă spre o altă masă.

– Nu ne-am aşteptat să găsim cadavrele acelea, bineînţeles. Au plecat direct la Washington.

Mulder îşi feri privirea, sperind să nu i se vadă frustrarea şi dezamăgirea.

– A mai fost ceva în birourile acelea ce n-a plecat spre D.C.?

Agentul îi arătă masa. Lucrurile de pe ea parcă s-ar fi aflat acolo de luni de zile. Sticle prăfuite, pline cu ceea ce păreau a fi şuruburi şi cuie. Mai erau împrăştiate cîteva perii de diverse forme şi dimensiuni şi, de asemenea, pensete, microscoape şi o lupă foarte mare.

– Azi-dimineaţâ am descoperit nişte fragmente de oase, spuse agentul, luînd una din sticle şi uitîndu-se la conţinutul ei. Am crezut că e vorba de vreo altă victimă, dar pe urmă am aflat că AFCU le găsise pe un şantier arheologic din afara oraşului.

– Le-aţi examinat?

– Nu, spuse agentul, ridicînd din umeri şi punînd sticla la loc. Pentru noi nu sînt decît nişte fosile.

Mulder încuviinţă şi, în clipa aceea, o umbră care stătea în prag îi atrase atenţia. Ridică bărbia foarte puţin şi spuse:

– Aş dori ca această persoană să se uite puţin la ele, dacă nu te deranjează.

Scully stătea cu braţele încrucişate în uşă şi se uita la el. Înainte ca Mulder să apuce să o strige, ea se şi duse spre el. Agentul o salută cu o mişcare a capului.

– Să văd dacă găsesc ceva din ceea ce căutaţi, spuse el şi se îndreptă spre grămezile de moloz din spatele lor.

Mulder se rezemă de masă şi o măsură pe Scully din cap pînâ-n picioare, de două ori.

– Ai zis că nu vii.

– Nu aveam de gînd. Mai ales după ce am stat o jumătate de oră într-o cameră frigorifică azi-dimineaţă. Dar am examinat cu mai multă atenţie mostrele de sînge şi ţesut pe care le-am luat de la pompier.

Mulder se îndreptă din şale.

– Şi ce-ai găsit?

Scully îşi coborî glasul.

– Ceva ce n-aş putea să arăt nimănui altcuiva. Nu fără mai multe informaţii. Şi nu fără să atrag genul de atenţie pe care aş prefera s-o evit în momentul ăsta.

Trase adînc aer în piept şi continuă:

– Virusul cu care au fost infestaţi acei oameni conţine un cod proteinic cum n-am mai văzut pînâ acum. I-a atacat extrem de

repede. Şi, spre deosebire de virusul HIV sau oricare alt virus agresiv, supravieţuieşte foarte bine *în afara* corpului.

Mulder vorbi aproape în şoaptă.

– Cum a fost contractat?

– Asta nu ştiu. Dar, dacă e printr-un simplu contact, sau de la sînge, şi dacă nu răspunde la tratamentele convenţionale, ar putea fi o ameninţare extrem de serioasă.

Mulder tocmai voia sâ-i răspundă, cînd apăru agentul, aducînd o tavă pe care se aflau cîteva fiole cu dopuri de plută.

– Aşa cum am mai spus, nu sînt decît nişte fosile, zise el, punînd tava jos. Şi nu s-au aflat în apropierea exploziei, aşa că n-or să vă ajute prea mult.

– Îmi dai voie? întrebă Scully şi aşteptă încuviinţarea lui înainte de a lua fiolele una cîte una şi de a le ţine în lumină.

Conţineau fragmente de oase, bucăţele de tibie, maxilare şi dinţi. Alese una, se duse spre un scaun de lîngâ un microscop, se aşeză şi lăsă un mic fragment să cadă pe lamela iluminată. Apoi se aplecă şi regla microscopul pînâ cînd bucăţica de fosilă se văzu foarte clar.

Aproape imediat se uită la Mulder. El îi văzu expresia şi se întoarse repede spre agent.

– Ai spus că ştii unde se află şantierul arheologic unde au fost descoperite?

Agentul încuviinţă amabil.

– O să vă arăt pe hartă, zise el. Veniţi încoace.

Blackwood, Texas

Soarele amiezii pîrjolea pămîntul roşiatic şi iarba arsă, corturile albe în formă de cupole ridicîndu-se asemenea unor ouă uriaşe şi pătate de praf în mijlocul camioanelor care le împrejmuiau. Cîteva generatoare de electricitate mari scoteau un

zumzet slab, dar altfel priveliştea era extrem de dezolantă. Şi stranie.

În cortul central, atmosfera era mai agitată, dar nu mai puţin stranie. La marginea unei gropi, un buldozer mic se lupta cu un recipient Lucite voluminos pe care îl căra în gheară, ducîndu-l pînâ la cîţiva metri de deschidere. Toată suprafaţa sa era acoperită de monitoare şi aparate de măsură, împreună cu rezervoare de oxigen şi ceva ce semăna cu un bloc frigorific mobil. Arăta mai degrabă a ceva ce s-ar putea întîlni pe un modul de aselenizare decît în pustiul texan şi exact asta şi era: un sistem independent de menţinere a vieţii, al cărui interior sclipea datorită unui strat subţire de gheaţă.

Buldozerul opri motorul. Cîţiva tehnicieni îşi făcură apariţia şi ridicară recipientul, transportîndu-l cu grijă spre deschidere. În acest timp, o trapă din partea cealaltă a încăperii se deschise şi doctorul Bronschweig apăru îmbrăcat în costumul de protecţie, cu casca descheiată, astfel că îi atîrna pe umeri. Le făcu un semn scurt tehnicienilor, după care începu să coboare scara prin deschizătură.

– Vreau ca toate aparatele să fie verificate şi reglate! strigă el, arătînd spre recipient. Îmi trebuie o temperatură *constantă* de minus două grade Celsius în timpul mutării corpului, după ce îi administrez vaccinul. Aţi înţeles? *Minus două.*

Tehnicienii încuviinţară, după care lăsară recipientul jos şi se apucară să verifice aparatele de măsură. Bronschweig îşi puse casca şi dispăru în gaură, lovindu-se de capac.

Jos, în peştera rece ca gheaţa, era întuneric, cu excepţia luminii albăstrui care venea dinspre zona separată de folia de plastic în capătul încăperii. Sistemele de ventilare ale blocurilor frigorifice continuau să pompeze aer foarte rece în acel spaţiu slab luminat. Doctorul Bronschweig străbătu peştera rigid, oprindu-se în faţa intrării ciudatului alcov strălucitor. Dădu la o parte perdeaua de plastic şi intră.

În spatele lui, plasticul foşni cînd reveni la loc. Se duse la patul pe rotile de sub mulţimea de monitoare. Trupul pompierului era acoperit cu un capac din plastic transparent. Doctorul Bronschweig scoase din buzunar o seringă şi o fiolă, apoi se duse lingă o lampă, mişcînd-o pînâ cînd raza ei căzu asupra

patului, şi se apleacă să deschidă capacul. Ceea ce văzu acolo îl lăsă cu gura căscată.

Trupul arăta ca şi cum ar fi explodat. În locul unde fuseseră organele se deschidea acum doar o cavitate goală, de parcă ceea ce se aflase înăuntru le devorase. Capacul era mînjit de sînge, oase roase şi ţesut.

O panică teribilă îl făcu pe doctor să ajungă la picioarele scării în cîteva secunde.

– A dispărut! strigă el cu vocea înăbuşită de cască.

Îşi desfăcu agitat închizătorile şi fermoarele căştii şi şi-o scoase repede.

– A dispărut!

– Ce-a făcut?

Deasupra apăru faţa unuia dintre tehnicieni, încadrat de tubul de oxigen pe care îl purta în spate.

– A părăsit trupul! strigă doctorul Bronschweig cu răsuflarea tăiată.

Alţi tehnicieni apărură lîngă primul şi Bronschweig începu să urce scara.

– Cred c-a născut.

Deodată încremeni, privind cu ochii mijiţi în întunericul de dedesubt.

– Staţi puţin, şopti el răguşit. O văd...

Ceva se mişcă în umbră. Bronschweig îşi ţinu respiraţia, aşteptînd. O clipă mai tîrziu, apăru. Înconjurată de lumina albăstruie din colţ, creatura dădu perdeaua de plastic într-o parte şi ieşi. Se mişca şovăitor, aproape cu timiditate, asemenea unei fiinţe nou-născute.

– Dumnezeule mare, şopti Bronschweig, făcînd ochii mari de uimire.

Apoi, după vreun minut, puse din nou piciorul pe pămînt cu mare grijă.

– Gata şi cu omuleţii verzi...

– O vezi? strigă un tehnician agitat.

– Da. E... uluitor, zise el şi se uită la chipurile din jurul deschizăturii. Vreţi să coborîţi...

Cu mîini tremurătoare, încercă să fixeze fiola în seringă şi să pună pistonul la loc. Apoi se uită iarăşi spre locul unde se aflase creatura, şi...

Dispăruse. Bronschweig se întoarse foarte încet, uitîndu-se în jur cu teamă. Nu se vedea nimic.

Mina i se încleştă pe seringă de parcă ar fi fost un pistol şi, deodată, o văzu în umbră, în partea opusă a peşterii. Se uită la ea o fracţiune de secundă, paralizat, în timp ce ea ridică mîinile, scoţînd ghearele lungi şi ascuţite. Cu o ferocitate neomenească, se năpusti spre el.

Ţipînd, Bronschweig înfipse seringa, izbutind sâ-i injecteze puţin din nepreţuitul lichid înainte ca ea să-l azvîrle în partea cealaltă a peşterii. Înspâimîntat, el se ridică în picioare clătinîndu-se şi se duse spre scară. Sîngele îi curgea dintr-o rană de la gît, dar cel mai râu era faptul că îi fusese sfîşiat costumul, acesta fluturînd în jurul lui asemenea unei pînze zdrenţuite.

– Hei, strigă el cu greu, uitîndu-se la chipurile stupefiate ale tehnicienilor. Am nevoie de ajutor...

Aruncă o privire în spate, câutînd speriat să vadă unde se afla creatura, după care se uită din nou în sus.

– Hei, ce faceţi?

Puseră capacul cît putură de repede şi îl închiseră înnebuniţi chiar sub privirea înmărmurită a lui Bronschweig. Acesta se năpusti în sus pe scară, fără să mai bage de seamă durerea sau sîngele care îi înroşise costumul. Ţipă, dar ţipetele nu îi erau auzite. Deasupra lui vui ceva şi un obiect întunecat pluti peste capacul transparent. Gheara buldozerului se ridică şi coborî asemenea unei mîini ce lovea şi, cu fiecare lovitură, mai arunca nişte pâmînt peste capac. Îl îngropau de viu.

Râmase locului încremenit, incapabil să gîndească. Deodată, din spatele lui se auzi un sunet înăbuşit. Era creatura, care îl trase jos de pe scară, în întunericul peşterii.

OPT

Somerset, Anglia

Un bărbat stătea la fereastra serei unui conac, privindu-şi nepoţii cum se hîrjoneau şi se alergau pe pajiştea imaculată rîzînd în hohote. Era unul din puţinele lucruri care îi oferea cît de cît linişte: apusul soarelui şi rîsetele nepoţilor săi.

– Domnule? se auzi vocea valetului în spatele său.

Omul cu Unghii îngrijite continuă să se uite pe fereastră, zîmbind.

– Domnule, sînteţi căutat la telefon.

Cînd se întoarse, văzu că valetul ţinea deschisă uşa serei. O clipă, Omul cu Unghii îngrijite râmase pe loc, privind cu nostalgie imaginea aceea idilică. În cele din urmă, se îndreptă spre birou.

Acolo, amurgul părea mai întunecat, umbrele de culoarea levânţicâi devenind violete unde rafturile de cărţi se înălţau din podea pînâ în tavan şi toate semnele de bogăţie stăteau adunate şi uitate în colţuri şi pe pereţi. Omul cu Unghii îngrijite ignoră toate aceste lucruri, îndreptîndu-se spre biroul de lîngă fereastră, unde beculeţul telefonului clipea insistent. Ridică receptorul, aşezîndu-se în aşa fel încît să poată continua să-şi privească nepoţii jucînd leapşa.

– Da, zise el.

La celălalt capăt al firului se auzi o voce familiară, îngroşată de tutun, laconică.

– Avem o problema. Membrii se adună.

Omul cu Unghii Îngrijite se strimbă; nu-i plăceau surprizele.

– E o urgenţă?

– Da. S-a fixat o întîlnire în seara asta, la Londra. Trebuie să punem la punct un plan de acţiune.

Chipul Omului cu Unghii Îngrijite se încordâ.

– Cine a convocat şedinţa?

– Strughold.

Auzind acest nume, Omul cu Unghii Îngrijite încuviinţă încruntat. Nu mai avea rost să pună alte întrebări. Vocea de la telefon continuă:

– Tocmai s-a urcat într-un avion în Tunisia.

Fără să mai spună nimic, Omul cu Unghii Îngrijite trînti receptorul. Un copil ţipă şi el dădu fuga la fereastră.

Pe pajişte, frumoasa priveliște fusese distrusă. Oamenii ieşeau din casă în fugă – valetul, menajera, cei care lucrau în grădină, îndreptîndu-se spre locul unde se adunaseră copiii. Un băiat, nepotul său cel mai mic, stătea întins pe o parte, cu chipul schimonosit şi alb ca varul. Un picior îi era ghemuit ciudat sub el. Valetul ajunse primul şi îngenunche lîngâ el, mîngîindu-l uşor pe frunte şi strigîndu-le ordine celor care se uitau. Cînd valetul îl luă pe băiat în braţe cu grijă, Omul cu Unghii Îngrijite ieşi în fugă din birou, fără să se mai gîndească la Strughold.

Ajunse în Kensington abia la cîteva minute după ora opt în seara aceea. Maşina intră fără zgomot pe aleea circulară şi opri în faţa uşii unei clădiri mari, dar simple, din cărămidă roşie, pe care nu se vedea scris nici un nume şi nici un număr.

– Strughold a sosit? îl întrebă Omul cu Unghii Îngrijite pe valetul care îi ieşi în întîmpinare.

Acesta arătă spre un coridor lung şi slab luminat.

– Aşteaptă toţi în bibliotecă, domnule.

Îl conduse apoi pe coridor. Se auzi un murmur de glasuri cînd se apropiară de bibliotecă, unde valetul înclină din cap şi îl lăsă singur. Înăuntru, lambriuri din lemn de nuc şi elemente din bronz şi argint ornau o încăpere spaţioasă unde un grup de bărbaţi stăteau şi se uitau la ochiul albăstrui al unui monitor TV. Rula o casetă video de o calitate nu tocmai bună, alb-negru, cu

nişte forme întunecate mişcîndu-se convulsiv pe un fundal mai întunecat, cu purici. Cînd intră el, toţi se întoarseră prudenţi.

Omul cu Unghii Îngrijite îi privi pe toţi înainte să li se alăture: doisprezece bărbaţi de vîrsta şi rangul lui, deşi nici unul nu poseda aroganţa lui, pentru care nu trebuia să facă nici un efort. Chipuri pe care nimeni nu le-ar fi recunoscut, deşi un singur cuvînt din partea lor ar fi putut îngenunchea un guvern. Oameni care râmîneau în umbră.

În mijlocul grupului se afla un bărbat scund şi subţire, cu pârul foarte scurt, în acelaşi timp elegant şi impunător. Privirea lui o întîlni pe cea a nou-venitului şi i-o susţinu o clipă prea mult, aşa încît Omul cu Unghii Îngrijite simţi un uşor frison de nelinişte.

– Începuserăm să ne îngrijorăm, spuse Stmghold pe acel ton înşelător de blind pe care îl foloseşte cineva pentru a certa un copil foarte iubit. Unii dintre noi am venit de departe şi tu ai sosit ultimul.

– Îmi pare rău, zise Omul cu Unghii Îngrijite, înclinînd capul în semn de respect faţă de Strughold. Nepotul meu a căzut şi şi-a rupt piciorul.

Era singura scuză pe care o putea oferi, chiar şi lui Strughold.

Ceilalţi păreau să nu-l fi auzit deloc.

– În timp ce a trebuit să aşteptăm, ne-am uitat la nişte casete de supraveghere care au ridicat mai multe probleme.

– Mai multe probleme faţă de ce? întrebă el, încruntîndu-se.

– Am fost nevoiţi să ne reevaluăm rolul în Colonizare, spuse Strughold pe un ton egal, de parcă ar fi vorbit despre o problemă măruntă de la Bursă. Au apărut unele modificări biologice.

– Virusul s-a modificat, spuse o altă voce, mai agitată.

Omul cu Unghii Îngrijite păru şocat.

– Singur?

– Nu ştim, zise Fumătorul, scoţîndu-şi bricheta. Deocamdată, nu este decît cazul izolat din Dallas.

– Efectul său asupra gazdei s-a schimbat, spuse Strughold. Virusul nu numai că invadează creierul ca un organism dominator, dar a găsit o modalitate de a modifica trupul gazdei.

Omul cu Unghii Îngrijite strînse din buze.

– În ce anume?

– Într-o nouă entitate biologică extraterestră.

Oamenilor le trebui o clipă pentru a pricepe. Omul cu Unghii îngrijite se uită la Strughold, nevenindu-i să creadă.

– Dumnezeule...

Strughold încuviinţă.

– Geometria infecţiei în masă prezintă anumite reevaluări conceptuale pentru noi. În legătură cu locul nostru în Colonizarea lor...

– Aici nu e vorba de Colonizare! izbucni Omul cu Unghii îngrijite. E vorba despre repopularea spontană! Toată munca noastră...

Deodată, glasul i se pierdu şi se întoarse să se uite la ceilalţi.

– Dacâ-i adevărat, înseamnă că s-au folosit de noi tot timpul. Că noi am fost victimele unei minciuni!

– S-ar putea să fie un caz izolat, spuse unul dintre ei.

– Cum am putea să *ştim?*

Vocea lui Strughold răsună calmă peste ale celorlalţi.

– Le vom spune ce am descoperit. Ce am aflat. Dîndu-le un trup infestat cu organismul gestant.

– Sperînd *ce?* Să aflăm că e adevărat? întrebă Omul cu Unghii îngrijite, uitîndu-se furios la Strughold. Că nu sîntem nimic altceva decît nişte tuburi digestive pentru crearea unei noi rase şi forme de viaţă extraterestră!

– Dâ-mi voie să-ţi reamintesc care e noua rasă şi care e cea veche, spuse Strughold cu răceală. Ce am avea de cîştigat dacă le-am ascunde ceva? Dacă am pretinde că nu ştim nimic? Dacă acest lucru e un semnal că a început deja Colonizarea, atunci faptul că ştim ar putea să o împiedice.

– Şi dacă n-o face? întrebă Omul cu Unghii Îngrijite. Cooperînd acum nu facem decît să ne căutăm sfîrşitul! Ar trebui să pretindem că nu ştim nimic.

Strughold ridică din umeri.

– Cooperarea este singura noastră salvare.

Lingă el, Fumătorul încuviinţă.

– Continuă să aibă nevoie de noi pentru a le face pregătirile.

– Vom continua să ne folosim de ei aşa cum se folosesc şi ei de noi, spuse Strughold. Chiar dacă numai pentru a mai trage de timp. Ca să ne continuăm munca la vaccin.

– Vaccinul nostru s-ar putea să nu aibă nici un efect! exclamă Omul cu Unghii îngrijite.

– Ei bine, fără un antidot pentru virus, nu sîntem oricum nimic altceva decît nişte tuburi digestive.

Toate privirile se întoarseră acum spre Omul cu Unghii îngrijite pentru a-i vedea reacţia. Era foarte respectat de către membrii Organizaţiei. Chiar dacă vocea lui era singura care mai urla în pustiu, ei tot o auzeau.

– Întîrzierea mea ar fi putut să se transforme în absenţă, spuse el, abia reţinîndu-şi furia. Un plan de acţiune s-a şi stabilit deja.

Strughold făcu un semn spre ecran şi Fumătorul îndreptă o telecomandă spre monitor. Imaginea îngheţă. Omul cu Unghii Îngrijite văzu un coridor de spital unde Mulder şi Scully vorbeau cu un paznic tînăr.

– Au apărut complicaţii.

– Ei ştiu?

– Mulder s-a aflat la Dallas cînd am încercat să distrugem dovezile, spuse Fumătorul. Acum s-a-ntors din nou acolo. Cineva i-a şoptit ceva.

– Cine?

– Kurtzweil, probabil.

– I-am lăsat o anumită libertate acestui individ, zise Strughold. Cărţile lui ne-au ajutat să facilităm o negare plauzibilă. Nu ne mai este util?

– Nimeni nu-l crede pe Kurtzweil sau cărţile lui, zise Omul cu Unghii îngrijite, pierzîndu-şi răbdarea. E un nebun.

– Mulder îl crede, zise altcineva.

– Atunci, Kurtzweil trebuie îndepărtat, zise Fumătorul.

– La fel şi Mulder, zise Strughold.

Omul cu Unghii îngrijite clătină din cap.

– Dacâ-l omorîm pe Mulder, riscăm ca investigaţiile unui om să se transforme în cruciadă.

Strughold se întoarse spre el cu o privire plină de o răutate rece.

– L-am discreditat pe agentul Mulder. I-am desfiinţat reputaţia. Cine ar plînge moartea unui individ distrus?

Omul cu Unghii îngrijite îi susţinu privirea cu un dispreţ provocator.

– Mulder e departe de a fi distrus.

– Atunci, trebuie să-i luaţi ceea ce are mai de preţ, spuse Strughold, întorcîndu-se să se uite la monitor, unde chipul unei femei acoperea acum cea mai mare parte a ecranului. Singurul lucru din lume fără de care nu poate să trăiască.

NOUĂ

Blackwood, Texas

– Nu ştiu, Mulder..., zise Scully, clătinînd din cap şi mijindu-şi ochii în soarele arzător.

În faţa ei era un parc pentru copii, apărut pe pămîntul sterp şi oferind o privelişte mai veselă faţă de restul peisajului dezolant.

– N-a pomenit nimic de vreun *parc*.

Mulder se plimbă de la leagăn la bare şi apoi la tobogan. Totul era nou-nouţ, din plastic şi metal vopsit în culori vesele: albastru, roşu, purpuriu, galben. Şi iarba părea recent îngrijită, un strat gros, care emana o mireasmă proaspătă oriunde călca.

– Aici a marcat locul pe hartă, spuse el, bătînd în hîrtia împăturită pe care o ţinea în mînă. Unde a spus că au dezgropat fosilele.

Scully făcu un gest de neputinţă.

– Nu văd nici o urmă de şantier arheologic sau de orice alt fel de şantier. Nici măcar un canal sau o scurgere.

Mulder privi înjur derutat. În depărtare, clădirile din Dallas sclipeau în razele soarelui şi nişte copii se plimbau cu bicicletele prin faţa unor locuinţe modeste. Se întoarse iarăşi la Scully şi merseră împreună la marginea terenului de joacă.

– Eşti sigură că fosilele la care te-ai uitat prezentau aceleaşi semne de deteriorare pe care le-ai văzut în trupul pompierului de la morgă?

Ea încuviinţă.

– Osul era poros, ca şi cum virusul sau microbul cauzator l-ar fi descompus.

– Şi n-ai mai văzut niciodată aşa ceva?

– Nu.

Acum era rîndul ei să fie derutată.

– N-a apărut la nici unul din testele imunohistochimice...

Mulder asculta, privind în jos. Deodată, se aplecă şi îşi trecu mîna uşor peste vîrfurile firelor de iarbă.

– Ţi se pare că e iarbă nouă? întrebă el.

Scully îşi înclină capul.

– Pare cam verde pentru clima de-aici.

Mulder se lăsă pe vine şi scormoni cu degetul în covorul gros de iarbă. După un minut, ridică un colţ al unui pătrat nou de iarbă de care era lipit pămînt cafeniu. Dedesubt, se vedea pămîntul ars de soare al Texasului, cărămiziu şi tare ca piatra.

– La vreo doi centimetri dedesubt, pămîntul e uscat, zise el. Cineva tocmai a pus iarba asta. Chiar foarte recent.

Scully se întoarse încet în cerc, uitîndu-se la toate acele leagăne viu colorate.

– Totul e nou-nouţ.

– Dar nu există nici un sistem de irigare. Cineva îşi acoperă urmele.

În spatele lor, se auzi un bine cunoscut zgomot din copilăria lor, fîşîitul unor biciclete pe asfalt. Scully şi Mulder se întoarseră, privind spre şosea, unde maşina lor închiriată era oprită în apropierea locuinţelor. Patru băieţi mergeau cu bicicletele pe acolo. Cînd Mulder îi fluieră, ei se opriră miraţi şi îl priviră de la distanţă.

– Hei! strigă Mulder.

Ei nu spuseră nimic, ci doar se uitară, protejîndu-şi ochii de soare cînd cei doi adulţi se apropiară.

– Locuiţi aici? întrebă Scully.

Băieţii se priviră unii pe alţii. În cele din urmă, unul dintre ei ridică din umeri şi zise:

– Da.

Mulder se opri şi îi privi. Nişte băieţi obişnuiţi din centrul Americii, în pantaloni scurţi şi tricouri. Doi dintre ei aveau biciclete BMX nou-nouţe.

– Aţi văzut pe cineva sâpînd pe-aici?

Băieţii tăcură, pînâ cînd unul dintre ei zise mohorît:

– N-avem voie să vorbim despre asta.

– N-aveţi voie să vorbiţi despre asta? îl întrebă Scully cu blîndeţe. Cine v-a spus?

– Nimeni, zise al treilea băiat cu o voce piţigăiată.

– Nimeni, hm? Acelaşi Nimeni care a instalat parcul ăsta? Care a adus toate lucrurile astea noi şi frumoase, spuse Mulder, arâtînd spre leagăne, după care se uită cu severitate la chipurile vinovate ale băieţilor. Tot ei v-au dat şi bicicletele astea?

Băieţii se mişcară stînjeniţi.

– Cred că ar fi mai bine să ne spuneţi, zise Scully.

– Nici măcar nu vă cunoaştem, zise primul băiat smiorcăindu-se.

– Ei bine, sîntem agenţi FBI.

Băiatul o privi dispreţuitor.

– Ba nu sînteţi.

Mulder îşi reţinu un zîmbet.

– De unde ştiţi?

– Arătaţi ca nişte comis-voiajori care merg din uşâ-n uşă.

Mulder şi Scully îşi scoaseră legitimaţiile şi băieţii râmaseră cu gurile căscate.

– Au plecat acum vreo douăzeci de minute, spuse repede unul dintre băieţi. Au luat-o încolo...

Toţi arătară în aceeaşi direcţie.

– Mulţumim, băieţi, strigă Mulder, trâgînd-o pe Scully după el şi pornind grăbit spre maşină.

Băieţii rămaseră tăcuţi şi se uitară cum maşina ţîşni pe şosea, nori de praf roşu ridicîndu-se în urma ei asemeni fumului.

Mulder apăsă pedala acceleratorului pînâ la podea, depăşind cîteva vehicule. Lîngâ el, Scully studia harta, uitîndu-se din cînd în cînd pe geam, îngrijorată.

– Autocisterne fără însemne... spuse Mulder ca pentru sine. Ce cară arheologii în autocisterne?

– Nu ştiu, Mulder.

– Şi încotro se îndreaptă?

– Asta e prima întrebare care trebuie pusă, în caz câ-i găsim.

Continuară să meargă, în timp ce soarele aluneca încet pe cerul nesfîrşit, pînă cînd ajuse să atîme asemenea unui disc roşu chiar deasupra orizontului, în fața lor. Trecuse o oră de cînd nu mai văzuseră nici o maşină. Mulder luă piciorul de pe accelerație şi lăsă maşina să se oprească. În fața lor era o intersecție. Fiecare drum părea să ducă exact nicăieri: Nicăieri Nord sau Nicăieri Sud.

Stâturâ cîteva minute. În cele din urmă, Mulder vorbi, frecîndu-şi ochii.

– Ce variante am?

Scully clipi în lumina amurgului, după care se strîmbâ.

– Vreo sută cincizeci de kilometri de pustiu în orice direcție.

– Unde ar putea să meargă?

Scully se uită pe geam spre punctul în care şoseaua cotea şi dispărea în lumina amurgului.

– Avem două variante. Una din ele e greşită.

Mulder se uită pe geam.

– Crezi c-au luat-o în stînga?

Scully clătină din cap, fără să-şi mişte privirea.

– Nu ştiu de ce, dar cred c-au luat-o în dreapta.

Mai trecură cîteva minute de linişte, după care Mulder apăsă din nou pe accelerație. Maşina țîşni drept înainte, pe drumul nepavat. Se hurducâirâ peste pietre şi şanțuri, stîmind nori de praf în jur, dar expresia de pe chipul lui Mulder era extrem de hotârîtâ. Scully se uită la el, aşteptînd o explicație, însă el refuză să o privească.

În fața lor, soarele dispăru. Nori roşii şi negri brăzdau cerul întunecat şi cîteva stele îşi făcură apariția. Scully deschise geamul şi respiră aerul serii: mesquite, salvie şi praf. Abia după ce trecură douăzeci de minute Mulder se întoarse spre ea şi vorbi.

– Cinci ani împreună, zise el pe un ton care nu suporta contrazicere. De cîte ori m-am înşelat?

Trecură cîteva secunde.

– Cel puţin nu în legătură cu mersul cu maşina.

Scully privi întunericul şi nu spuse nimic.

Se scurseră cîteva ore. Mulder mergea cu viteză, liniştea fiind întreruptă doar de lătratul vreunui cîine sau coiot şi de ţipătul vreunei cucuvele. Cerul nopţii sclipea şi pe el erau doar stele şi nimic altceva. Cînd maşina începu să încetinească, Scully avu impresia că se trezise dintr-un vis şi întoarse capul încet să privească în faţă.

Nori de praf se aşezară în întunericul de catifea. La cîţiva metri se vedeau nişte stîlpi de gard înşirîndu-se la nesfîrşit în dreapta şi în stînga, legaţi unii de alţii prin rînduri de sîrmâ ghimpată ruginită. Prin gard creşteau tufe de trandafiri sălbatici şi cactuşi. Nu exista nici o poartă şi, din cîte vedea Scully, nici o spărtură în gard.

Deschise portiera şi coborî. După aerul condiţionat din maşină, vîntul fierbinte al Texasului îi dădu impresia că se afla în faţa unei sobe cu lemne. În depărtare lătra un cîine. Scully se duse spre locul unde farurile luminau gardul şi se uită la o pancartă prinsă de unul dintre stîlpi. În spatele ei, Mulder cobori din maşină şi veni lîngă ea.

– Hei, am avut dreptate în legătură cu bomba, nu? spuse el pe un ton încărcat de reproşuri.

– Grozav, zise Scully. Se potriveşte.

Apoi arătă spre pancartă.

UNII AU ÎNCERCAT ŞI AU MURIT
ÎNTOARCE-TE – TRECEREA INTERZISĂ

– Poftim? întrebă Mulder.

– Peste unsprezece ore trebuie să fiu la Washington, D.C. pentru o audiere al cărei rezultat ar putea să afecteze una dintre cele mai importante hotărîri din viaţa mea. Şi cînd colo, mă aflu la naiba-n praznic, în Texas, *căutînd autocisterne fantomă*.

– Nu căutăm autocisterne, ci *dovezi*, spuse Mulder cu înflăcărare.

– *Ace* anume, mai exact?

– Bomba aceea din Dallas a fost *lăsată* să explodeze, ca să se ascundă nişte cadavre infestate cu un virus. Un virus pe care l-ai detectat tu însăţi, Scully.

– În autocisterne se transportă benzină, se transportă petrol, dar nu viruşi.

Mulder privi cu încăpăţînare in întuneric.

– Ei bine, s-ar putea ca de data asta să fie altfel.

– Ce vrei să spui?

Pentru prima oară, Scully se uită direct la el, cu chipul întunecat de furie şi de o suspiciune crescîndă.

– Ce nu mi-ai spus?

– Acest virus..., spuse el, întorcîndu-i spatele şi temîndu-se să continue.

– *Mulder...*

– S-ar putea sâ fie extraterestru.

Timp de o clipă, Scully îl privi, nevenindu-i să creadă. Apoi explodă:

– Nu pot să cred aşa ceva! Ştii, am mai făcut-o – am mai făcut-o de atîtea ori, Mulder.

El dădu cu piciorul într-o piatră şi o privi nevinovat.

– Ce anume?

– Am bătut un drum nenorocit în toiul nopţii! Căutînd un adevăr evaziv, cu o speranţă firavă, doar ca sâ mă trezesc *exact* unde mă aflu acum, într-o *altă* fundătură...

Fu întreruptă brusc de un clinchet de clopoţel şi o lumină puternică îi orbi. Se întoarseră stupefiaţi şi se uitară la gardul de sîrmâ ghimpată.

În acea străfulgerare de lumină, un indicator de cale ferată păru sâ fie suspendat în aer. Nici o barieră, nimic, doar acel indicator, un avertisment sumbru în pustiu. Mulder şi Scully îl priviră cu gurile căscate, după care se întoarseră sâ se uite la lumina care apăruse la orizont şi care, sub privirile lor, se mărea din ce în ce mai mult, pînâ cînd deveni lumina farurilor unui tren ce venea cu viteză spre ei.

Se întoarseră tăcuţi spre maşină, dar se opriră cînd trenul trecu pe lingă ei. Şi atunci văzură ceea ce câutaserâ toată ziua prin pustiu: două autocisterne albe, fără însemne, urcate pe nişte vagoane-platformâ. În cîteva secunde dispărură în noapte.

Indicatorul se făcu iarăşi nevăzut şi liniştea puse din nou stăpînire pe prerie.

Imediat, Mulder şi Scully urcară în maşină. Farurile sfîşiară întunericul cînd Mulder întoarse brusc, pornind cu toată viteza pe urmele trenului.

Merseră astfel mult timp, şinele sclipind stins în lumina farurilor. În jurul lor peisajul începu să se schimbe, preria făcînd loc treptat unei zone mai înalte, unor coline stîncoase şi unor canioane nu prea adînci, acoperite cu tufe dense. În zare, munţii se profilau negri pe cerul care începea să se lumineze puţin cîte puţin. Dealurile se înălţau în jurul lor, acoperit de jnepeni mici şi de cactuşi; în afară de calea ferată, nimic nu arăta că pe acolo călcase picior de om.

Apoi, foarte încet, şinele începură să urce o pantă lină. Partea de dedesubt a maşinii se freca de pietre, roţile intrau şi ieşeau din făgaşe adînci de aproape treizeci de centimetri şi, totuşi, continuau să urce dealul pufăind. Pînă cînd la un moment dat nu mai putură să meargă mai departe; şinele dispăreau în munte, fără să se vadă absolut nimic din ceea ce ar fi putut să fie în partea cealaltă a tunelului. Maşina se răsuci pe şine, roţile scrîşnind pe pietrişul dintre ele, şi se opri la gura tunelului. Scully şi Mulder coborîră, stringîndu-şi hainele pe ei din cauza frigului. În apropiere, dincolo de tunel, în partea cealaltă a muntelui, se zărea o lumină ciudată, multicoloră.

– Ce crezi că e? întrebă Scully cu o voce scăzută.

Mulder îşi vîrî mîinile în buzunare şi clătină din cap.

– Habar n-am.

Porniră într-acolo, împiedicîndu-se la tot pasul cînd coborîră panta stîncoasă. În faţa lor, cît vedeai cu ochii, se întindea un platou imens, la marginea căruia se afla ceea ce lumina noaptea: două cupole gigantice şi albe, strălucitoare, care păreau să plutească în întuneric. Trenul care transporta cele două autocisterne tocmai oprea lingă ele.

Mulder arătă cu degetul. Scully încuviinţă şi, fără să spună nimic, continuară să coboare amîndoi, alunecînd prin grohotiş şi agăţîndu-se de tufe uscate ca să nu cadă. În cele din urmă, ajunseră jos. Înaintea lor se întindea imensul platou al deşertului. Mergeau foarte repede, aproape alergînd. În apropiere, ceva

licărea şi foşnea în vîntul rece şi se simţea miros de verdeaţă. Dar, abia cînd se apropiară mai mult, lumina stranie a cupolelor le dezvălui ce se întindea în faţa lor.

– *Uite*, şopti Scully uluită.

În lumina aceea slabă, un lan de porumb se întindea pe o suprafaţă de cîţiva acri, la fel de neobişnuit în deşert ca apa de izvor sau culmile de dealuri acoperite de zăpadă. Vîntul sufla printre tulpini, iar iarba foşnea; Mulder şi Scully merseră încet, pînă cînd ajunseră la marginea lanului.

Intrară în el, mergînd unul în spatele celuilalt, de-a lungul unui şir de tulpini care se înălţau cu aproape jumătate de metru deasupra lor. Scully clătină din cap.

– E ciudat, Mulder.

– Foarte ciudat, spuse el, privind spre locul unde cele două cupole identice se înălţau ca un nor deasupra marginii îndepărtate a lanului.

– Ai vreo idee de ce ar cultiva cineva porumb în mijlocul deşertului?

Mulder scutură o frunză uscată de pe umăr şi arătă spre cupole.

– Doar dacă alea nu sînt nişte aparate Jiffy Pop uriaşe de făcut floricele.

Continuară să meargă, trecînd pe lîngă şirurile de porumb asemenea unui peisaj dintr-un coşmar; în cele din urmă, ajunseră în celălalt capăt al lanului. Păşiră amîndoi în cîmp deschis.

În faţa lor, mai mari decît şi-ar fi putut închipui, erau cele două cupole strălucitoare. Nu se vedea că ar fi fost păzite de cineva. Nici un vehicul, nici un sunet, nici un indicator de trecere interzisă. O clipă, cei doi agenţi râmaseră cu privirile aţintite asupra acelor structuri stranii, după care porniră repede şi cu prudenţă spre cea mai apropiată dintre ele.

La intrare era o uşă grea de oţel – fără zăvoare, fără sistem de alarmă. Mulder trase de ea, încet şi cu puţin efort, iar uşa se deschise cu un sunet aspirat, sugerind că interiorul era presurizat. Îi aruncă o privire lui Scully, după care intră, urmat îndeaproape de ea.

Imediat săriră ca arşi, scoţînd o exclamaţie, cînd nişte ventilatoare foarte mari de deasupra capetelor lor făcură un curent

teribil. Se auzi un vuiet puternic şi o rupseră la fugă înainte, în liniştea spaţiului de dincolo.

– E cam frig aici, zise Scully, tremurînd şi strîngîndu-şi haina pe ea.

Clipi des; lumina era atît de puternică, încît ai fi zis că era ziuă, deşi nu se vedea nici un bec nicăieri.

– Temperatura e reglată...

– Pentru ce?

Mulder îşi dădu capul pe spate şi privi în sus, spre tavan, unde se întindeau o mulţime de fire şi cabluri ce se întretăiau ameţitor, dînd o impresie generală de simplitate şi de ceva necunoscut, care funcţiona perfect. Cînd se uită în jos, văzu o podea care era copia tavanului: gri şi netedă, din metal sau un fel de material râşinos rezistent, complet lipsit de trăsături caracteristice. În jurul lor, aerul era nemişcat, dar, cînd cei doi agenţi începură să înainteze cu prudenţă, deveniră conştienţi încetul cu încetul de un sunet. Un zumzet constant şi răsunător – aproape un zumzet electric, dar cu o vibraţie uşor diferită pe care Mulder nu o putu identifica, de parcă aerul ar fi transportat o energie ce pulsa la o frecvenţă mai înaltă sau mai joasă, decît putea fi recunoscută de oameni.

Se îndreptară spre mijlocul acelui spaţiu imens, păşind cu grijă pe suprafaţa gri, pînă cînd ajunseră la o linie despărţitoare, unde podeaua lăsa loc epicentrului cupolei, un spaţiu cam de mărimea unui teren de sport.

În faţa lor, formînd un fel de grilaj puţin mai sus faţă de nivelul solului, erau nişte şiruri alcătuite din ceea ce păreau a fi nişte cutii, lipite una de cealaltă, de parcă ar fi fost piesele unui puzzle imens. Fiecare avea cam un metru pătrat şi strălucea ca şi cum ar fi fost din cositor. Mulder păşi cu foarte mare grijă pe una din ele. Părea destul de solidă şi, după o clipă, îl urmă şi Scully.

– Cred că ne aflăm deasupra unei structuri mari, spuse ea cînd se opriră şi priviră în jur.

Apoi se uită în jos încruntată. Acum se părea că acele cutii aveau capace care erau închise ermetic, astfel încît, indiferent ce era înăuntru, nu putea fi văzut. Bătu uşor cu piciorul în cutie.

– Cred că sînt un fel de guri de venti...

Mulder se aplecă şi îşi lipi urechea de una din cutii, ascultînd.

– Auzi?

– Aud un zumzet. Parcă ar fi ceva electric. De mare voltaj, poate.

Se uită în sus la bizara întretăiere de cabluri, suporturi şi grinzi care se întindeau pe tot tavanul cupolei.

– Poate, zise Mulder. Sau poate nu.

Scully arătă în sus.

– Pentru ce crezi că sînt *alea?*

Deasupra lor, pe tavan, se aflau două guri imense de ventilaţie exact în dreptul celor mai mici de jos.

– Nu ştiu, spuse Mulder, urcînd din nou pe cutii.

Stăteau unul lingă celălalt, uitîndu-se la tavan, cînd, deodată, un zgomot metalic răsună în toată cupola.

Una din gurile de ventilaţie din tavan se deschidea. Parcă manevrat de o mînâ invizibilă, capacul mare se mişcă încet, astfel încît Scully şi Mulder văzură o fîşie din întunericul nopţii şi simţiră aerul rece de afară. Cînd primul capac fu complet deschis, al doilea începu acelaşi proces ameninţător, alunecînd pînâ cînd altă serie de deschizături se câscarâ spre cerul nopţii. Mulder se uită fix, încercînd să găsească o explicaţie pentru ceea ce se petrecea deasupra lor.

Guri de ventilaţie? Dar era deja foarte frig, temperatura fiind menţinută de un sistem de răcire nevăzut. Încruntat, se uită în jos şi în jur, căutînd ceva care sâ-i ofere un indiciu. Privirea i se opri asupra cutiilor misterioase de sub picioarele lor.

În clipa aceea, îi trecu ceva prin minte. Ceva extrem de neplăcut. Ceva înspăimîntâtor.

– Scully...?

Partenera lui continua să se uite în sus.

– Da...?

O luă de mînâ.

– *Fugi!*

O trase după el şi ea îl urmă; fără să ştie de ce, îndreptîndu-se spre uşa pe care intraseră şi care se afla la cîteva sute de metri distanţă.

Ea ezită şi se uită în spate la şirurile de cutii de pe podea, vâzînd în clipa aceea ce conţineau.

Fiecare capac se deschise pe rînd, ca la domino, pînă cînd conţinutul fiecărei cutii fu descoperit. Şi, cu un zgomot ca al unui ferăstrău electric ce taie un lemn tînăr, albinele ieşiră cu miile, năvălind din cutii şi înălţîndu-se spre tavanul descoperit. Scully îşi acoperi faţa cu mîinile şi se întoarse, luînd-o la fugă după Mulder. El îşi trase haina în jurul capului, iar ea făcu acelaşi lucru, neîndemînatică, împiedicîndu-se cînd albinele se adunară în jurul ei. Le vedea lipindu-se de haină, de picioare; roiurile erau atît de dense în faţa ei, încît avea impresia că priveşte printr-un văl negru.

– Nu te opri! strigă Mulder cu vocea înăbuşită din cauza hainei cu care se acoperise.

Scully îl urmă, împleticindu-se. Ieşirea se afla la numai cîţiva metri, dar râmînea în urmă tot mai mult, fără să-şi mai dea seama unde se afla, în timp ce roiurile zumzâiau frenetic în jurul ei.

Mulder parcă înota prin norul de insecte, agitîndu-şi braţele, cu capul în jos. Tocmai se apropia de ieşire cînd, întorcîndu-se, văzu că Scully rămăsese în urmă. Albinele o acopereau ca o pînzâ care fremăta uşor. Parcă mergea cu încetinitorul, ameţită şi îngrozită.

– ***Scully!***

Ea nu putu nici măcar să ridice capul pentru a-i arăta că îl auzise. Mulder trase aer în piept şi se întoarse după ea. întinse mîna şi o apucă de haina pe care albinele se tîrau una lîngâ alta. Apoi o trase după el spre locul unde curentul produs de ventilatoare îndepărtă insectele care se agăţau cu încăpâţînare de trupul ei.

Deschise uşa cu piciorul şi o împinse pe ea înainte. După ce ieşiră, o întrebă dacă o înţepaseră.

– Nu cred.

întunericul de afară fu ca un şoc, după acea falsă lumină ca de zi din interiorul cupolei. Dar, înainte să apuce să-şi revină, altceva apăru din beznă. De data aceasta nu albine, ci două raze puternice de lumină. Zgomotul unor motoare umplu aerul cînd două elicoptere fără însemne apărură deodată de după cealaltă cupolă. Se înălţarâ, dar râmaseră aproape de pămînt, îndreptîndu-şi luminile direct spre ei.

Amîndoi o rupserâ la fugă, dispârînd cu cîteva secunde înainte ca razele de lumină să ajungă în locul unde se aflaseră.

Se îndreptară spre lanul de porumb, fugind printre şiruri şi doborînd tulpinile sau frunzele care le apăreau în faţă. Elicopterele zburau chiar deasupra lor, razele de lumină străpungînd şirurile de porumb asemenea unor raze laser gemene. Mulder şi Scully fugeau în zigzag, abia reuşind să evite razele. Elicopterele brăzdau cerul, ca două insecte mari scăpate din celălalt roi, înclinîndu-se mult pentru a cerceta lanul. Curentul provocat de elice se abătea asupra porumbului asemenea unei tornade, scoţînd la iveală orice s-ar fi ascuns în interior.

În lan, Mulder se chinui să respire în timp ce praful şi polenul îi invadau gura şi nările. Trecu pe lîngă un rînd împleticindu-se şi se lăsă în jos exact în clipa în care raza de lumină îi trecu pe deasupra capului, dar scăpînd nedescoperit – deocamdată. Se adăposti lîngă o tulpină ruptă şi tuşi, acoperindu-şi gura, apoi se uită după Scully.

Dispăruse. Disperarea alungă teama, iar el se afundă din nou prin porumb, ferindu-şi ochii şi uitîndu-se după ea prin nesfîrşitele şiruri.

– ***Mulder!***

Era undeva în faţa lui. Mulder o rupse la fugă prin lan, tăindu-i-se răsuflarea cînd văzu unul din elicoptere apărîndu-i în faţă.

– Scully! strigă el. Scully!

Continuă să o strige în timp ce alerga. Elicopterul rămase pe loc un moment, de parcă s-ar fi gîndit încotro s-o apuce, după care se întoarse şi se năpusti spre el.

În faţa lui, şirurile se răreau. Apăru o fîşie neagră, neatinsă de razele elicopterului: ajunsese la marginea lanului. Inima îi bătu cu putere şi făcu un ultim efort, ţîşnind într-acolo. În spatele lui, elicopterul vui, culcînd porumbul în calea sa. Mulder ajunse în capătul lanului şi o rupse la fugă în întuneric.

La un moment dat se opri, trăgînd lacom aer în piept. O clipă nu putu să se gîndească la nimic altceva, dar apoi un alt elicopter apăru din senin în spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Scully la cîţiva metri distanţă.

– Scully?

– Mulder! spuse ea fugind spre el. Să mergem...

O rupseră la fugă amîndoi, alergînd umăr la umăr spre colina în dosul căreia se afla maşina. Cînd ajunseră, începură să urce în grabă, pietre şi pâmînt desprinzîndu-se şi alunecînd în urma lor. Abia cînd ajunseră sus încetiniră pasul şi se priviră în întuneric.

Un întuneric adevărat, luminat doar de stele şi ameninţător de tăcut. Elicopterele dispăruseră.

– Unde s-au dus? întrebă Scully, tuşind şi ştergîndu-şi ochii.

– Nu ştiu, zise Mulder, oprindu-se o clipă şi uitîndu-se la platoul de dedesubt, la cupolele ciudate şi strălucitoare şi la lanul de porumb culcat la pâmînt.

Apoi se întoarse şi continuă să alerge spre poalele dealului unde lăsaseră maşina. Scully îl urmă.

Liniştea apăsătoare a deşertului îi învăluia în clipa în care ajunseră la maşină. Săriră repede înăuntru şi Mulder răsuci cheia în contact, apâsînd pe acceleraţie.

Maşina nu pomi.

– La naiba, mormăi el, răsucind cheia din nou.

Tot nimic.

Aşteptă şi apoi făcu acelaşi lucru, însă tot nu se întîmplă nimic. Încercă de mai multe ori, cuprins de panică, în timp ce Scully se uita pe geamul din spate.

– Mulder!

De dincolo de deal apăru unul dintre elicoptere. Deodată, motorul maşinii prinse viaţă. Mulder băgă în viteză şi ţîşni în trombă; cauciucurile scrîşniră cînd întoarse maşina şi pomi fără să aprindă luminile. Scully se uită în spate cu răsuflarea tăiată, aşteptîndu-se ca elicopterul sâ-i urmărească.

Dar acest lucru nu se întîmplă. Râmase pe loc cîteva secunde, după care, la fel de tăcut cum apăruse, se înclină şi se îndepărtă în noapte.

ZECE

Sediul FBI
Cladirea J.Edgar Hoover
Washington, D.C.

Directoarei adjuncte Jana Cassidy nu îi plăcea să aştepte. Pentru a zecea oară răsfoi hîrtiile de pe masa din faţa ei, uitîndu-se cu buzele strînse spre uşa închisă. Alături de ea, ceilalţi membri ai comitetului îi ocoliră privirea. Cassidy oftă pierzîndu-şi răbdarea, se uită la ceas şi apoi iarăşi la uşă, exact cînd aceasta se deschise.

Directorul adjunct Walter Skinner îşi vîrî capul înăuntru.

– Vine, spuse el obosit.

După aceea se dădu într-o parte pentru a o lăsa pe Scully să intre. Aceasta avea aceleaşi haine pe care le purta de două zile şi îşi scutură pe furiş bucăţelele de frunze de porumb şi polenul care se prinsese ca scaiul de haina ei. Cînd intră, îşi lăsă capul în jos, netezindu-şi părul, şi se apropie de masă; apoi îşi înălţă capul pentru a le arunca o privire membrilor comitetului în timp ce se aşeza. Skinner intră în urma ei, alăturîndu-li-se celorlalţi.

– Agent special Scully, începu Cassidy, aranjîndu-şi hîrtiile.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, o întrerupse Scully, privind-o politicos. Dar am adus cu mine cîteva probe noi...

– Probe pentru ce? întrebă Cassidy cu asprime.

Scully se aplecă şi scoase din geanta de la picioarele ei un săculeţ de vinilin pentru probe, privindu-l şovăitoare. Cînd vorbi, tonul nu îi era prea convingător.

– Acestea sînt cîteva fragmente din oasele unor fosile pe care am putut să le examinez, găsite la locul exploziei din Dallas....

Cassidy o privi cu răceală, dar nu observă celălalt lucru pe care Scully îl adusese cu ea din Texas. Sub părul ei roşcat, o albină se tîra încet, ca şi cum şi-ar fi dezmorţit picioarele după o călătorie lungă. Râmase momentan pe trendul bleumarin.

– Ai fost la Dallas?

Scully o privi în ochi pentru o clipă, sfidătoare.

– Da.

– Ai de gînd să ne spui *ce anume* încerci să dovedeşti?

– Că explozia din Dallas a fost menită să distrugă acele cadavre ale pompierilor, astfel încît să nu fie nevoie să se explice care a fost motivul morţii lor...

Neobservată, albina dispăru din nou sub gulerul hainei lui Scully.

Cassidy îşi miji ochii.

– Sînt nişte acuzaţii foarte grave, agent Scully.

Scully îşi privi mîinile.

– Da, ştiu.

Se auzi un murmur de glasuri cînd membrii comitetului schimbară cîteva cuvinte în şoaptă. Pe scaunul său, directorul adjunct Skinner se mişcă neliniştit, uitîndu-se la Scully şi încercînd să îşi dea seama ce naiba mai născocise de data asta.

Cassidy se rezemă de spătarul scaunului şi se uită la Scully.

– Ai dovezi concludente? Ceva care să-ţi susţină afirmaţia?

Scully îi susţinu privirea, după care se uită în jos.

– Nimic pe deplin concludent, admise ea cu regret. Dar sper să le obţin. Facem eforturi pentru a prelucra aceste probe...

– Cu cine lucrezi?

Scully ezită.

– Cu agentul Mulder.

Cînd Jana Cassidy dădu din cap lămurită, ceilalţi membri ai comitetului se mişcară din nou pe scaune. Directoarea adjunctă se uită la Scully şi apoi îi arătă uşa.

– Vrei să aştepţi afară un moment, agent Scully? Trebuie să discutăm această problemă.

Scully se ridică foarte încet. Îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă, uitîndu-se înapoi exact la timp pentru a vedea privirea lui Skinner, o privire plină de înţelegere şi de dezamăgire în egală măsură.

Barul lui Casey
Sud-estul Washingtonului

Era după-amiază tîrziu cînd Fox Mulder deschise uşa barului, dar înăuntru ar fi putut fi toiul nopţii. Aceiaşi cîţiva clienţi cu ochii împăienjeniţi, care stăteau şi vorbeau. Mulder îi ignoră pe toţi, uitîndu-se în spatele încăperii, unde o reclamă la berea Budweiser pîlpîia deasupra unei siluete ghemuite într-un separeu din lemn cu spetează înaltă. Cînd Mulder se aşeză lîngă el, omul tresări, dar apoi se aplecă repede şi îi apucă mîna.

– Ai găsit ceva? întrebă Kurtzweil.

– Da. La graniţa Texasului. Un fel de experiment. Ceva scos din pămînt a fost dus acolo în nişte autocisterne.

– Ce?

– Nu ştiu sigur. Un virus...

– Ai văzut acest experiment? îl întrerupse Kurtzweil agitat.

Mulder încuviinţă.

– Da. Dar am fost puşi pe fugă.

– Cum arăta?

– Erau nişte albine. Şi un lan de porumb.

Kurtzweil se uită la el şi apoi izbucni într-un hohot de rîs încîntat şi nervos. Mulder îşi întinse braţele a neputinţă.

– Ce *sînt?*

Doctorul îşi schimbă poziţia.

– Ce crezi?

Mulder păru gînditor.

– Un sistem de transport, spuse el în cele din urmă. Culturi transgenice. Polen modificat genetic pentru a transporta un virus.

– Asta bănuiesc şi eu.

– *Bănuieşti?* explodă Mulder. Vrei să spui că nu *ştiai?*

Kurtzweil nu răspunse. Fără să privească înapoi, se îndreptă spre partea din spate a barului. Mulder râmase cu gura căscată, după care îl urmă repede, în timp ce ceilalţi clienţi îşi întoarseră capetele să vadă ce se întîmpla.

Îl prinse din urmă în apropiere de toalete.

– Cum adică, *bănuieşti?* îl întrebă el.

Kurtzweil nu spuse nimic, ci continuă să se îndrepte spre uşa din spate. Cu o exclamaţie de frustrare, Mulder îl apucă de guler şi îl trase cu putere spre el, astfel că nu-i despărţeau decît cîţiva centimetri.

– Mi-ai spus că ai *răspunsurile*.

Kurtzweil ridică din umeri.

– Da, ei bine, nu le am chiar pe toate.

– Te-ai folosit de mine...

– *Eu* m-am folosit de *tine?*

Fu rîndul lui Kurtzweil să se arate jignit.

– Nu l-ai cunoscut pe tata...

Doctorul clătină din cap.

– Ţi-am spus – el şi cu mine am fost prieteni vechi.

– Eşti un mincinos, izbucni Mulder. M-ai minţit ca să obţii informaţii pentru tine. Pentru cărţile tale afurisite. Nu-i aşa? îl întrebă el şi îl împinse în uşa toaletei. Nu-i aşa?

Deodată, uşa se deschise brusc şi un bărbat ieşi repede, trecînd printre ei. În clipa aceea, Kurtzweil profită de ocazie şi ieşi pe uşa din dos. Mulder se uită după el şi îl urmă repede.

– Kurtzweil!

Clipi din cauza luminii puternice a soarelui de amiază, uitîndu-se în van după prada lui. După cîteva clipe, îl zări şi o rupse la fugă după el.

– Hei!

Cînd îl prinse din urmă, celălalt se întoarse spre el cu o furie neaşteptată.

– Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi avut atîta noroc, zise el, împungîndu-l cu degetul în piept. Ai văzut ce-ai văzut numai pentru că *eu te-am îndrumat*. Îmi pun viaţa în pericol pentru tine.

– *Tu* îţi pui viaţa în pericol? întrebă Mulder cu dispreţ în glas. Tocmai am fost urmărit prin Texas de două elicoptere negre...

– Şi de ce crezi că mai stai de vorbă cu mine acum? Oamenii ăştia nu fac greşeli, agent Mulder.

După aceea Kurtzweil se răsuci pe câlcîie şi plecă. Mulder se uită după el, uluit de logica lui, cînd atenţia îi fu atrasă deodată de un zgomot de undeva de deasupra. Se întoarse şi văzu un bărbat încâlecînd o scară de incendiu. Numai picioarele i se vedeau clar, dar era evident că îi urmărise. Cînd Mulder se dădu puţin în spate pentru a-l vedea mai bine, bărbatul îi aruncă o privire, după care se strecură printr-o fereastră deschisă şi se făcu nevăzut.

Îl zărise doar o clipă, dar figura lui îi era cunoscută. Înălţimea, părul tuns foarte scurt...

Mulder se încruntă şi îşi trecu o mînă peste frunte, pornind iarăşi după Kurtzweil.

Acesta dispăruse. Mulder se opri pe trotuar gîfîind şi scrutînd strada şi clădirile din jur. Kurtzweil nu se vedea nicăieri. Timp de cîteva minute se mai învîrti prin zonă, uitîndu-se după impermeabilul bine cunoscut şi după capul lui cărunt. Dar în cele din urmă trebui să admită că îl pierduse.

Cînd ajunse acasă, Mulder vîrî cheia în broască şi intră repede, uitînd să închidă uşa în urma lui. Îşi aruncă haina pe canapea şi se duse direct la birou, deschizînd sertarele pe rînd, pînă cînd în sfîrşit găsi ceea ce căuta: un teanc de albume de fotografii. Le deschise unul cîte unul, uitîndu-se la fotografiile Polaroid şi la celelalte, decolorate în plicurile lor de plastic, după care le dădu drumul jos.

Pînă cînd îl găsi. Un album cu margarete pe copertă, al cărui conţinut se revărsă cînd îl deschise. Înăuntru erau fotografii făcute în Anii Fericiţi: aspersoare şi tabere de vară, partide de pescuit pe lac, petrecerea de aniversare a surorii sale, Samantha,

cînd împlinise cinci ani. Fox şi Samantha în prima zi de şcoală. Fox, Samantha şi mama lor. Samantha şi cîinele lor.

Acolo, alături de fotografiile cu părinţii, cu verii lor, pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, un grătar în familie. Mama lui stînd în genunchi pe peluză, între Fox şi sora lui; deasupra, tatăl lor lîngă grătar, zîmbind. Şi lîngă el un bărbat înalt, brunet, cu faţa prelungă, zîmbind de asemenea, deloc cocoşat şi mai tînăr, mult mai tînăr.

Alvin Kurtzweil.

O bătaie în uşă îl trezi din reverie. Se întoarse ameţit şi o văzu pe Scully stînd în dreptul uşii deschise. Privirile li se întîlniră.

– Ce e? o întrebă el, ridicîndu-se brusc şi împrăştiind toate fotografiile pe jos. Scully? Ce s-a-ntîmplat?

– Salt Lake City, Utah, spuse ea încet. Transferul trebuie să aibă loc imediat.

El clătină din cap, refuzînd să audă.

– I-am dat deja lui Skinner cererea mea de demisie, spuse ea cu o voce încărcată de emoţie.

Mulder se uită la ea uluit.

– Nu poţi să pleci, Scully.

– Ba pot, Mulder. M-am tot gîndit dacă să vin să-ţi spun personal, pentru că ştiam...

Făcu un pas spre ea, dar se opri brusc, arătînd spre fotografiile de pe jos.

– Sîntem pe cale de a descoperi ceva aici, zise el, ridicînd glasul disperat. Sîntem foarte aproape...

– ***Tu*** eşti foarte aproape, Mulder, spuse ea, ferindu-şi privirea. Te rog – te rog, nu-mi face aşa ceva.

El continuă să o privească. Nevenindu-i să creadă că ea era acolo, nevenindu-i să creadă că totul putea să se termine aşa.

– După tot ce-ai văzut aseară, spuse el în cele din urmă, după tot ce-ai văzut, Scully... Nu se poate să pleci.

– Ba se poate. Tocmai am făcut-o. S-a terminat.

El clătină din cap uluit.

– Aşa, pur şi simplu...

– Luni o să înaintez cererea pentru fişa medicală...

– Dar am *nevoie* de tine la cazul ăsta, Scully, spuse el repede.

– Nu-i adevărat, Mulder. N-ai avut niciodată nevoie de mine. Eu doar te-am ţinut pe loc, spuse ea, forţîndu-se să nu-l privească în ochi şi muşcîndu-şi buzele ca să nu plîngă.

Apoi se întoarse şi porni spre uşă.

– Trebuie să plec.

El o prinse din urmă înainte să ajungă la lift.

– Te înşeli! strigă Mulder.

Scully se întoarse spre el.

– *De ce* am fost repartizată alături de tine? îl întrebă ea furioasă. *Să-ţi discreditez munca.* Să te ţin în frîu. Să-ţi închid gura.

El clătină din cap.

– Ba nu. Tu m-ai salvat, Scully, zise el, punîndu-i mîinile pe umeri şi uitîndu-se în ochii ei albaştri. Oricît de dificil şi de frustram a fost uneori, raţionalismul tău afurisit şi cunoştinţele tale m-au salvat – de o sută de ori, de *o mie* de ori. Îţi datorez enorm, Scully, iar tu nu-mi datorezi absolut nimic.

Lăsă capul în jos şi simţi un nod în gît cînd continuă aproape în şoaptă:

– Nu vreau să fac asta fără tine. Nu ştiu dacă pot. Şi, dacă renunţ acum, ei or să învingă...

Se uită la Scully şi ea îi susţinu privirea, tăcută, ochii ei albaştri părînd întunecaţi în lumina slabă. Se îndepărtă foarte puţin de el, continuînd să-l privească în ochi. Într-ai ei se citeau respect şi regret. Mîinile lui abia îi atinseră braţele cînd ea se înălţă pe vîrfuri şi îl sărută pe frunte.

Mulder nu se îndepărtă şi preţ de o clipă nu reacţionă în nici un fel. Continuară să se uite unul la celălalt. Deodată, o tensiune inexplicabilă apăru între ei. El îşi încleştă mîinile pe braţele ei şi îşi lăsă capul în jos, trăgînd-o mai aproape, îşi plimbă degetele în sus pe gîtul ei lung, pe pielea fierbinte de sub părul bogat şi roşcat, pe obrazul ei. Ea ezită o clipă doar, după care se întinse spre el. Îi simţi gura atingînd-o uşor pe a ei, cînd...

– Au! exclamă ea brusc şi se îndepărtă de el, frecîndu-şi ceafa în locul unde fusese mîna lui.

– Iartă-mă, zise Mulder, temîndu-se că a făcut ceva rău.

Vocea lui Scully era îngroşată.

– Cred că... m-a-nțepat... ceva.

Îşi retrase mina cînd el îşi trecu degetele repede peste ceafa ei. Clătină din cap.

– Trebuie să fi intrat pe sub bluză.

Rămase cu gura căscată cînd Scully se prăbuşi în faţă şi o prinse repede în braţe. Capul i se legăna ca al unui om beat, iar el şopti speriat:

– Scully...

Ea îl privi cu ochii aproape închişi şi desfăcu mina. În palmă avea o albină care mişca slab din picioare.

– Ceva nu e-n regulă, murmură ea aproape incoerentă. Am... durere ascuțită... piept. Funcţiile motrice sînt afectate. Sînt...

Înnebunit, dar cît putu de uşor, Mulder o întinse pe podea. Scully se simţea moale şi neputincioasă ca un copil adormit, cu capul căzut într-o parte. Continuă să vorbească, dar vocea îi era din ce în ce mai slabă şi nu îşi mai putea focaliza privirea.

– ... pulsul mi-e slab şi... şi am un gust ciudat în gură.

Mulder se aplecă deasupra ei, chinuindu-se să audă.

– Cred că eşti într-o stare de şoc anafilactic...

– Nu... e...

– Scully..., zise Mulder, dar vocea i se frînse.

– N-am alergie, şopti ea. Ceva... asta... Mulder... cred... cred că ar trebui să chemi Salvarea...

El se ridică repede şi dădu fuga la telefon, formînd 911.

– Sînt agentul special Fox Mulder. Am o urgenţă. Un agent în stare gravă...

Trecură numai cîteva minute pînă cînd auzi sirenele afară. Renunţă la lift şi coborî scările în fugă, ţinînd uşa deschisă cînd doi stagiari de la Urgenţe trecură în grabă pe lingă el cu o brancardă pe rotile, pliată. El îi urmă, spunîndu-le pe scurt ce se întîmplase. Cînd ajunseră lingă Scully, unul dintre stagiari desfăcu brancarda, iar celălalt îngenunche lingă ea.

– Mă auziţi? întrebă el tare. Puteţi să vă rostiţi numele?

Buzele lui Scully se mişcară, dar nu ieşi nici un cuvînt. Stagiarul îi aruncă o privire colegului său.

– Contractare a gîtului şi laringelui, spuse el, uitîndu-se din nou la ea. Respiraţi bine?

Nici un răspuns. El îşi apropie urechea de gura ei, ascultînd.

– Căile respiratorii sînt deschise. Hai s-o ducem la maşină.

O urcară pe brancardâ, iar Mulder ieşi cu ei pe coridor. Vecinii stăteau pe la uşi, uitîndu-se cum stagiarii împingeau brancarda pe rotile spre ascensor.

– Faceţi loc, oameni buni! Aşa, faceţi loc...

Mulder coborî împreună cu ei şi dădu fuga afară, unde ambulanţa aştepta cu girofarul în funcţiune. Stagiarii ieşiră pe uşa din faţă, împingînd brancarda pe trotuar. Mulder alergă după ei.

– Zicea că simte un gust ciudat în gură, spuse el. Dar n-a mai avut niciodată alergie la înţepăturile de albine. S-ar putea ca albina care a-nţepat-o să fie purtătoarea unui virus...

Al doilea stagiar îl privi atent.

– Un virus?

– Ia legătura prin radio, îi strigă primul şoferului. Spune-le că avem o reacţie citogenicâ, avem nevoie de un sfat şi administreazâ-i...

Împinseră brancarda spre spatele vehiculului, ridicîndu-o cu dexteritate. Scully roti privirea şi apoi o aţinti asupra lui Mulder. Incapabilă să comunice, îl privi tot timpul cît ei urcară brancarda în interiorul puternic luminat. Stagiarul urcă repede în maşină. Înainte ca Mulder să poată urca şi el, stagiarii închiseră uşa.

– Hei – la ce spital o duceţi? întrebă el în clipa în care se închidea uşa.

Dădu fuga la şofer, agitîndu-şi braţele frenetic şi bătîndu-i în geam.

– La ce spital o duceţi?

Atunci îl văzu pentru prima oară pe şofer, un bărbat înalt, într-o uniformă bleu, cu părul tuns foarte scurt. Îl privi pe Mulder cu răceală şi acesta râmase şocat.

Pentru că, deodată, într-o fracţiune de secundă, totul deveni foarte limpede. Uniforma fu cea care îl făcu să-şi aducă aminte: bărbatul înalt de pe scara de incendiu, care se strecurase pe fereastra deschisă; bărbatul înalt în uniformă de vînzâtor, care ieşea din magazinul de gustări şi răcoritoare unde se aflase bomba. Şi acum, şoferul ambulanţei...

Era acelaşi individ. Mina îi era ridicată şi ţinea un pistol îndreptat direct spre Mulder. În clipa următoare, o împuşcătură răsună în noapte. Mulder se prăbuşi pe spate, ţinîndu-se de cap, în timp ce ambulanţa se îndepărta cu un scrîşnet de roţi. Rămase sîngerînd în stradă sub privirile îngrozite ale vecinilor, dar imediat apăru o a doua ambulanţă, care frînâ brusc şi din care coborîrâ alţi doi stagiari care se repeziră la bărbatul căzut la pâmînt.

Aeroportul Naţional
Washington, D.C.

O oră mai tîrziu, un camion fără însemne se afla pe pista spre Haines Point, cu motorul pornit. În depărtare, un avion Gulfstream particular ieşi dintr-un hangar fără însemne şi înainta încet pe pistă. La vederea avionului, motorul camionului fu oprit. Doi bărbaţi în uniforme negre săriră din cabină şi se duseră repede în spatele vehiculului. Deschiseră uşile şi scoaseră cu grijă şi îndemînare un recipient mare şi transparent asemănător unui pat criogenie, al cărui exterior era plin de monitoare, aparate de măsură, tuburi de oxigen şi blocuri frigorifice. Un strat subţire de gheaţă acoperea interiorul şi, dincolo de acesta, văzîndu-se vag, ca prin ceaţă, era întinsă Scully. Era legată cu chingi, iar membrele şi bustul îi erau atît de nemişcate, îneît ai fi zis că murise; numai că, în timp ce oamenii transportau recipientul de la camion, ochii i se mişcară foarte încet, clipind.

Avionul întoarse şi se apropie de camion prin întuneric. Cînd ajunse la vreo şapte metri de camion, opri. Oamenii se mişcară şi mai repede, ducînd recipientul cu conţinutul său uman spre avion. În acest timp, o uşă a acestuia se deschise. O scară fu coborîtâ şi, o clipă mai tîrziu, apăru un bărbat. Râmase în capul scării, privind, după care scoase un pachet de ţigări din haină şi

îşi aprinse una. Stătu acolo un minut, fumînd, în timp ce oamenii urcau recipientul la bord.

Cînd terminară, se întoarseră şi porniră repede înapoi spre camion. Fumătorul aruncă ţigara pe pistă şi se întoarse în avion. Scara fu retrasă, avionul se roti şi se îndreptă spre pista centrală. Zece minute mai tîrziu, luminile sale puteau fi văzute arcuindu-se în noapte cînd ţîşni ca o săgeată pe deasupra oraşului.

UNSPREZECE

Salonul de reanimare
George Washington University Medical Center
Washington, D.C.

– Cred câ se trezeşte...

– Aşa e – îşi revine!

– Hei, Mulder...

În patul său, Mulder clipi dureros. Îl durea chiar şi cînd se gîndea să deschidă ochii, aşa câ, mult timp, nu o făcu; stătu acolo doar şi ascultă glasurile din jurul lui. Glasuri de bărbaţi, vag familiare.

– Mulder...?

Deschise ochii. Deasupra lui, înconjurate de lumină şi monitoare, erau trei chipuri.

– O, Doamne... gemu el.

Langly clătină din cap şi pârul lung îi căzu peste ochi.

– Ce e?

Lîngâ el, micuţul Frohike şi Byers, elegant ca întotdeauna, îl priviră îngrijoraţi pe agent.

– Omul de Tinichea, şopti Mulder uimit, uitîndu-se întîi la Byers şi apoi la Langly. Sperietoarea...

Ridică uşor capul, arâtînd spre Frohike.

– ...Toto, zise el şi se strîmbâ.

După aceea se ridică în capul oaselor, îşi atinse faţa uşor şi se încruntă cînd dădu de bandaj.

– Ce caut aici?

– Ai fost împuşcat în cap, îi explică Byers cu un glas scăzut. Glonţul a pătruns prin sprinceana dreaptă şi a ricoşat în osul temporal.

Mulder îşi trecu un deget peste bandaj.

– Penetrare fără perforare, spuse el ameţit.

Langly încuviinţă.

– Trei centimetri spre stînga şi acum am fi cîntat cu toţii la harpă.

– Ţi-au făcut o craniotomie ca să elimine un hematom, continuă Byers. Dar ai fost inconştient de cînd te-au adus.

– Tipul ăla, Skinner, a stat cu tine în permanenţă, zise Frohike.

– Cînd am auzit, ne-am dus la tine acasă. Am găsit o şmecherie în telefon...

Pentru a ilustra, Byers îi legănă un microfon minuscul prin faţa ochilor.

– Şi încă una în hol, adăugă Frohike, arătîndu-i o mică fiolă care conţinea o albină.

Mulder se uită la ea şi făcu ochii mari cînd îşi aminti totul.

– Scully a avut o reacţie violentă la o înţepătură de albină...

– Exact, spuse Byers. Şi tu ai sunat la 911. Numai că apelul a fost interceptat.

Mulder clătină din cap.

– Au luat-o...

Se dezveli repede, mişcîndu-se nesigur cînd încercă să pună picioarele jos. În clipa aceea, uşa se deschise puţin şi directorul adjunct Walter Skinner vîrî capul înăuntru, expresia lui schimbîndu-se din îngrijorare în surprindere cînd îl văzu pe Mulder ridicîndu-se.

– Agent Mulder!

Acesta îşi ridică privirea, fiind cît pe ce să-şi piardă echilibrul.

– Unde e Scully? întrebă el cu o voce groasă şi Langly îl apucă de umăr ca să nu cadă.

Skinner intră în încăpere, închizînd cu grijă uşa în urma lui. După aceea se duse lîngă Mulder şi îl privi un moment îndelungat, înainte să spună simplu:

– A dispărut. N-am putut s-o localizăm nici pe ea, nici vehiculul în care au luat-o.

– Indiferent cine sînt... spuse Mulder cu o voce tremurătoare şi Langly îl ţinu şi mai strîns, protector, ...treaba asta are legătură cu ce s-a-ntîmplat la Dallas, cu bomba.

Skinner încuviinţă.

– Ştiu, zise el şi, cînd văzu expresia de uimire de pe chipul lui Mulder, continuă: agentul Scully şi-a făcut cunoscute suspiciunile la BAP. În baza raportului ei, am trimis nişte tehnicieni la locuinţa agentului special Michaud. Au găsit resturi de PETN pe lucrurile lui – iar la analiză a reieşit că resturile se potriveau cu materialul din care a fost construită bomba din aparatul de răcoritoare din Dallas.

Mulder se aşeză din nou pe pat, ameţit.

– Cît de departe merge totul?

– Nu ştiu.

Timp de un minut Mulder râmase pe loc, gîndindu-se. Cînd înălţă capul din nou, văzu un chip apărind pentru o clipă în dreptul ferestruicii de la uşă. Un bărbat în costum, care aruncă o privire pe furiş înăuntru, unde se aflau Mulder, Skinner şi Pistolarii Singuratici. Necunoscutul se uită la ei şi apoi dispăru repede. Mulder se întoarse imediat spre Skinner.

– Sîntem supravegheaţi?

– Nu vreau să risc.

Mulder încuviinţă, după care trase uşor de bandaj şi se strîmbâ cînd îl dezlipi, scoţînd la iveală rana încă vînâtâ. Aruncă bandajul şi se uită la unul din Pistolarii Singuratici.

– Am nevoie de hainele tale, Byers.

Byers sări imediat.

– Ale mele?

Skinner se încruntă.

– Ce ai de gînd să faci, agent Mulder?

El îşi desfăcea deja cămaşa de spital, ascunzîndu-se în spatele lui Frohike în timp ce se ducea spre baie.

– Trebuie s-o găsesc pe Scully.

– Ştii unde e? întrebă Frohike.

– Nu, zise Mulder, dezbrâcîndu-se şi fâcîndu-i semne lui Byers. Dar cunosc pe cineva care ar putea să-mi dea un răspuns...

Care ar face bine să mi-l dea, încheie el cu fermitate, cînd Byers începu să se dezbrace şovăitor.

La puţin timp după aceea, uşa salonului lui Mulder se deschise. Ieşiră întîi Langly şi Frohike, aruncînd priviri neliniştite în jur, după care apăru şi al treilea, îmbrăcat cu haina şi cu cravata elegantă ale lui Byers. La cîţiva metri distanţă, un bărbat în costum stătea rezemat de perete, cu spatele la ei, şi citea un ziar. Cînd porniră pe coridor, acesta îşi ridică privirea. Se uită în urma lor, după care se întoarse încet şi se duse spre salonul lui Mulder, privind plin de suspiciune pe ferestruică.

Înăuntru, învelit pînâ la nas, un bărbat stătea complet nemişcat. Lîngâ el, în picioare, Walter Skinner vorbea la telefon. Bărbatul în costum se uită cu atenţie la cel din pat, încruntîndu-se, după care se întoarse să privească din nou pe coridor.

Aproape de capătul culoarului, cei trei mergeau repede, Langly şi Frohike încadrîndu-l pe Mulder. Imediat după colţ, Frohike îi dădu pe furiş un celular. Fără nici o ezitare, Mulder formă numărul doctorului Kurtzweil.

DOISPREZECE

Barul lui Casey
Sud-estul Washingtonului

Pe aleea întunecoasă din spatele barului, Alvin Kurtzweil aştepta neliniştit, scrutînd întunericul în căutarea lui Fox Mulder. Cînd nu văzu nici urmă de el, se întoarse şi pomi înapoi spre uşă, apăsînd pe clanţă. O răsuci şi intră, dar se ciocni de un bărbat îmbrăcat elegant, cu un palton de caşmir, care îşi ridică mîinile, prefâcîndu-se surprins şi încîntat sâ-l vadă pe Kurtzweil acolo.

– Doctorul Kurtzweil, nu-i aşa? Doctorul *Alvin* Kurtzweil?

– Dumnezeule mare... îngâimâ Kurtzweil şi întinse mîna în spate ca să deschidă uşa.

Privi în jur cu teamă, încercînd să iasă iarăşi, dar Omul cu Unghii îngrijite zîmbi.

– Eşti surprins. Dar trebuia să te aştepţi la o reacţie în urma imprudenţei dumitale...

Kurtzweil clătină din cap nervos.

– Nu i-am spus nimic.

– Sînt sigur că, indiferent ce i-ai spus agentului Mulder, ai avut motivele dumitale, spuse celălalt calm. E o slăbiciune a celor de vîrsta noastră: dorinţa de a mărturisi.

Făcu o pauză şi adăugă:

– Şi eu am multe de mărturisit.

Kurtzweil se uită la el, derutat de acele cuvinte şi de tonul senin. În cele din urmă, izbucni:

– Ce cauţi aici? Ce vrei de la mine?

– Speram să te fac să înţelegi. Am venit aici încercînd să-mi protejez copiii. Atîta tot. Noi doi mai avem puţin de trăit. Sper doar că acelaşi lucru nu e valabil şi pentru ei.

Ţinu uşa deschisă, de parcă l-ar fi invitat să iasă. Kurtzweil râmase pe loc un moment, gîndindu-se la cuvintele celuilalt; apoi, deodată, o rupse la fugă în alee. Dar nu făcuse decît cîţiva paşi, cînd nişte faruri îl orbiră. O limuzină intră în viteză pe aleea îngustă. Kurtzweil se opri gîflind şi îşi miji ochii, uitîndu-se la maşina care se apropia. Apoi se întoarse şi se uită îngrozit la bărbatul care continua să stea calm în uşă.

Fox Mulder dădu buzna pe uşa din faţă a barului, uitîndu-se neliniştit după Kurtzweil. Localul era mai aglomerat ca oricînd. Îşi făcu loc printre oameni, oprindu-se la un moment dat pentru a privi în jur în încăperea slab luminată. Nu se vedea nici urmă de Kurtzweil. Mulder oftă, îşi trecu o mînâ prin pâr şi se îndreptă repede spre separeul obişnuit al doctorului.

Acesta era gol. Mulder îşi ţinu respiraţia, luptînd cu panica. Se întoarse şi pomi spre holul întunecat unde se aflau toaletele, fâcîndu-şi loc pe lîngâ nişte femei care rideau, şi dădu buzna în alee.

– La naiba, şopti el.

O limuzină stătea în apropiere cu motorul pornit. În spatele ei, un bărbat îmbrăcat elegant şi şoferul său în uniformă puneau ceva în portbagaj. Îl închiseră apoi sub privirile lui Mulder. Bărbatul cel elegant înălţă capul şi spuse:

– Domnule Mulder.

El îşi încleştâ pumnii.

– Ce s-a-ntîmplat cu Kurtzweil?

Omul cu Unghii Îngrijite ridică din umeri degajat.

– A venit şi a plecat.

Se îndreptă spre Mulder, dar acesta se trase în spate, continuînd să respire anevoios.

– Unde e Scully?

Omul cu Unghii Îngrijite se opri la cîţiva metri în faţa lui. Îi văzu pantofii, pantalonii prea scurţi şi haina nepotrivită pe care le împrumutase de la Byers. După o clipă, ridică privirea şi zise:

– Am nişte răspunsuri pentru dumneata.

– Trăieşte?

– Da, spuse Omul cu Unghii Îngrijite şi ezită înainte să adauge: Sînt dispus să-ţi spun totul, deşi nu mai sînt multe lucruri pe care nu le-ai ghicit deja.

Mulder simţi un nod în gît.

– Despre conspiraţie?

– Eu o iau ca pe un acord, spuse celălalt degajat. Un cuvînt care îi plăcea tatălui dumitale.

Mulder făcu un pas spre el.

– Vreau să ştiu unde e Scully.

Omul cu Unghii Îngrijite încuviinţă. Mulder se încordă cînd îl văzu vîrînd mîna în buzunar, de unde scoase un plic subţire de un verde închis. Îl cîntări în mînă şi zise:

– Locul unde se află agentul Scully. Şi mijlocul prin care i se poate salva viaţa. Te rog...

Arătă spre maşină, unde şoferul ţinea deschisă portiera din spate. Mulder ezită, dar apoi se îndreptă spre ea. Trecu pe lîngă Omul cu Unghii Îngrijite şi se aşeză pe banchetă. Acesta îl urmă şi închise uşa. Apoi îi făcu semn şoferului şi maşina porni.

Mulder stătea drept, uitîndu-se pe furiş de la bărbatul de lîngă el la şofer, care la rîndul său îl privea în oglindă. Fără să spună nimic, Omul cu Unghii Îngrijite îi dădu plicul lui Mulder.

– Ce-i asta?

– Un vaccin slab împotriva virusului cu care a fost infestată agentul Scully. Trebuie administrat într-un interval de nouăzeci şi şase de ore.

Mulder se uită la el şi apoi la plicul pe care îl ţinea în mînă.

– Minţi.

– Nu, spuse Omul cu Unghii Îngrijite, privind gînditor pe geamul fumuriu. Deşi n-am cum să-ţi dovedesc. Virusul este extraterestru. Ştim foarte puţine lucruri despre el, cu excepţia faptului că este locuitorul iniţial al acestei planete.

Mulder păru că se îndoieşte.

– Un virus?

– O formă de viaţă simplă, de nestăvilit. Ce altceva e un virus decît o forţă colonizatoare care nu poate fi înfrîntă? Care trăieşte într-o peşteră pînă cînd se dezvoltă. Şi atacă.

– *Asta* aţi încercat să ascundeţi? întrebă Mulder, fără să încerce să-şi mai disimuleze dispreţul din glas. O molimă?

– Nu! explodă Omul cu Unghii îngrijite. Pentru Dumnezeu, ai înţeles *pe dos*... HIV, virusul Ebola – pe o scară evoluţionistă, sînt nişte nou-născuţi. *Acest* virus a mers pe planetă cu mult înaintea dinozaurilor.

Mulder se încruntă.

– Cum adică, „a mers“?

– Extratereştrii dumitale, agent Mulder. Omuleţii dumitale verzi – au venit aici cu milioane de ani în urmă. Aceia dintre ei care n-au plecat au stat inactivi sub pămînt încă din timpul ultimei ere glaciare, sub forma unui microb patogen dezvoltat. Aşteptînd să fie transformat cînd extratereştrii se vor întoarce să colonizeze planeta. Folosindu-ne pe *noi* drept gazde. Împotriva acestui lucru nu ne putem apăra în nici un fel. Nu avem nimic în afară de un vaccin slab...

Făcu o pauză şi se uită la Mulder, care în sfîrşit păru şocat.

– Acum înţelegi de ce am ţinut totul secret, agent Mulder? De ce nici măcar cei mai buni oameni – oameni ca tatăl dumitale – nu au putut să dezvăluie adevărul? Pînă la Dallas, am crezut că virusul ne poate controla pur şi simplu. Că infestarea în masă ne poate transforma într-o rasă de sclavi.

– De aceea aţi aruncat clădirea în aer, spuse Mulder încet. Pompierii infestaţi... băiatul...

Omul cu Unghii îngrijite încuviinţă sumbru.

– Închipuieşte-ţi cît de surprinşi am fost cînd au început să fie gestanţi. Membrii grupului meu au cooperat foarte bine cu coloniştii extratereştri, facilitînd programe asemenea celui pe care l-ai văzut. Pentru a avea acces la virus, în speranţa că vom crea un antidot, în secret.

– Ca să vă salvaţi pielea, îl întrerupse Mulder.

Omul cu Unghii îngrijite ridică din umeri.

– Atunci cînd războiul e zadarnic, victoria constă în a rămîne în viaţă. Supravieţuirea este ideologia supremă, zise el, după care

ezită şi îi adresă lui Mulder un zîmbet rece. Tatăl dumitale a fost înţelept şi a refuzat să creadă asta.

– Tatăl meu mi-a sacrificat sora! exclamă Mulder furios. I-a lăsat s-o ia pe Samantha...

– Nu, spuse Omul cu Unghii Îngrijite, părînd aproape îndurerat. Fără o vaccinare, singurii adevăraţi supravieţuitori ai holocaustului viral ar fi cei imuni: clonele umano-extraterestre. A *lăsat* ca sora dumitale să fie răpită, să fie luată pentru un program de donare. Cu un scop.

– Pentru ca ea să supravieţuiască, şopti Mulder, înţelegînd deodată. Ca un hibrid genetic...

Omul cu Unghii Îngrijite încuviinţă.

– Tatăl dumitale a ales speranţa, nu egoismul. Speranţa în singurul viitor pe care-l avea: copiii lui. Speranţa lui pentru dumneata, agent Mulder, a fost că vei descoperi adevărul în legătură cu Proiectul. Că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă ca sâ-l opreşti... Că vei înfrunta viitorul.

Apoi tăcu. La capătul celălalt al banchetei, Mulder stătea uluit, avînd senzaţia că, dintr-o dată, destinul îi fusese validat, sau poate numai justificat.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă el în cele din urmă.

Omul cu Unghii Îngrijite îşi privi mîinile mult timp înainte să răspundă.

– De dragul copiilor mei. Nici mai mult, nici mai puţin. Cînd vor afla tot ce ţi-am spus, viaţa mea va fi sfîrşită.

Mulder înălţă capul şi îl văzu pe şofer privindu-i pe amîndoi în oglindă. Dîndu-şi seama că fusese observat, acesta îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului şi Mulder întrebă:

– Ce s-a-ntîmplat cu doctorul Kurtzweil?

– Ştia prea multe. Aşa cum ştia şi tatăl dumitale, unele lucruri trebuiau sacrificate pentru viitor.

Mulder se uită la chipul lui impasibil şi deodată înţelese totul.

– L-ai... l-ai *omorit,* zise el, nevenindu-i să creadă.

Cînd Omul cu Unghii Îngrijite nu spuse nimic, puse mîna pe clanţă.

– Dâ-mi drumul. Opreşte maşina.

Omul cu Unghii Îngrijite făcu un semn spre scaunul din faţă.

– Şofer...

Limuzina opri încet. Strada era pustie şi luminată de un singur bec galben. Nu se vedeau nici case, nici oameni, ci doar o benzinărie abandonată, flancată de cîteva lăzi de gunoi ruginite. Mulder apăsă disperat pe clanţă. Portiera era încuiată. Se răsuci pentru a-l privi pe cel de lîngâ el şi se trezi uitîndu-se în jos, la un pistol care se afla pus cu grijă, aproape cu nonşalanţă pe genunchii acestuia, ţeava fiind îndreptată direct spre pieptul lui Mulder.

– Cei cu care lucrez nu se vor da înapoi de la nimic ca să netezească drumul pentru ceea ce consideră că este partea lor din inevitabilul viitor, spuse Omul cu Unghii Îngrijite şi Mulder se înfioră. Am primit ordin sâ-l omor pe doctorul Kurtzweil.

Mulder se lipi de uşă într-o secundă cînd celălalt ridică arma.

– La fel cum am primit ordin să te omor şi pe dumneata.

Dar, înainte ca Mulder să apuce să scoată un strigăt, Omul cu Unghii Îngrijite se întoarse brusc şi îl împuşcă pe şofer în cap.

Sîngele împroşcâ parbrizul şi haina agentului Mulder, care rămase cu gura căscată, încercînd să priceapă ce se întâmplase şi uitîndu-se îngrozit la omul de lîngâ el, care ţinea arma.

– Să nu ai încredere în nimeni, domnule Mulder, îi spuse el simplu, iar Mulder îl privi, aşteptîndu-se să urmeze la rînd.

Însă, Omul cu Unghii Îngrijite deschise uşa şi coborî din limuzină. Stătea pe strada aceea pustie şi îi ţinea uşa deschisă lui Mulder, care rămăsese încremenit pe banchetă.

– Coboară, agent Mulder.

– De ce? Ţapiţeria e deja distrusă.

– Coboară.

Trâgînd adînc aer în piept, Mulder i se alătură pe asfalt. Se uită la plicul pe care îl ţinea în mînâ. Omul cu Unghii Îngrijite îl privi cu o expresie extrem de sumbră, continuînd să ţină arma.

– Ai foarte puţin timp, agent Mulder. Ceea ce ţi-am dat – coloniştii extratereştri nu ştiu de existenţa lui... încă. Ţii în mînă puterea de a pune capăt Proiectului. De a le lua tot ce au mai de preţ.

– Trebuie să ştiu *cum!* strigă Mulder.

– Vaccinul pe care îl ţii în mînâ e singurul antidot împotriva virusului. Introducerea lui în mediul extraterestru poate avea

puterea de a distruge planurile delicate pe care le-am protejat atît de asiduu în ultimii cincizeci de ani.

– Poate? întrebă Mulder, stringînd plicul în mînâ şi clâtinînd din cap. Cum adică, *poate?*

– Găseşte-o pe agentul Scully. Abia atunci vei realiza proporţiile şi grandoarea Proiectului. Şi *de ce* trebuie s-o salvezi. Pentru că numai cunoştinţele ei te pot salva.

Mulder se uită la el, aşteptînd să audă mai mult. Dar Omul cu Unghii Îngrijite îi arătă strada.

– Pleacă.

Mulder dădu să protesteze, însă celălalt ridică arma, îndreptînd-o spre el.

– Pleacă *acum!*

Ceea ce Mulder şi făcu. Se îndepărtă repede de maşină, după care o rupse la fugă, aruncînd totodată o privire peste umăr. În spatele lui, Omul cu Unghii Îngrijite îl mai privi cîteva clipe, după care urcă înapoi în maşină. Închise portiera şi Mulder avu impresia că zăreşte o mişcare vagă în dosul geamurilor fumurii. După cîteva secunde, maşina explodă.

Vocea lui Mulder fu acoperită de vuietul flăcărilor care cuprinseră vehiculul. Suflul exploziei îl trînti la pămînt. Preţiosul plic îi zbură din mînâ în întuneric. Gîfîind, se chinui să se ridice şi întinse mîna spre micul dreptunghi verde, al cărui conţinut se vârsase în stradă. Lumina flăcărilor care mistuiau maşina căzu pe lucrurile ce se aflau acolo: o seringă, o fiolă micuţă care, ca prin minune, rămăsese intactă, şi o bucăţică de hîrtie pe care erau scrise meticulos nişte cifre.

BAZAI
86°00 LAT. SUDICĂ
63°00 LONG. ESTICĂ
97 METRI

Mulder ridică plicul şi conţinutul acestuia de pe jos.

TREISPREZECE

Polul de inaccesibilitate
Antarctica
48 de ore mai tirziu

Suprafaţa acoperită de gheaţă era atît de vastă şi de lipsită de culoare, încît se confunda cu cerul, totul fiind numai alb în jur: nesfîrşit, etern, teribil. Alb şi devastator de rece. În cabina tractorului de zăpadă, respiraţia lui Mulder se transforma într-un abur dens şi alb ca fumul. Cristale de gheaţă se formau pe barba pe care o avea de cîteva zile, acoperindu-i colţurile gurii şi ale ochilor. Cu toată căldura dinăuntru, abia îşi mai simţea mîinile în mânuşile grele, ţinîndu-le cu stîngâcie pe volan. Se aplecă asupra comenzilor, concentrîndu-şi toată energia asupra a ceea ce i se înfăţişa înaintea ochilor. Tractorul se tîra ca o insectă pe pâmîntul aspru şi îngheţat, lâsînd în urmă două linii paralele ce marcau drumul său anevoios pe marginea lui Ross Ice Shelf.

Trecură cîteva ceasuri. În ţinutul acela fără noapte, pierduse orice noţiune a timpului şi, fără puncte de reper – fără clădiri, fără munţi, nimic în afară de zăpadă şi gheaţă – începu să se teamă să nu se piardă cu totul. În cele din urmă, opri tractorul şi luă monitorul Satelitului Global de Poziţionare pentru a-şi verifica poziţia. Făcu ochii mici, uitîndu-se la cifrele de pe ecranul monitorului, care îi spuseră că îşi atinsese coordonatele. Aruncînd o privire spre bord, văzu că benzina era pe sfîrşite. Se

uită prin parbriz, dar nu văzu decît zăpadă pretutindeni. Verifică din nou SGP-ul, după care deschise uşa şi sări din cabină.

Zăpada îi scîrţîi sub picioare şi îi învălui capul. În acel mediu îngrozitor, chiar şi cu SGP-ul în mînâ, ar fi putut foarte bine să cadă în spaţiu – fără ancoră de salvare.

Mergea cu greu pe suprafaţa de gheaţă. Viscolul se mai potoli puţin şi urmele i se văzură foarte clar în spate. Cînd se uită înapoi la tractor, acesta păru foarte mic şi insignifiant pe fundalul pămîntului alb şi al cerului de culoarea oţelului. Apoi începu să urce o pantă lină, alunecînd din cînd în cînd şi afundîndu-şi mîinile sau câlcîiele în zăpada moale şi proaspătă pentru a se opri. Cînd ajunse în vîrf, se lăsă în genunchi, ferindu-şi instinctiv capul.

Dedesubt, asemenea unei colonii spaţiale, se întindea o bază înconjurată de tractoare, sânii şi snowmobiluri. Mulder scoase un binoclu de mare putere şi privi spre construcţiile sub formă de cupole şi spre vehicule, câutînd un semn de viaţă. Nu văzu însă nici unul, pînă cînd îşi lăsă privirea să zăbovească asupra celei mai îndepărtate dintre cupole.

– Asta e, şopti el.

Acolo, străbătînd întinderea de gheaţă, era un alt tractor, ce se îndrepta încet spre bază, oprind lîngâ una din cupole. Rămase locului timp de cîteva minute, după care se deschise o uşă şi un bărbat ieşi din cupolă îmbrăcat cu o haină îmblănită şi cu o căciulă de blană. Stătu un moment în prag, cu chipul ascuns de un abur gri. Apoi aruncă ceva în zăpadă şi pomi spre vehicul.

Fumătorul. Mulder privi cum deschide uşa tractorului şi urcă în cabină. Apoi, vehiculul se întoarse, mergînd pe propriile urme, după care se îndreptă încet spre orizont.

Mulder lăsă binoclul jos. Acum respira şi mai greu, mai degrabă de emoţie decît de oboseală, şi trebui să se forţeze să stea jos cîteva minute, ca să se liniştească pentru ceea ce îl aştepta. În cele din urmă, vîrî binoclul în buzunar, se ridică şi începu să coboare panta spre bază.

Se mişca precaut şi cu efort, calculînd cu grijă fiecare pas înainte să-l facă. Cînd ajunse la poalele pantei, aruncă o privire în spate, neputînd să scape de teama de a fi urmărit; apoi se întoarse şi îşi continuă drumul.

Privirea îi rămase aţintită asupra cupolelor. În faţa lui, baza devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia, pînă cînd cupolele ajunseră să se profileze pe cerul brăzdat de nori. Mai avea doar cîteva sute de metri de străbătut, cînd se împiedică şi scoase un strigăt. Sub unul din picioare, gheaţa cedase. O clipă, lumea păru să tremure în faţa lui, cupolele ca nişte bule uriaşe plutind pe o mare lăptoasă. Apoi gheaţa se sparse sub el.

Căzu pe spate. Suprafaţa de sub el era rece, tare şi netedă. Rămase locului un moment, gemînd cînd căută să-şi recapete răsuflarea şi să-şi dea seama dacă nu-şi rupsese ceva. Simţi o durere acută într-un braţ şi rana de la tîmplă îi zvîcni, dar, după un minut, se rostogoli strîmbîndu-se şi începu să se întrebe unde se afla.

Căzuse pe o structură metalică tare şi îngustă, asemenea unei pasarele sau podele de oţel. Tenta ei negricioasă contrasta puternic cu albul gheţii care o împrejmuia. În podea erau guri de ventilaţie prin care pătrundea aer. Aer cald, potrivit standardelor Antarcticii; dar cînd ridică privirea, Mulder văzu ce se întîmplase. Aerul crease o pungă sub gheaţă; deasupra lui, tavanul avea forme ce corespundeau exact gurilor de ventilaţie de dedesubt. În locul prin care căzuse, gheaţa se topise suficient de mult şi cedase sub greutatea lui. Se ridică în genunchi şi aerul ce pătrundea prin una dintre aerisiri îl izbi în faţă. Gura de ventilaţie era deschisă, fără nici un fel de grătar sau capac deasupra, şi suficient de mare ca un om să se poată strecura prin ea. Mulder îşi scoase gluga şi mănuşile şi se uită în interiorul gurii de ventilaţie, după care aruncă din nou o privire în sus, spre gaura prin care căzuse. În nici un caz nu se putea întoarce pe acolo şi în jurul lui nu era decît gheaţă. Se uită iarăşi la gura de ventilaţie.

Era unica lui soluţie. Trase adînc aer în piept şi îşi dădu drumul în întuneric.

Înăuntru era frig şi o beznă totală, părţile laterale fiind în aşa fel ondulate, încît îl ajutau să înainteze. Se mişca prudent, pipăind în faţă, pînă cînd, în depărtare, zări un punct luminos. Se mai tîrî cîteva minute, după care ajunse în capăt, unde se deschidea o altă gură de ventilaţie ce dădea cine ştie unde. Se strecură cu capul înainte, agăţîndu-se de o ieşitură mică de sub

el şi, cu dificultate, îşi mişcă picioarele în aşa fel încît se legănă şi îşi dădu drumul jos.

Clipi şi vîrî mina înmânuşată în buzunar, de unde scoase o lanternă. O aprinse şi îi plimbă raza pe sus şi pe jos în faţa lui, dezvăluind o privelişte înspâimîntâtoare.

Se afla în mijlocul unui coridor nesfirşit, săpat în gheaţă. Pe dreapta şi pe stînga, cît vedeai cu ochii, erau nişte forme sticloase înalte, la o distanţă egală una de alta, asemenea unor sicrie de gheaţă care stăteau în picioare lingă pereţii peşterii.

Îndreptă raza de lumină spre coridor, văzînd că, undeva mai departe, acesta făcea un cot; se întoarse şi se uită şi în direcţia cealaltă. Apoi se răsuci şi îndreptă raza direct în faţă. Întinse mîna şi curăţă bruma de pe suprafaţa de gheaţă. I se tăie respiraţia în faţa acelei privelişti.

Era un om îngheţat. Gol, cu ochii deschişi şi privind într-un spaţiu de mult uitat. Pârul îi era lung, negru şi încîlcit, iar trăsăturile sale plate erau ciudat de neomeneşti: un nas turtit, cu nări larg deschise, o linie a sprîncenelor pronunţată şi nişte buze desfăcute, ce lăsau să se vadă dinţii strîmbi şi galbeni. Apropiindu-se mai mult, văzu că pielea lui avea aceeaşi transparenţă ca cea a pompierului de la morgă. Mulder se strîmbâ şi se trase înapoi cu repulsie cînd văzu ceva *înăuntrul* omului: o creatură embrionicâ ce avea nişte ochi imenşi, oblici şi negri, îngheţată la fel ca şi gazda sa.

Mulder se întoarse şi străbătu repede coridorul de gheaţă întunecos. La capătul lui, o lumină slabă pătrundea prin cîteva deschideri joase şi boltite. Mulder se lăsă în genunchi pentru a se uita prin ele şi văzu un tunel scurt ce dădea într-un soi de balcon. Se întinse pe burtă şi începu să se tîrascâ prin tunel, gemînd cînd se frecă de gheaţă şi metal. Cînd ajunse la capătul celălalt, scoase capul pe balcon şi privi în sus cu uimire.

Peste tot în jurul lui era numai spaţiu gol, întinzîndu-se pînâ la acoperişul boltit, aproape imposibil de înalt. Cînd se uită în jos, simţi că ameţeşte; indiferent unde ar fi fost fundul, era cel puţin la fel de departe ca şi tavanul. Ieşi cu foarte mare grijă, ghemuindu-se pe marginea balconului – de fapt, o gură de ventilaţie ce dădea spre centrul gol al cupolei. În jurul lui, aşezate în cerc, erau nenumărate alte guri de ventilaţie; sute, chiar mii. Se ridică

nesigur şi se lipi de peretele din spatele lui, privind în jos spre podeaua cupolei, unde se vedea o sală imensă ce avea o altfel de strălucire decît lumina palidă ce emana peste tot în jur: o strălucire rece, aproape lividă. Cîteva spiţe tubulare imense duceau spre acea sală centrală. Una din ele trecea pe lîngâ Mulder, la o distanţă de un braţ.

Îi trebuirâ cîteva minute ca să priceapă. Scara era imensă, mult mai mare decît văzuse Mulder vreodată, decît îşi închipuise că avea să vadă. Dar lucrul cel mai straniu şi înfiorător fu ceea ce văzu în acel spaţiu central: şir după şir de gogoşi cam de mărimea unui om, de culoare închisă, agăţate de bare lungi ce se întindeau în întuneric. Îşi miji ochii, încercînd să-şi dea seama ce erau şi unde duceau acele şiruri ce păreau nesflrşite; în acest timp, la cîteva sute de metri deasupra lui Mulder, altcineva se uita fără sâ-i vină să creadă la obiectul care îi apăruse în faţă. În cabina încălzită a tractorului său, Fumătorul se aplecă să şteargă o porţiune a parbrizului aburit. În spatele lui, conturul bazei abia se mai zărea; în faţă, o formă neclară începea să se vadă din ce în ce mai bine, pînâ cînd, în sfirşit, o desluşi foarte bine – tractorul de zăpadă pe care îl abandonase Mulder.

Fumătorul îl privi îndelung, după care, fără să scoată un cuvînt, îşi întoarse vehiculul şi pomi cît putu de repede înapoi spre bază.

Sub gheaţă, Mulder continua să privească în semiîntuneric, urmărind şirurile de obiecte îngheţate în încercarea de a le stabili originea. Deodată, observă că, în ungherele mai îndepărtate ale cupolei, şirurile păreau să se mişte. Obiectele suspendate de bare alunecau încet şi ritmic, unul cîte unul, de parcă ar fi făcut parte dintr-un mecanism uriaş. Clipi, încercînd să vadă mai bine şi atunci observă ceea ce îi scăpase înainte.

Pe podea, la cîteva sute de metri sub el, în umbra acelor şiruri mişcătoare, se vedea un pat criogenie abandonat. Capacul de plastic fusese dat la o parte şi era alături. În mijlocul acelei structuri imense şi impunătoare, acesta părea surprinzător de mic şi fragil – singurul obiect construit la o scară umană. Acest fapt îl tulbură pe Mulder mai mult decît aproape orice altceva din ce văzuse.

încruntat, îşi desprinse privirea de la el şi se uită din nou la structura asemănătoare unui tub care se afla ceva mai în spatele lui. Avea o mică deschizătură, prin care putea să încapă un om. Fără să se gîndească la pericol, Mulder se strecură înăuntru.

Era îngust, dar încăpea. Începu să coboare, chinuindu-se să vadă ceva în acea beznă aproape totală, mîinile şi picioarele alunecîndu-i cînd încercă să găsească puncte de sprijin. Tubul era alunecos, aproape uleios, dar existau unele mici protuberante de care se putea ţine. Coborî astfel cîteva ore parcă, luptînd cu oboseala, cînd deodată mîinile îi alunecară şi începu să se ducă în jos. Se chinui cu disperare să se oprească, dar continuă astfel pînă cînd ajunse la capătul tubului şi se lovi de o margine îngustă. Se agăţă îngrozit.

Respirînd sacadat, se uită în jos. În clipa aceea, binoclul îi căzu din buzunar. Se uită după el, aşteptînd să audă zgomotul caracteristic impactului cu pămîntul. Aşteptă şi aşteptă, după care îşi ţinu respiraţia pentru a fi sigur că nu avea să-i scape acel zgomot.

Însă nu auzi nimic. Nu exista nici un fund; sau, dacă exista, era la fel de departe sub el ca un adevărat abis. Privi în jos şi văzu un gol inimaginabil de negru şi fără fund. Imaginea aceea îl îngrozi. Cu toată forţa care îi mai rămăsese, Mulder se ridică pe margine, degetele alunecîndu-i pe suprafaţa unsuroasă, pînă cînd în cele din urmă reuşi să treacă dincolo, în partea interioară.

Trase adînc aer în piept şi se ridică în picioare. Se afla pe un fel de coridor, mai întunecat şi mai cald decît cel lăsat în urmă, ai cărui pereţi sclipeau vag. Scoase lanterna, îndreptînd raza de lumină spre tunel. începu să meargă atent, urmînd raza, pînă cînd văzu patul criogenie în faţa lui. Se apropie şovăitor şi, cînd ajunse lîngă el, îl privi preţ de cîteva clipe. Înăuntru erau hainele lui Scully şi cruciuliţa de aur pe care ea o purta întotdeauna la gît. Se aplecă şi o luă, vîrînd-o în buzunar, după care pomi mai departe.

Parcă s-ar fi aflat într-un abator infernal. Pe toată lungimea coridorului, o bară de metal era suspendată de tavan. De ea erau agăţate gogoşile – obiectele pe care le văzuse la nivelul superior. Merse încet de-a lungul şirului, luminînd cu lanterna ceea ce

conţinea fiecare gogoaşă: un corp omenesc, abia vizibil sub un strat foarte subţire de gheaţă verzuie.

Dar chipurile care priveau dinăuntrul acelor gogoşi nu erau ca acela protouman pe care îl văzuse deasupra. Erau bărbaţi şi femei ca el. Fiecare avea în gură cîte un tub. Ochii le erau larg deschişi, privind cu o groază oarbă şi derutată, de parcă încă s-ar fi uitat la aparatul înfiorător care îi îngheţase de vii.

Cuprins de groază, Mulder merse de-a lungul acelui carusel blestemat, uitîndu-se întîi la un chip, apoi la altul, încercînd să nu admită nici măcar acum ceea ce căuta – pe cine căuta – pînă cînd o văzu.

– Dumnezeule, şopti el.

Se opri brusc în faţa unui perete de gheaţă verzuie. Acolo, într-una din acele gogoşi congelate, cu trăsăturile inconfundabile, se afla Scully. Părul ei roşcat era acoperit de zăpadă şi privirea îi era aţintită în sus. Un tub îi ieşea din gură, iar pe chip avea o expresie înspăimîntată.

Învingîndu-şi propria groază, Mulder lovi gogoaşa cu lanterna, izbind de cîteva ori în stratul de gheaţă: nu se întîmplă nimic. Amintindu-şi de patul criogenie, dădu fuga, desprinse unul din tuburile de oxigen de pe capacul acestuia şi se întoarse repede la Scully. Gîfîind din cauza efortului, ridică tubul şi lovi gogoaşa cu el de mai multe ori.

Gogoaşa se sparse cu un zgomot înfundat. Gheaţa şi zăpada topită se scurseră pe pămînt şi, pentru prima oară, o văzu pe Scully limpede, corpul ei fiind acoperit de brumă. Cu degete tremurătoare, îşi descheie fermoarul hainei şi scoase plicul din buzunarul interior, de unde luă seringa şi fiola, chinuindu-se să deschidă capacul de cauciuc, după care făcu ochii mici ca să vadă acul pe întuneric. În clipa următoare, i-l înfipse în umăr.

Aproape instantaneu, un lichid vîscos de culoarea ambrei ieşi din tubul din gura ei, gros ca smoala topită. Apoi tubul începu să se veştejească, uscîndu-se din locul unde intra în gura ei şi pînă la gogoaşa care o ţinea captivă. În aceeaşi clipă, tunelul se cutremură. Mulder se clătină şi aproape că se izbi de zid. Cînd îşi recăpătă echilibrul, scoase tubul din gura lui Scully.

Ea clipi şi îşi mişcă buzele ca şi cum ar fi încercat să tragă aer în piept. Starea de inconştienţă lăsă locul spaimei şi, încercînd

să-şi focalizeze privirea, ochii îi rătăceau fără ţintă. Făcea eforturi disperate, dar aerul nu voia să-i ajungă în plămîni.

– Respiră! strigă Mulder. Poţi să respiri?

Ea se forţă disperată, ca un înotător care se chinuie să tragă aer în piept. Deodată, lichidul de culoarea ambrei îi ţîşni din gură. Începu să tuşească şi să horcăie, inspirînd aer, şi în cele din urmă îşi concentră privirea asupra lui Mulder, de parcă ar fi fost o fantomă – sau un miracol. Mişcă gura, încercînd să vorbească, dar nu putu să scoată decît nişte şoapte pe care el nu le desluşi.

– Poftim? întrebă el, aplecîndu-se spre ea cu calm şi lipindu-şi urechea de buzele ei reci.

Ea scoase cel mai slab sunet posibil.

– Frig...

– Ai puţină răbdare, spuse el încruntat. O să te scot de-aici.

O trase cu blîndeţe din interiorul gogoaşei şi o întinse pe jos, după care se apucă să-şi scoată straturile exterioare de haine – ciorapii, haina îmblănită, pantalonii de protecţie – şi o îmbrăcă pe ea cu ele.

În incinta bazei, încăperea începu să se cutremure. Fumătorul trecu repede pe lîngă şirurile de computere în faţa cărora stăteau oameni, cu privirile aţintite asupra monitoarelor. Unul din ei îşi înălţă capul îngrijorat şi Fumătorul se duse repede lîngă el.

Omul arătă spre ecran, unde un sistem complex de diagrame se modificase deodată, cifrele şi nivelurile luînd-o razna.

– Avem un element de contaminare în sistem, zise el.

Fumătorul se uită total inexpresiv la ecran.

– E Mulder. Are vaccinul.

Fără să mai spună altceva, se întoarse şi se îndreptă repede spre uşă. În jurul lui toţi alergau, începînd să evacueze baza. El îi ignoră şi se îndreptă spre tractor. Acolo fu întîmpinat de un bărbat slab şi înalt al cărui păr tuns foarte scurt era aproape ascuns sub glugă: bărbatul care îl împuşcase pe Mulder. Deschise repede uşa tractorului şi urcă în cabină.

– Ce s-a-ntîmplat? strigă el.

Fumătorul urcă în cabină lîngă el.

– Totul o să se ducă naibii.

Tractorul de zăpadă începu să se îndepărteze. În spatele lor, gurile de ventilaţie se deschiseră la suprafaţă. Sub bază, aerul fierbinte din conducte făcea să se topească gheaţa şi să se prăbuşească totul.

– Şi Mulder? strigă celălalt.

Fumătorul aruncă o privire în spate şi clătină din cap.

– N-o să scape.

Tractorul începu să se îndepărteze. În spatele lor, ceaţa se înălţa ca un fum din structurile sub formă de cupole.

La cîteva sute de metri dedesubt, coridoarele înguste ale navei spaţiale îngropate se umplură de abur. Mulder mişcă lanterna, încercînd zadarnic să străpungă ceaţa cu raza ei slabă. O ţinea pe Scully în braţe. Era îmbrăcată cu haina îmblănită şi pantalonii de protecţie ai lui Mulder şi faţa i se atinse de umărul lui cînd încercă să ridice capul ca să spună ceva.

– Trebuie să ne grăbim, rosti Mulder cu un glas îngroşat.

Se chinui să o urce pe spiţa care traversa centrul cupolei. Pretutindeni în jurul lor, apa şiroia din gogoşile atîmate, formînd bălţi şi pîrîiaşe pe podeaua circulară centrală. Întreaga structură vibra în timp de Mulder continua să meargă, luptînd împotriva propriei epuizări şi pe jumătate cărînd-o în braţe, pe jumătate trâgînd-o pe Scully cit putea de repede prin coridorul învăluit în ceaţă.

Cînd se apropiară de locul unde Mulder îşi dăduse drumul pentru prima oară în tunel, pereţii erau alunecoşi din cauza apei care se prelingea. Ajungînd în capătul tunelului, găsiră baza unui tub şi începură să urce. Sus, se treziră pe coridorul superior unde Mulder îl văzuse pe primitiv.

Trupul acestuia nu mai era învăluit în gheaţă. Printre straturile de gheaţă şi piele transparentă, creatura embrionică din interior putea fi văzută, întorcîndu-se foarte uşor, de parcă s-ar fi trezit din somn. Mulder se uită la ea uluit, după care se întoarse repede şi privi în sus spre tavan.

– Scully, întinde-te şi agaţă-te de deschizătura aia.

Ea nu răspunse. El o privi şi văzu că îşi pierduse cunoştinţa. Cu o grabă nu lipsită de blîndeţe, o aşeză pe podea.

– Scully, haide, Scully...

Îi desfăcu repede fermoarul hainei şi îi atinse gîtul pentru a vedea dacă avea puls.

– Scully...

Ea se forţă şi mai tare să respire cînd el îi vîrî degetele în gură, eliberîndu-i căile respiratorii.

– Respiră, Scully.

Apoi se aşeză deasupra ei, iipindu-şi palmele de pieptul inert şi apâsînd cu putere, pentru a forţa aeml sâ-i pătrundă în plâmîni.

Unu. Doi. Trei.

Se apleca şi îşi lipi gura de a ei, simţind cît de reci îi erau buzele şi obrajii. Îi suflă aer, întorcînd capul şi ciulind urechile pentru a auzi gîlgîitul caracteristic al aerului în plâmînii ei.

Nimic.

Îi apăsă pieptul din nou, mişcările devenindu-i din ce în ce mai agitate cînd ochii ei se bulbucară şi chipul i se întunecă de la roşu închis la aproape purpuriu.

Unu. Doi. Trei.

Îşi lipi iarăşi gura de a ei, suflă şi îi ascultă pieptul.

Tot nimic.

În spatele lui, nevăzute, creaturile embrionice se zbăteau în interiorul gazdelor, în timp ce gheaţa din jurul lor începea să cadă pe jos. Auzind acel zgomot, Mulder se întoarse şi le văzu chinuindu-se să iasă. Îşi dădu seama că trebuia să se grăbească şi mai tare. Cu o putere reînnoită, continuă procesul de resuscitare, nefiind atent la nimic altceva decît la Scully. Brusc, se dădu la o parte.

Deodată ea începu să se mişte. Se cutremură cînd trase aer în piept şi apoi începu să tuşească. Culoarea aceea groaznică de pe chip dispăru, ca şi panica îngrozitoare. Se uită la Mulder, concentrîndu-şi privirea asupra privirii lui, şi îşi mişcă buzele.

– Mulder..., spuse ea într-o şoaptă chinuită.

El îşi lăsă capul în jos pînâ cînd faţa i se lipi de a ei, ascultînd foarte atent.

– Mulder... Te-am păcălit în stil mare.

Un zîmbet foarte stins îi apăru pe chip. Înainte ca el să poată spune ceva, auzi în spate un zgomot puternic şi întoarse capul brusc.

– Dumnezeule mare...

Prin ceaţă, desluşi cu greu nişte siluete întunecate ce se mişcau pe coridor. Braţe şi picioare foarte subţiri ieşeau din gogoşi, în timp ce mîinile cu cîte trei degete loveau şi spărgeau gheaţa sfărîmicioasă.

Creaturile începeau să iasă din găoace.

Mulder se întoarse şi privi în partea cealaltă. Văzu aceeaşi scenă: apa şiroind din gogoşi cînd picioarele creaturilor făceau găuri în mormintele lor de gheaţă. Se întoarse spre partenera lui.

– Scully! Întinde-te şi agaţă-te de deschizătura aia...

Ea îşi mişcă buzele, dar nu se auzi nici un sunet. Cu toată puterea care îi mai rămăsese, Mulder se aplecă şi o ridică, întorcîndu-se spre locul unde gura de aerisire se deschidea în perete deasupra lor. O săltă pe umăr şi o împinse spre orificiu. Ea se agăţă de acesta şi se săltă în sus, dispărînd prin deschizătură. În spatele ei, Mulder sări şi găsi un suport, făcîndu-şi avînt şi săltîndu-se. Cu un ţipăt răguşit, creatura ieşi din gogoaşa sa. Întîi o mînă, apoi cealaltă, sfîşiind ceea ce mai rămăsese din trupul gazdei. Carnea alunecă la pămînt într-o grămadă cenuşie şi creatura îl apucă pe Mulder de picior. El o lovi cu furie, în timp ce ea îi zgîria picioarele. Exact cînd ea ieşi împleticindu-se din gogoaşă, Mulder se smulse din strînsoare şi, dintr-o mişcare, se săltă, dispărînd prin deschizătură.

Înăuntru, Scully se mişca încet.

– Scully! strigă el. Nu te opri!

Ea scoase un sunet gutural în loc de răspuns, gemînd uşor, dar continuă să meargă.

– Nu te opri, Scully...

Înaintară cu greu, Mulder împingînd-o cînd ea nu mai avu putere să continue. În cele din urmă, deschizătura gurii de aerisire apăru deasupra lor – un pătrat de lumină cenuşie. Mulder o împinse prin deschizătură şi o urmă, tăindu-i-se respiraţia în aerul rece în timp ce se tîra. Se uita mereu în spate să vadă dacă nu-i urmărea vreuna din creaturi.

El şi Scully se aflau în spaţiul format de punga de aer, unde căzuse Mulder prima oară. Peste tot în jurul lor, gheaţa şi zăpada care formaseră pereţii cavernei se topeau.

Deasupra capetelor lor se făcuse o gaură cît un crater, astfel că puteau să vadă cerul albastru şi strălucitor prin valurile de ceaţă. Mulder se ridică în picioare nesigur. Se uită din nou în spate.

Cu un ţipăt neomenesc, una din creaturi sări prin gura de aerisire, întinzînd ghearele spre el. Înainte sâ-l poată ajunge, un şuvoi de abur ţîşni deodată şi o împinse cu putere înapoi. Se auzi un vuiet înfundat şi înfricoşător. Şi mai mult abur ieşi prin gura de aerisire. Cu un strigăt, Mulder o apucă pe Scully de umeri şi o împinse spre peretele îndepărtat, sărind imediat după ea şi acoperindu-şi ochii.

În spatele lor, un şuvoi de abur puternic ţîşni chiar din gura de aerisire prin care ieşiseră ei, topind ceea ce mai rămăsese din pereţii de zăpadă. Se auzi un şuierat asurzitor cînd forţa aburului scăzu în intensitate. Mulder o luă repede pe Scully şi porniră, împiedicîndu-se, spre locul unde acum era un mal în pantă care ducea la suprafaţă.

Ajunseră sus; Scully tuşind şi recăpătîndu-şi răsuflarea, Mulder gîfîind. Se îndepărtară amîndoi de gura de aerisire, deplasîndu-se nesiguri. Ajungînd la o colină mică, începură să urce, câzînd de mai multe ori în zăpada afinată. Cînd se opriră în vîrf, se întoarseră să se uite înapoi.

Dedesubt era fişia de gheaţă. Cîteva găuri aflate la distanţe egale apăruseră în ea şi prin ele ieşea aburul, conturînd foarte clar structura circulară de dedesubt. Corturile albe în formă de cupolă păreau mici în comparaţie cu edificiul uriaş de dincolo de suprafaţă. Sub privirile lor, aburul ţîşni deodată cu o forţă înspâimîntâtoare, zgomotul fiind atît de puternic, încît îşi astupară urechile. Mulder o apucă de mînecâ şi o trase protector spre el.

Prin norul de abur, baza abia se mai putea zări, semânînd cu un orăşel de jucărie părăsit în mijlocul acelei catastrofe. Deodată, gheaţa de sub ea se cutremură şi, imediat, întreaga fîşie cedă. Baza se prăbuşi spre centrul navei îngropate. În clipa aceea, undele de şoc radiară spre exterior. Pâmîntul se cutremură şi Mulder îşi dădu seama îngrozit de ceea ce se petrecea.

– Trebuie să fugim!

O trase după el şi amîndoi se uitară înapoi, ca să vadă fîşia de gheaţă prâbuşindu-se. Gheizere extraordinare ţîşneau la sute

de metri înălţime, alimentate de nucleul supraîncălzit de dedesubt. Gheaţa se topea pe o suprafaţă circulară din ce în ce mai mare şi aburul se vedea ieşind peste tot; o rupseră la fugă printr-un peisaj de coşmar alcătuit din fum, zăpadă, bucăţi de gheaţă şi moloz în flăcări. În mijlocul fîşiei care se prăbuşea apăru o formă neagră, luînd aspectul unei cupole cînd gheaţa şi aburul dispărură. Cupola aceea neagră devenea din ce în ce mai imensă, în timp ce ei fugeau, luptîndu-se să o întreacă.

Scully căzu şi ţipă, agitîndu-şi braţele în zăpada moale. Mulder o ridică din nou în picioare, urechile fiindu-i asurzite de vuietul navei spaţiale ce ieşea din adîncul pămîntului. O luă de mînă, dar, înainte să apuce să fugă, pămîntul de sub picioarele lor se surpă deodată.

Căzură de la o înălţime destul de mare şi în cele din urmă aterizară pe suprafaţa navei. Cînd aceasta se ridică în aer, alunecară şi se prăbuşiră în gol pînă cînd căzură pe fîşia de gheaţă de dedesubt. Bucăţi de gheaţă se abăteau ca o ploaie îngrozitoare asupra lor. Mulder se ghemui deasupra lui Scully, încercînd să o apere de grindina aceea mortală, în timp ce imensul corp negru al navei continua să se înalţe deasupra lor, atît de mare, încît acoperea tot cerul. Se ridica din ce în ce mai repede, prinzînd viteză pe măsură ce se elibera de greutatea îngheţată a craterului care o ţinuse captivă. Scully gemu, cu faţa în zăpadă. Deasupra ei, Mulder se uita fascinat la nava care se înălţa rotindu-se încet. Pentru prima dată o vedea clar, cu reţeaua ei de spiţe şi celule care o alcătuiau şi cu cupola ei centrală.

Continua să se înalţe, umbra ei trecînd peste cele două siluete mici de pe porţiunea de gheaţă. Mulder se întoarse să se uite după ea, umbra trecînd asemenea nopţii peste zăpadă, înghiţind o formă micuţă din apropiere – tractorul de zăpadă al lui Mulder. Pe urmă nava începu să strălucească, de parcă ar fi fost cuprinsă de o căldură inimaginabilă, transformîndu-se în energie pură. În jurul ei, tot cerul sclipea şi pulsa, iar nava părea să se mărească.

Apoi, cu o ultimă explozie de energie orbitoare şi asurzitoare, dispăru printre nori. Ecoul trecerii ei vui peste peisajul distrus. Nava dispăruse.

Mulder se uită la cerul pustiu şi apoi la Scully. Trezindu-se parcă dintr-un vis urît, ea deschise ochii şi îl privi. Apoi, aseme-

nea unui copil care adormea, el puse capul încet pe zăpadă. Trupul i se cutremură epuizat; ochii i se închiseră. După cîteva clipe începu să tremure, fără cunoştinţă.

Stătea întins lîngâ Scully, neclintit ca un mort. Un vînt îngrozitor de rece sufla peste întinderea aceea pustie, trimiţînd vîrtejuri de zăpadă în imensul crater lăsat în urmă de navă. Scully începu să tuşească. Se chinui să ridice capul, clipind des.

Se uită la Mulder. Faţa îi era albă şi trupul inert. Cu toată forţa pe care o mai avea, îl trase lîngâ ea pentru a-l încălzi.

Se uită peste umăr la imensul crater lăsat de navă, care micşora pustiul din jurul lor, două siluete mici şi invizibile pe suprafaţa de gheaţă nesfîrşitâ.

PAISPREZECE

Biroul pentru Analiză Profesională al FBI
Clădirea J. Edgar Hoover
Washington, D.C.

– În lumina raportului pe care îl am în faţa mea – în lumina lucrurilor pe care le aud...

Directoarea adjuncta Jana Cassidy stătea la mijlocul mesei de conferinţe, încadrată de colegii ei. Ţinea în mînă un teanc de hîrtii şi se uita la ele în timp ce vorbea, alegîndu-şi cuvintele cu grijă. În capătul mesei se afla directorul adjunct Walter Skinner, care se uita cînd la Cassidy, cînd la femeia cu pârul roşcat care stătea la o masă mai mică în mijlocul încăperii, scaunul de lîngâ ea fiind ciudat de gol.

– ...raportul meu oficial este incomplet, datorită acestor noi probleme pe care am fost însărcinată să le analizez. Agent Scully...

Dana Scully îşi înclină capul. Pe chipul ei se mai vedeau urmele unor degerături uşoare, dar în rest era vindecată. Expresia îi era calmă şi reţinută, însă, cînd Cassidy vorbi, ochii ei albaştri se întunecară, plini de o sfidare reţinută.

– ...deşi există o dovadă clară a faptului că un agent federal a fost implicat în explozie, celelalte lucruri despre care ai pomenit în raport par efectiv incredibile.

Cassidy răsfoi un dosar aflat pe masă în faţa ei. Chipurile celorlalţi membri ai comitetului erau la fel ca al ei – curioase şi

uşor plictisite. Numai Walker Skinner păru stînjenit cînd se mişcă pe scaunul său.

– Ce anume găsiţi incredibil? întrebă Scully calmă.

Jana Cassidy îşi reţinu un zîmbet.

– Ei bine, de unde ai vrea să încep?

În timp ce ea vorbea, o siluetă îmbrăcată în negru se deplasa în linişte prin sediul FBI din Dallas, la sute de kilometri distanţă. O lumină cenuşie pătrundea prin ferestrele mici aflate mult deasupra podelei, singura sursă de lumină pînă cînd raza unei lanterne sfîşie deodată întunericul. Aceasta se mişcă înainte şi înapoi, oprindu-se cîte o clipă asupra borcanelor, a plasticului rupt, a bucăţilor deformate. În cele din urmă, zăbovi asupra unei mese pe care se aflau un microscop, o lupă şi cîteva eprubete într-o cutie de carton.

Bărbatul care ţinea lanterna se mişcă repede şi fără zgomot, îndreptîndu-se hotărît spre masă. Era înalt şi tras la faţă, cu pârul tuns foarte scurt. Cînd ajunse la masă, întinse o mînâ înmânuşatâ şi, fără nici o ezitare, luă o eprubetâ ce conţinea fragmente de os fosilizat. Se uită la conţinutul ei şi o vîrî în buzunar, după care dispăru la fel de repede şi fără zgomot cum venise, iar încăperea se cufundă iarăşi în întuneric.

– ...Antarctica e foarte departe de Dallas, agent Scully, continuă Jana Cassidy netulburatâ. Nu pot sâ-i prezint doamnei procuror general un raport care susţine legăturile pe care le-ai făcut aici.

Luă dosarul şi îl trînti în faţa ei.

– Albinele şi culturile de porumb nu prea fac obiectul terorismului intern.

Undeva, în pustiul din vestul Dallasului, un lan de porumb ce părea nesfîrşit luă foc deodată, în timp ce cîţiva bărbaţi înarmaţi cu aruncătoare de flăcări începură să se deplaseze încet şi hotărît printre rînduri.

În Biroul pentru Analiză Profesională al FBI-ului, Scully clătină din cap.

– Nu, nu fac.

– Cea mai mare parte a lucrurilor pe care le-am citit aici se caracterizează prin lipsa unui motiv coerent...

Cassidy tăcu şi se uită direct la Scully – prima privire înţelegătoare pe care i-o aruncase de cînd începuse audierea.

– Îmi dau seama că suferinţele pe care le-ai îndurat te-au afectat în mod evident – deşi golurile pe care le-ai lăsat în povestirea dumitale nu lasă acestui comitet altă soluţie decît de a elimina aceste referiri din raportul final pe care îl vom prezenta Departamentului Justiţiei...

Într-o fundătură oarecare, trei autocisterne fără însemne se aflau sub razele arzătoare ale soarelui. Un bărbat în haine de culoare închisă, cu ochii ascunşi în dosul unor ochelari de soare, trecu încet pe lingă unul şi apoi pe lingă celălalt vehicul, pictînd pe cisterne nişte cuvinte, cu vopsea de un verde aprins, şi un ştiulete de porumb strălucitor: CEL MAI BUN ULEI NATURAL DE PORUMB.

– ...pînă cînd vor apărea nişte dovezi concrete ce ne vor oferi un motiv pentru a continua această investigaţie, încheie Jana Cassidy liniştită.

În timp ce ea vorbea, Scully vîrî mîna în buzunarul hainei şi, cînd directoarea adjunctă tăcu, se ridică şi se apropie de masa de conferinţe. Scoase ceva din buzunar şi îl puse în faţa Janei Cassidy.

– Nu cred că FBI-ul are în acest moment un grup de investigaţii calificat pentru a cerceta dovezile existente, zise Scully.

Jana Cassidy se încruntă şi luă obiectul pe care agenta îl pusese acolo: o fiolă în care se afla o albină moartă. O privi în timp ce, fără să ceară permisiunea şi fără să mai scoată un cuvînt, agentul Scully se îndreptă spre ieşire.

După ce uşa se închise în unna ei, Cassidy se încruntă şi se întoarse spre Walter Skinner, cu o expresie de nedesluşit.

– Domnule Skinner? întrebă ea şi îi aşteptă răspunsul.

ÎNFRUNTĂ VIITORUL

Constitution Avenue
Washington, D.C.
Lîngă sediul FBI

FOX Mulder stătea pe o bancă în apropiere de Mali, citind ziarul *Washington Post* din dimineaţa aceea. Cînd ajunse la un articol micuţ de pe pagina ştirilor interne, făcu ochii mari.

IZBUCNIREA FATALULUI VIRUS HANŢA ÎN NORDUL TEXASULUI ŢINUTĂ SUB CONTROL

Ridică privirea. O persoană venea spre el. Cînd ajunse mai aproape, văzu că era Scully.

Se ridică şi îi dădu ziarul.

– E un articol interesant pe pagina douăzeci şi şapte. Numele noastre au fost omise.

Scully luă ziarul fără să se uite la ce îi spusese Mulder, iar el continuă:

– Muşamalizează totul, Scully. Or să şteargă toate urmele şi nimeni n-o să afle nimic.

Extrem de agitat, se întoarse pe călcîie şi se îndepărtă. Scully îl urmă.

– Te înşeli, Mulder, zise ea. Tocmai le-am spus tot ce ştiu celor de la BAR

Mulder se opri brusc şi o privi neîncrezător.

– Tot ce ştii?

Ea încuviinţă şi reîncepură să meargă.

– Ceea ce am trăit. Virusul. Cum este râspîndit de albine de la polenul din lanurile transgenice de porumb...

– Şi farfuria zburătoare? o întrerupse el ironic. Cu trupurile infestate şi decolarea ei puţin neprogramată de pe calota glacială polară?

Scully îi aruncă o privire plină de părere de rău.

– Recunosc că, în legătură cu asta, nu sînt pe deplin edificată. Despre ce anume am văzut. Şi scopul acestui lucru.

Mulder se opri şi se întoarse spre ea.

– N-are nici o importanţă, Scully, zise el. N-or să te creadă. De ce-ar face-o? Dacă nu e vorba de ceva ce poate fi programat, catalogat sau la care să te poţi referi cu uşurinţă...

– N-aş fi chiar atît de sigură, Mulder, spuse Scully.

Furia lui se transformase în nerăbdare.

– De cîte ori ne-am aflat în situaţia asta? Chiar în situaţia asta. În posesia unui adevăr greu de crezut. Ai dreptate să vrei să pleci. Ar trebui să te îndepărtezi de mine. Cît poţi de mult.

– M-ai rugat să râmîn, zise ea.

– Am spus că nu-mi datorezi nimic, zise Mulder. Cu atît mai puţin viaţa. Du-te şi fâ-ţi meseria de doctor, Scully.

Ea clătină din cap.

– O s-o fac. Dar nu plec nicăieri.

Mulder îşi îngustă ochii şi ea continuă:

– Această boală, indiferent ce e, are un antidot. Îl ţii în mina ta...

Îi luă mîna şi îl privi în ochi.

– ...dacă plec acum, ei or să învingă.

După aceea, nu mai vorbiră nimic. Puţin mai departe, Fumătorul stătea într-o maşină simplă, cu privirea lui întunecată şi neplăcută aţintită asupra lor. Trase un ultim fum din ţigară şi o aruncă în stradă. Geamul electric al maşinii se închise şi plecă mai departe.

Foum Tataouine, Tunisia

Soarele de dimineaţă strălucea deasupra rîndurilor de porumb care se întindeau la nesfîrşit spre orizont. În apropiere, un bărbat îmbrăcat într-un veşmînt tradiţional arab îl conducea pe un altul într-un costum negru printre tulpinile verzi şi aurii.

– Domnule Strughold! strigă arabul. Domnule Strughold!

Conrad Strughold apăru dintre rînduri. Vâzîndu-l pe cel din spatele arabului, îşi miji ochii.

– Se pare că ţi-e cald şi că eşti nefericit, spuse el calm. De ce ai bătut atîta drum pînâ aici?

Fumătorul îl privi cu răceală.

– Avem afaceri de discutat.

– Dar dispunem de canalele obişnuite, spuse Strughold.

– E vorba de Mulder, zise Fumătorul.

Strughold se strîmbâ aproape imperceptibil.

– Ah, numele ăsta! A nu ştiu cita oară...

– A văzut mai mult decît ar trebui, spuse Fumătorul.

Strughold făcu un gest de indiferenţă.

– Ce-a văzut? Doar nişte bucăţi din întreg.

– Acum e decis, insistă Fumătorul. Reabilitat.

– Nu-i decît un singur om. Un singur om nu poate înfrunta viitorul.

Fumătorul îi întinse ceva.

– Ieri am primit asta...

Strughold luă hîrtia din mîna lui: o telegramă. O citi şi îşi îndreptă privirea spre orizont fără să vadă nimic, de fapt. Pe urmă dădu drumul telegramei pe jos, întorcîndu-se tăcut şi pornind înapoi spre lanul de porumb.

Pe pâmînt, telegrama foşni uşor în adierea vîntului. Cuvintele negre se vedeau foarte clar pe hîrtia galbenă.

DOSARELE-X REDESCHISE. STOP. ROG SFAT. STOP.

Vîntul se înteţi, ridicînd telegrama şi râsucind-o în aer. Bucata de hîrtie flutură şi pluti din ce în ce mai sus, pînă cînd dispăru în înaltul cerului. Lanurile de porumb se întindeau cît vedeai cu ochii. Acri întregi; kilometri. Intinzîndu-se în deşertul tunisian pînâ la orizont, unde se vedeau profilîndu-se două imense cupole albe.

DOSARELE

Acces interzis,
cu excepţia cititorilor
RAO

X-FILES CONFIDENTIAL
(Ghidul neautorizat)

TED EDWARDS

Tentant ca o rochie peste genunchi şi direct ca un contact cu Mike Tyson, noul ghid al Dosarelor X pune sub lupă tot ce se petrece în culisele unui serial viu şi ambiţios. Dezbrăcaţi de haina personajelor, actorii redevin oameni ca toţi ceilalţi, cu bune şi rele, cu virtuţi şi slăbiciuni, cu năzuinţe şi eşecuri. Între cancan şi revelaţie, paginile ghidului mărturisesc despre avatarurile unei echipe de profesionişti care nu ştiu să se raporteze la altceva în afara perfecţiunii.

Cînd centrul oraşului Dallas e zguduit de o explozie, prima ipoteză a autorităţilor este cea a unui act terorist, ceea ce, din capul locului, înseamnă o mulţime de suspecţi. Puţini sînt dispuşi să creadă că menirea deflagraţiei e să şteargă Urmele unui adevăr incomod şi periculos, că unda verde a venit de pe coridoarele puterii şi că secretul care trebuie protejat indică existenţa unui virus anterior rasei omeneşti. Fox Mulder şi Dana Scully încearcă să dezlege enigma, chiar dacă asta le periclitează cariera, le ameninţă viaţa şi le transformă puţinele certitudini în semne de întrebare.

„Un scenariu atît de sumbru, încît nu poţi decît să te rogi să nu fie adevărat."
The New York Times Books Review

„Dacă nici acum nu-ţi creşte pulsul, e clar: eşti şi tu extraterestru, la fel ca eroii din coşmarurile lui Mulder."
Mike Kahn, *Chicago Gazette*

EDITURA FAHRENHEIT

